

ஸ்ரீகல்கி புராணம்

ஆசிரியர் :

ஸ்ரீவத்ஸ, வெ. ஸோமதேவ சர்மா.

“மாம்பலம் குருகுல வெளியீடு”

2, ஸ்டேஷன் ரோடு,

மேல மாம்பலம், சென்னை-17.

பதிப்புரிமை : ஆசிரியருக்கே.

சார்வரிஸ் ஆனிம்] 1960.

[விலை ரூ. 2.

கல்கி புராண விஷய அட்டவணை .

முதல் அம்சம்

முதல் அத்தியாயம் : 1 மங்களாசரணம், செளனகர் முதலிய மஹரிஷிகள் ஸுதரிடம் வரப்போகும் காலத்தைப் பற்றி ப்ரம்ன்ம் செய்தல். 2 கல்கி புராணம் கிடைத்த வரலாறு. 3 கலி உத்பத்தி, கலியுக வர்ணனை, கலிகாலத்தில் ஆசாரம் நழுவுதல். 4 பூமியுடன் தேவதைகள் ப்ரம்ஹலோகம் செல்லுதல், ப்ரஹ்மலோக வர்ணனை.

இரண்டாம் அத்தியாயம் : 1 நான்முகரிடம் கலி தோஷத்தைக் கூறுதல், 2 நான்முகருடன் தேவர்கள் கோலோகத்திற்குச் செல்லுதல். 3 திருமாலிடம் அறிவித்தல். 4 திருமால் விஷ்ணு யஸஸ் என்பவர் இல்லத்தில் அவதாரம் செய்ய அங்கீகரித்தல். 5 விஷ்ணுயஸஸ் என்பவரின் இல்லாளான ஸுமதியின் கர்ப்பத்தில் தோன்றுதல். 6 விஷ்ணு அவதரித்தல், இதைக்கேட்ட வானவர்கள் ஆனந்தமடைதல். 7 விஷ்ணு நான்கு கைகளை விட்டு மானிட உருவைத் தரித்தல். 8 ராமர் க்ருபர் வியாஸர் முதலிய மஹரிஷிகள் "கல்கி" யாக அவதரித்துள்ள திருமாலீக காணச் செல்லுதல். 9 "கல்கி" க்ரு நாமகரணம் செய்தல். 10 கல்கிக்கு உபநயனம் செய்து உப தேசம்.

மூன்றாம் அத்தியாயம் : 1 கல்கி குருகுலத்திற்குப் போகுதல். 2 ஜமதக்னியுடன் ஸமாகமம். 3 கல்கி குரு தக்ஷிண அளித்தல். 4 பில்வோதகேஸ்வரரைத் தர்ஸித்தல். 5 ஸ்துதி செய்தல். 6 பார்வதி பரமேஸ்வரர்கள் ஆவிர்பவித்தலும் வரமளித்தலும். 7 சங்கரரிடமிருந்து கத்தியும் குதிரையையும் பெறுதல். 8 தன் வீட்டிற்குத் திரும்புதல். 9 கல்கிக்கு ஆஸ்ரமங்களின் அறத்தை உபதேசித்தல்.

ஔசகாம் அத்தியாயம் : 1 கல்கிக்குத் தர்மம் கூறுதல். 2 ப்ரம்மண லக்ஷணம். 3 சுகரால் செய்யப்

பட்ட ஸிம்ஹல த்வீப வர்ணனம். 4 அரசுகுமாரி யான பத்மாவின் வர்ணனம். 5 பத்மாவுக்கு சிவன் வரமளித்தல்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம் : 1 பத்மா ஸ்வயம்வரம். 2 ஸ்வயம்வரத்திற்கு வந்த ராஜாக்கள் பெண் தன்மை அடைதல். (பெண்ணாக மாறுதல்)

ஆறாம் அத்தியாயம் : 1 பத்மாவின் வ்யஸநம், 2 கல்கியின் ஆக்ஞையினால் ஸுகர் பத்மாவின் அருகே செல்லுதல். 3 பத்மா ஸுக ஸம்வாதம்.

ஏழாம் அத்தியாயம் : விஷ்ணுபூஜை ப்ரகரணம்.

இரண்டாம் அம்சம்.

முதல் அத்தியாயம் : 1 பத்மாவிடம் ஸுகர் அச்யுத அவதாரம் கூறுதல். 2 ஸுகர் ஸம்பல க்ராமத்திற்கு வருகை. 3 கல்கி ஸுக ஸம்வாதம். 4 கல்கி ஸிம்ஹல க்ராமத்திற்குச் செல்லுதல்.

இரண்டாம் அத்தியாயம் : 1 பத்மாவை கல்கி காணுதல். 2 பத்மாவும் கல்கியைப் பார்த்தல். 3 பத்மாவும் கல்கியும் பேசுதல்.

மூன்றாம் அத்தியாயம் : 1 பத்மா கல்யாணம். 2 கல்கியைக் கண்டவுடன் அரசர்கள் யாவரும் புருஷர்களானார்கள். 3 அரசர்கள் யாவரும் கல்கியைத் துதித்தல்.

நான்காம் அத்தியாயம் : அனந்தோபாக்யானம்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம் : அனந்தன் ஹம்ஸபாவத்தை அடைதல்.

ஆறாம் அத்தியாயம் : 1 கல்கி மஹாராஜாவின் ஆக்ஞையால் ஸம்பலத்தில் விஸ்வகர்மா பட்டணத்தை நிர்மாணம் செய்தல். 2 கல்கி மணக்கோலத்துடன் ஸம்பலப் பட்டினத்திற்கு வருகை. 3 கல்கிக்குக் குழந்தை பிறத்தல்.

ஏழாம் அத்தியாயம் : 1 பௌத்தர்களுடன் போர் 2 ஜைனர்கள் அழிதல். 3 பௌத்தர்களிடமிருந்த வெற்றிபெறுதல்.

மூன்றாம் அம்சம்.

முதல் அத்தியாயம் : ம்லேச்சர்களை வெல்லுதல்.

இரண்டாம் அத்தியாயம் : 1 வாலகிலியர்கள் வருகை. 2 கிகும்பரின் பெண்ணின் கதை கூறுதல். 3 குதோ தரியை ஸம்ஹாரம் செய்வதற்காக கல்கி பகவான் போகுதல். 4 குதோதரீ வதம்.

மூன்றாம் அத்தியாயம் : 1 நாரத மஹரிஷிகள் முதலியவர் வருகை. 2 சூர்யவம்ஸ வர்ணனை. 3 ஸ்ரீ ராம சரித்ரம். 4 ராவண வதம். 5 சீதையை த்யாகம் செய்தல். 6 சீதை பூமியில் ப்ரவேசித்தல். 7 ராம சந்திரர் ஸ்வர்காரோஹணம் முதலியவை.

நான்காம் அத்தியாயம் : 1 ராம வம்ஸாவளி. 2 மரு என்பவரின் உத்பத்தி. 3 சந்திரவம்ஸத்தில் தேவா உத்பத்தி. 4 தேவாவும் மருவும் திவ்ய ரதத்தை அடைதல்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம் : 1 ஸத்யயுகம் வருகை. 2 மன் வந்தர வர்ணனை.

ஆறாம் அத்தியாயம் : 1 கல்கி திக்விஜயம். 2 கலியுடன் கல்கிமஹாராஜா போர் புரிதல்.

ஏழாம் அத்தியாயம் : 1 கலியின் கூட்டாளிகள் அவ மாணமடைதல் (தோல்வி அடைதல்). 2 கோகவி கோக வதம்.

எட்டாம் அத்தியாயம் : 1 கல்கி பல்லாட் நகரத்திற்கு செல்லுதல். 2 சந்திரக்கொடியைத் தாங்கிய மன்ன ருடன் போர்புரிய முயற்சித்தல்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம் : 1 மூர்ச்சையாய் இருந்த கல்கியை எடுத்துக்கொண்டு சந்திரக்கொடி மன்னன் வீட்டை அடைவித்தல்.

பத்தாம் அத்தியாயம் : 1 ஆங்கே ஸுஸாந்தர கானம் செய்தல். 2 ஸுஸாந்தர கல்கி திருமணம்.

பதினொன்றாம் அத்தியாயம் : 1 ஸஸித்வஜரின் மூன் ஐன்ம விருத்தாந்தம். 2 பக்தி இலக்ஷணம்.

பனிரெண்டாம் அத்தியாயம்: பக்தி இலக்ஷணம்பற்றியே,
பதிமூன்றாம் அத்தியாயம்: 1 த்விவிதோபாக்யானம்
2 க்ருஷ்ணாவதாரம்.

பதிநான்காம் அத்தியாயம்: 1 கல்கி மஹாராஜா
காஞ்சி பட்டினப்ரவேஸித்தல். 2 விஷகன்யா ஸம்
வாதம். 3 கல்கிமஹாராஜாவுடன் இருப்பவர்களுக்கு
தனித்தனி ராஜ்யாபிஷேகம் செய்தல். 4 கல்கி ஸம்
பலப்பட்டினத்திற்குச் செல்லுதல். 5 ஸத்யயுகம்
நடைபெறுதல்.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்: மாயாஸ்தவம்.

பதினாறாம் அத்தியாயம்: 1 விஷ்ணுயஸஸ்ஸின் ராஜ
ஸூய யாகாரம்பம். 2 நாரதர் வருகை. 3 மாயை
யின் கதை. 4 ஜீவனுடைய கதை. 5 உபகதை.
6 விஷ்ணுயஸஸ் வனம் செல்லுதல். 7 பரசுராமர்
வருதல்.

பதினேழாம் அத்தியாயம்: ருக்மிணி வ்ரதம்.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்: பத்னியுடன் லீலை.

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்: கல்கிமஹாராஜா
ஸ்வர்காவரோஹணம்.

இருபதாம் அத்தியாயம்: கங்காஸ்தோத்திரம்.

இருபத்தொன்றாம் அத்தியாயம்: கல்கி புராண ச்ரவண
பலன். கல்கி புராணம் ஸமாப்தி.

கல்கி புராண விஷய அட்டவணை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ கவி புராணம்.

யதோஷ்ட கரால சர்ப்கவல ஜவால ஜவலதிரஹா:

நேது: சக்ரவால டுட வலிதா: ஶ்யா: ஶ்விதிக்ஷோபகா: |

शश्वत् सैन्धववाहनः त्रिजजनिः कल्किः परात्माहरिः

पायात्सत्य युगादिकुम्भप्रधान् धर्मप्रवृत्तिप्रियः ||

யத்தோஷ்ட கரால ஸர்ப்கவல ஜ்வாலா ஜ்வலத்விஶ்ரஹா:

நேது: ஸக்ரவால தண்ட நலிதா: ஶ்யா: ஶ்விதிக்ஷோபகா: |

சச்வத் சைந்தவ வாஹந: த்விஜஜநி: கல்கி: பராக்மாஹரி:

பாயாத்ஸத்ய யுகாதிக்குத்ஸ பகவான் தர்மப்ரவ்ருத்தி ப்ரிய: ||

தனது பாஹுதண்டமெனும் கொடிய ஸர்ப்பத்தின் விஷஜ்வாலையால் துஷ்ட ஶ்ரீயர்களை விழுங்கி தர்மத்தை அழிப்பதால் பூமிக்குத் துன்பமூட்டும் பிரஷ்டர்களைத் தன் கத்திக்கு இரையாக்கியவரும் குதிரை வாஹமுள்ள வரும் பிராம்மணகுலத்தில் பிறந்தவருமான (பிறக்கப் போகின்ற பகவான் கல்கி கிருதயுகத்தை ஆரம்பித்து தர்ம பிரவிருத்தியில் பிரியமுள்ளவராய்க் கொண்டு மம்மைக் காக்கட்டும்.

நைமிஸாரண்யத்தில் வஸிக்கும் ஶௌநகர் முதலிய மஹர்ஷிகள் ஶூத புராணிகரை வணங்கி ஶோமஹர்ஷண புத்ரரும் ஶர்வ தர்மங்களையும் மறிந்தவருமான ஓ ஶூதரே! முக்காலத்தையும் ஶர்வ புராணங்களையும் மறிந்த நீர், பகவத் கதையைக் கூறும். கலி என்பது யார்? எங் குண்டானவர்? ஶகல ஜகத்திற்கும் பிரபுவாகி ஶகல நித்ய தர்மங்களையும் எப்படி அழித்தான்? என்று கேட்டார்கள். இதைக்கேட்டு பகவானை த்யானம் செய்து ஶந்தோஷத்தால் உடலெல்லாம் புளகாங்கிதமாக அந்த மஹர்ஷிகளைப் பார்த்துக் கூறினார் ஶூதர். இனி வரப் போகின்ற பரம அத்தமமான கதையைக் கேளுங்கள்! மூன்னர் இதை பிறும்மா தன்னை வணங்கிக் கேட்ட காரதருக்குக் கூறினார். நாரதர் அபரிமிதமான தேஜஸ் உள்ள ஶ்ரீவேதவ்யாஸருக்கு உரைத்தார். அந்த வியாஸர் புத்திமானான தன் புத்ரன் பிறும்மராதனுக்கு (சுகனுக்கு) உரைத்தார்.

சுகர் அபிமன்யு புத்ரனான விஷ்ணுராதன் என்ற பரீக்ஷித்துக்கு உபதேசித்தார். பதினெட்டாயிரம் சுலோக

முள்ள பாகவதம் முடிந்தவுடனே பரீக்ஷித் ஏழாவது நாளில் இறந்தான். மிகுதி உள்ள கேள்விகளுக்குப் பதில் கூறும் படி மார்க்கண்டேயர் முதலிய முனிவர் கேட்க புண்யாஸ்ரமத்தில் ஸூத புராணிகர் கூறினார். ஸூகர் பரீக்ஷித்திற்குக் கூறும் பொழுது நான் அவரது ஆக்ஷேபையைப் பெற்று வரப்போகின்ற புண்யமான பகவத் கதைகளைக் கேட்டேன். அவைகளை உங்களுக்குக் கூறுகிறேன் கேளுங்கள். ஸத்ஸிஷ்யமானதால் அஸ்ரத்தையின்றி ஊக்கமாகக் கேட்கவேண்டும். பகவான் திருஷ்ணாவதார பயன் முடிந்தவுடன் ஸ்வஸ்தானமான வைகுண்டம் சென்றார் அல்லவா? அப்போது கலி உலகில் புகுந்து தனது செயலை ஆரம்பித்து விட்டான்.

பிரளயம் முடிந்து மறுபடி உலகைப் படைக்க ஆரம்பிக்கும் பொழுது சதுர்முகன் தனது கோரமான மலிநமாயுள்ள பாபத்தைக் கொண்டு பின்புறத்திலிருந்து ஒரு புருஷனைப் படைத்தார். அவனே அதர்மம் எனப்படுபவன். அதர்மத்தின் வம்சத்தைக்கேட்டாலும் படித்தாலும் நினைத்தாலும் ஸர்வ பாபங்களும் அகலும். அதர்மத்தின் மனைவி மித்யா என்பவள். அவள் அதர்மத்திற்கு மிகவும் ப்ரியமானவள். பூனைக் கண் உள்ளவள். இவர்களுக்குத் தம்பன் என ஒரு புத்ரன் பிறந்தான். அவன் மிக கோபமுள்ளவன். அவனது ஸகோதரி மாயை என்பவள். அவளிடம் தம்பன், லோபன் என்ற புத்ரனையும் கபடம் (நிக்குதி) என்ற பெண்ணையும் உண்டு பண்ணினான். லோபன் நிக்ருதியிடம் கோபம் என்ற புத்ரனையும் ஹிம்ஸை என்ற புத்ரியையும் உண்டு பண்ணினான்.

கோபம் ஹிம்ஸையினிடம் கலி என்பவனை உண்டு பண்ணினான். அவன் எண்ணெய் கலந்த மைபோன்ற கருத்த திருமேனி உள்ளவன். சிற்றின்பத்திற்கு முக்யமான அவயவத்தைத் தனது கையால் தரித்திருப்பான். காக்கைப் போன்ற வயிறு, பயங்கரமான முகம், சஞ்சலமான நாக்கு, பயங்கரமான உருவம், துர்கந்தம் இவைகள் உள்ளவன். சொக்கட்டானூடுதல், மதுபாநம், பெண்கள் ஸூவர்ணம் ஆகியவைகள் அவனுக்கு ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளும் ஆந்தமான இடம். இந்த கலியின் ஸகோதரி துருத்தி என்பவள். (கெட்ட பேச்சு) அவளிடம் கலி பயம் என்ற பிள்ளையையும் மிருத்யு என்ற பெண்ணையும் உண்டுபண்ணினான். பயமும் மிருத்யுவும் சேர்ந்து நரகன்

என்ற புத்ரனை உண்டு பண்ணினார். நரகம் என்பவன் தனது ஸஹோதரியான யாதனை என்பவளிடம் லக்ஷக் கணக்கான புத்ரனை உண்டு பண்ணினான்.

இப்படி கலியின் குலத்தில் தர்மத்தை நிந்திக்கக்கூடிய அநேகர் உண்டானார்கள். யாகம் அத்யயநம் தாநம். முதலிய வேதவிஹித கர்மாக்களை நாஸம் செய்கிறவர்கள், மநக்கவலை நோய் கிழத்தநம் களைப்பு துக்கம் ஸோகம் பயம் முதலியவைகளைத் தம் ஸ்வபாவ குணமாகக்கொண்டவர்கள், இவர்கள் கலிராஜனை அண்டி கூட்டம் கூட்டமாகச் சென்று உலகை நாஸம் செய்கிறார்கள். அதனால் மாணிடர் பிரஷ்டர்களாகவும் அல்பாயுஸ்களாகவும் காம வெறி கொண்டவர்களாகவும் ஆகின்றார்கள். உலகிற்கு பகட்டாக ஆசாரத்தை அநுஷ்டிப்பார்கள். ஸதாசாரத்தை விட்டு துராசாரத்தை கைகொள்வார்கள். தாய் தந்தைகளை ஹிம்ஸிப்பார்கள். த்விஜர் என்ற முவ்வர்ணத்தாரும் வேதத்தை அத்யயநம் செய்ய மாட்டார்கள். அதனால் செல்வ மிழந்து ஏழைகளாகி ஸதா நீசர்களை ஸேவித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். குதர்க்க வாதம் செய்பவர்கள் அதிகமாக இருப்பார்கள். தர்ம சொத்துக்களையும் தாம் செய்த தர்மத்தையும் விற்று அந்தப் பொருளைக்கொண்டு ஜீவிப்பார்கள். மிக அதர்மர்களாக இருப்பார்கள். தான் கற்ற வேதத்தை பிறும்மயக்கும் முதலிய நற்கீருமங்களுக்குப் பயன் படுத்தாமல் பிறரிடம் தநம் பெற்று அவருக்காகப் பாராயணம் செய்வார்கள்.

விரதங்களை விட்டு விராத்யர்களாவர். உப்பு நெய் எண்ணை முதலியவைகளை விற்பார்கள். மது மாம்ஸங்களையும் பிராம்மணர்கள் விற்பார்கள். க்ரூரமான ஸ்வபாவமுள்ளவர்களாகவும் சிற்றின்பம் உணவு இவைகளை யே முக்கிய கார்யமென கருதுபவர்களாகவும் பிற ஸ்திரீகளிடம் ஆசை உள்ளவர்களாகவும் மதமுள்ளவர்களாகவும் நான்கு வர்ணத்தவர்களையும் தனித்தனியாக இராமல் ஒன்று சேரும்படிச் செய்பவர்களாகவும் இருப்பார்கள். முந்திய யுகத்திலிருந்ததைப்போல் ஆஜானுபாகுவாய் இல்லாமல் குள்ளமாக இருப்பார்கள். தவறாமல் ஸதா பாபம் செய்வதிலேயே கண்ணும் கருத்துமாக இருப்பார்கள். போக்கிரிகளாகவும் தன் வீட்டை விட்டு மடம் கோயில் முதலிய இடங்களில் வலிப்பவர்களாகவும் இருப்பார்கள்.

பதினாறு வயதில் கிழத்தனம் வந்து இறப்பார்கள். அதே தீர்க்காயுஸ் ஆகும். அதற்கிடையே இறப்பவர் அல்பாயுஸ் உள்ளவராவர். உடன் பிறந்தவர் பெற்றோர் முதலிய ரத்த ஸம்பந்தமுள்ளவர்களைக் கவனிக்காமல் மைத்துனன் மைத்துனி மாமனார் மாமியார் அவர்களைச் சார்ந்த மற்றவர்கள் ஆகியவர்களை அன்னவஸ்த்ரமளித்து ஆதரிப்பார்கள். நீசர்களுடன் ஸதாஸஹவாஸம் செய்து அவர்களது ஆசாரம் பேச்சு முதலியவைகளைக் கைக்கொள்வார்கள்.

ஸதா விவாதம் கலகம் இவைகளால் மநக்கலக்கத்துடன் இருப்பார்கள். தலைமயிரை அலங்கரித்துக்கொள்வதிலும் புதிது புதிதாக வேஷம் தரிப்பதிலும் பேரவா கொண்டிருப்பார்கள். ஆண்களும் பெண்களும் ஆபரணத்தில் ஆசை கொள்வர். உடல் அலங்காரமே புருஷார்த்தமென கருதுவார்கள்.

கவியுகத்தில் பணம் படைத்தவனே நற்குலத்தில் பிறந்தவனாகக் கருதப்படுவான். வட்டியால் ஜீவிக்கும் பிராம்மணனே பூஜிக்கத்தக்கவன் ஆவான். எல்லாவற்றையும் துறந்த ஸந்யாஸி வீடு மனைளி மக்களிடம் பற்றுக் கொண்டு ஸம்மந்தம் வைத்துக்கொள்வார்கள். கிருஹஸ்தர்களுக்கு உத்தமன் யார்? அதமன் யார்? என பகுத்தறிவு' இருக்காது. சிஷ்யர்கள் குருவை அவமதிப்பதுடன் நிந்திப்பார்கள். எல்லோரும் தாம் தாம் தர்மம் செய்வதாகப் பறைசாற்றுவார்கள். ஆனால் சிறிதுகூட தர்மம் செய்யமாட்டார்கள். ஸாதுக்களை வஞ்சிப்பார்கள். துஷ்டர்கள் எல்லோரும் தானம் வாங்கிப் பிழைக்கக் கிளம்பிவிடுவார்கள். பிறர் சொத்தைக்கவருவதில் ஊக்கம் கொள்வர். ஆணும் பெண்ணும் ஆசைப்பட்டால் போதும். அதே விவாஹத்திற்கேற்ற பொருத்தமாகும். ஜாதி குலம் கோத்ரம் பந்துதவம் பெற்றோர் அனுமதி இவைகளைக் கவனிக்க மாட்டார்கள். துஷ்டனுடன் நட்புக்கொள்வார்கள். துஷ்டருக்கே தானம் செய்வார்கள். திருப்பி ஏதேனும் ஒருவர் தருவதாக இருந்தால் அவருக்கே தானம் செய்வர். சக்தி இல்லாதவர் தான் மிக பொருமை உள்ளவராவர். கண் காது நாக்கு முதலியவைகள் ஸக்தி இழந்தபின் வைராக்யம் தனக்கு ஏற்பட்டதாகக் கூறுவர். உரக்க அர்த்தயில்லாமல் தடபுடலாகப் பேசுபவன் பண்டிதனவான். யஸஸ்ஸுக்காகவே தர்மத்தைப் பலர் அநுஷ்டிப்பர்.

தகம் நிறைந்தவனை நல்லவன் ஸாது என்பர். அருகிலுள்ள புண்ய தீர்த்தத்தை அலக்ஷயம் செய்து தூரத்திலுள்ள ஸாதாரண தீர்த்தத்தில் ஆசைக்கொள்வர். ப்ராம்மணனுக்கு பூணல் ஒன்றுதான் அடையாளமாக இருக்கும். துறவிக்கு தண்டமொன்றுதான் லக்ஷணம். பூமியில் விளைவு குறையும். நதியில் கறை தானிருக்கும். ஸ்த்ரீகள் பதியினிடம் மகதினால் அன்புவைப்பதைவிட்டு வாக்கினால் வேசிபோல் பேசுவார்கள். பிராம்மணர் எப்போதும் பிறர் அன்னத்திலேயே ஆசை கொள்வர். சண்டாளர் புரோகிதர் ஆவார்கள். பதியை இழந்தஸ்த்ரீ விதவா தர்மத்தைக் கைக்கொள்ளமாட்டாள். தன் இஷ்டப் படி அலங்கரித்துக்கொண்டு திரிவார்கள். மேகம் விசித் திரமாக மழைபொழியும். ஒருதெருவில் மழைபொழியும், அடுத்த தெருவில் மழையிராது. பூமி நன்கு விளையாது.

அரசர் குடிகளைப் பிடுங்கித்தின்பர். வரிபாரம் தாங்காமல் உலகம் துன்புறும். குடிகள் தோளில் மூட்டையை வைத்துக்கொண்டும் கையில் குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டும் மிக்க வருத்தத்துடன் கலங்கி மலை குறை கோரமானக் காடுகளுக்குச் செல்வார்கள். மது மாம்ஸம் கந்தமூலம் முதலியவைகளை ஆஹாரமாகக்கொண்டு ஜீவிப்பார்கள். கலியின் முதல் பாதத்திலேயே இத்தகைய கார்யங்களும் தெய்வ நின்தையும் நடக்கும். இரண்டாம் பாதத்தில் பகவன் நாமாவே இராது. மூன்றாம் பாதத்தில் வர்ணங்கள் ஒன்றாக கலந்துவிடும். நான்காம் பாதத்தில் ஒரே வர்ணந்தான். பகவத் கதை நற்கருமம் முதலியவைகள் சிறிதுகூட இரா. அத்யயநம் ஸ்வதா ஸவாஹா வெளஷ்ட் ஒங்காரம் முதலியவைகள் அடியோடு அகன்று விடும்.

இந்த நிலையைக் கண்டு ஆஹாரமில்லாமல் வருந்திய தேவர்கள் ப்ரூம்மாவை ஸரணமடைவார்கள். இளைத்தவளும் துக்கமடைந்தவளுமான பூமியை முன்னிட்டுக் கொண்டு வேதத்வநி நிறைந்த ப்ரூம்ம லோகத்தைத் தர்சிப்பார்கள். அங்கு யாக அக்நியின் புகை நிறைந்திருக்கும். சிறந்த முனிவர்கள் கூடியிருப்பர். ஸுவர்ண மயமான வேதியில் ப்ரதக்ஷிணமான ஜ்வாலையுடன் அக்நி ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும். ஒரு பங்கம் பூபமரங்கள், உத்யாந வனம், புஷ்பம் பலம் நிறைந்தமரங்கள், ஸாரஸபக்ஷிகளும் ஹம்ஸங்களும் சப்திசுகும் ஸரஸ்ஸுகள் இவர்களுக்கு

ஸ்வாகதம் கூறுவது போலிருக்கும். காற்றுக்களால் அசைக்கப்படும் கொடிகளின் பூங்கொத்துகள் வந்தவரை வணங்கி, ஆங்குள்ள வண்டுகள் சப்தம் வருபவர்களுக்கு ஸ்வாகதம் கூறி அழைப்பதுபோலிருக்கும்.

ப்ரும்மாவின் அரண்மனைக்குச் சென்று தேவர்கள் மிக்க வருத்தத்துடன் தங்கள் குறையை முறையிட ஆரம் பிப்பார்கள். சிறந்த ஆஸனத்தில் அமர்ந்தவரும் ஸநக ஸநந்தன ஸக்தகுமாரர் முதலிய ஸித்தர்களால் சூழப்பட்டு வணங்கப்பட்டவருமான ப்ரும்மாவை நமஸ்கரிப்பார்கள். [இதுமுதல் நடக்கப்போகும் கதை நடந்ததாகக் கூறப்படுகிறது.]

பிரும்மாவிடம் உத்தரவுபெற்று எல்லோரும் ஆஸ நத்தில் அமர்ந்தார்கள். கலியின் தோஷத்தால் உண்டான தர்மஹாரியைப் பணிவுடன் முறையிட்டார்கள். துக்க முள்ள தேவர்களின் வார்த்தைகளைக்கேட்டு அவர்களை ஸமாதானப்படுத்தினார் பிரும்மா. நான் மஹா விஷ்ணு வைப் ப்ரார்த்தித்து உங்கள் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்கிறேன் என்று கூறி வந்த தேவர்களுடன் பிரும்மா கோலோகத்திற்குக் கிளம்பினார். ஆங்குள்ள பகவானை வணங்கி ஸ்தோத்திரம் செய்து தேவர்களது குறைகளைக் கூறி அருள் புரிய வேண்டுமென்ப பிரார்த்தித்தார்.

அதைக்கேட்ட புண்டரீகாக்ஷன் பிரும்மாவைப் பார்த்துக் கூறினார். ஓ பிரும்மன்! உமது விருப்பப்படி நான் ஸம் பள என்றவுரில் விஷ்ணு யஸஸ் என்றவரின் தர்மபத்தினி யான ஸுமதி என்பவளிடம் புத்ரனாகத் தோன்றுகிறேன். நான் மூன்று ஸகோதரர்களுடன் கூடி கலியினாலுண்டான துன்பத்தை யகற்றி தர்மத்தை நிலை நாட்டுகிறேன். நீங்களும் உங்களம்ஸத்தால் எனக்கு பந்துக்களாக அவதரி யுங்கள்.

என் பிரியையான மஹாலக்ஷ்மி விம்மலதேசத்தில் பிருஹதரதன் என்ற அரசனது மஹிஷியான கௌமுதி என்பவளிடம் பெண்ணாகப் பிறப்பாள். பத்மா என்ற அவளையே நான் மணந்து கொள்வேன். நீங்கள் இருப் பிடம் சென்று கூறியபடி பூமியில் அவதரியுங்கள். மரு தேவாபி என்று இரு அரசர்களை உலகில் பிரதிஷ்டை செய்கிறேன். மறுபடியும் இருதயுகத்தையும் நாளுக்கு பாதங்களுடன் தர்மத்தையும் பூமியில் நிலைநாட்டி விட்டு கோலோகம் செல்வேன் என்றார். இங்ஙனம் பகவான்

கூறியதைக் கேட்டு பிறும்மா பீரும்மலோகமும் இந்திராதிக்கள் ஸ்வர்க்கலோகமும் சென்றனர். அப்படியே அம்ஸாவதாரமாகத் தோன்றினார்கள்.

பகவான் ஸம்பளமென்ற ஊரிலே தான் அவதரிக்க எண்ணம் கொண்டு தனது மஹிமை நிறைந்த அம்ஸத்தை அங்கு அநுப்பினார். விஷ்ணுயஸஸ் எனும் பிராம்மணோத்தமர் மூலமாக ஸுமதியெனும் உத்தமியின் கர்ப்பத்தில் புகுந்தார். அந்த கர்ப்பாதாம் வைஷ்ணவாம் ஸமானதால் கிரஹம் நக்ஷத்ரம் ராசி எல்லாம் நல்லதாக ஒன்றுகூடி பகவானை ஸேவித்தன. நதீ கடல் மலை உலகம் அசை பொருள் அசையாபொருள், ரிஷி தேவர் முதலிய அனைவரும் ஜகத்பதியான ப்ரபு அவதரிக்கிறார் என பரமஸந்தோஷமடைந்தனர். க்ரமமாக பூச்கூட்டல் ஸீமந்தோந்நயகம் முதலியன செவ்வனே நடந்தன. பத்தாவது மாஸத்திலே வஸந்தருதுவிலே வைகாசி மாதத்திலே சக்ல பக்ஷத்வாதசியிலே பகவான் அவதரித்தார். ஆகாயத்தில் துந்துபி மூழங்கிற்று. அப்ஸரஸ்ஸுகள் ஆடினர். கந்தர்வர் காணம் செய்தனர்.

உலகெலாம் பேராந்த மடைந்தது. பெற்றோர் அது புதமான குழந்தையைக்கண்டு அளவில்லா ஆந்தமடைந்தனர். மஹாஷஷ்டி எனும் தேவி வந்து நாபிக்கொடி அறுத்தாள். கங்காதேவி ஸ்நானம் செய்வித்தாள். ஸாவித்ரீதேவி குழந்தை உடலைத் துடைத்து விட்டாள். பூதேவி பகவானுக்குப் பாலூட்டினாள். கிருஷ்ணாவதாரத்தில் நடந்ததுபோல் மாத்ருகா முதலிய தேவிகளும் வந்து மங்கள வாக்குகளைக் கூறிப் பாடினர். பகவான் அவதரித்ததை அறிந்த பிறும்மா தன்னருகில் பணிவிடை செய்யும் வாயு தேவனை அநுப்பி பிரஸவ கிருஹத்திலுள்ள பகவானைப் போற்றினார். தேவர்களுக்கும் கிடைக்காத பரம பாவநமான நிவ்ய ரூபம் நான்கு கரங்கள் அப்புதமான தேஜஸ் அபாரமான அழகு! இவைகளை மறைத்து ஸாமான்ய பூலோக மனுஷ்ய குழந்தைபோல் இருந்து தேவ காரியத்தைச் செய்யுங்கள் என வேண்டினார்.

மிக்க வாஸனை நிறைந்த மந்த மாருதத்துடன் நிவ்ய தேஹத் தாங்கிய வாயு அங்ஙனமே பகவானை வணங்கி விக்ஞாபகம் செய்துகொண்டார். அந்த விக்ஞாபகத்தைக்

கேட்டவுடன் புண்டரீகாஷ்டனான பகவான் அந்த க்ஷணத்திலேயே இரு கரங்களுள்ள ஸாமான்ய குழந்தையாக மாறினர். பெற்றோர் இதைக்கண்டு ஆஸ்சர்யமடைந்தனர். பகவானது மாயையால் அவர் அச்சுதன் பரமாத்மா என்ற தத்வத்தை மறந்து தமக்குப் புத்ரபாக்யம் கிடைத்தது என்று களித்தார்கள்.

மிகச் சிறந்த உத்தம தம்பதிகளான இவர்களுக்குப் புத்ரன் பிறந்ததைக் கண்டு சம்பள க்ராமவாலிகளனை வரும் ஸந்தோஷமடைந்தனர். அந்நாளி ஒரு பெரும் உத்ஸவமாகக் கொண்டாடினர். பலவகை மங்களங்களைச் செய்து குழந்தையையும் பெற்றோரையும் போற்றினர். குழந்தையைக் கண்டவுடன் தனது தாபமும் பாபமும் அகன்றதெனக் களித்தனர். ஸுமதி, பகவான் விஷ்ணுவே குழந்தையாக அவதரித்திருக்கிறார்! என்று அறிந்து பரம ஸந்தோஷ மடைந்தார். உடனே விஷ்ணுயஸஸ் பிராம் மணோத்தமர்களை அழைத்து எண்ணிறந்த கோ தானம் செய்தார். இந்த அரிய குழந்தைக் கேற்றபடி ஸகல வைதிக கார்யங்களையும் செய்யக்கருதி தந்தை ரிக் யஜுஸ் ஸாம அதர்வ வேதங்களைக் கற்றுணர்ந்த வேதவித்துக்களை அழைத்து விதிப்படி ஜாதகர்மா நாமகர்ணங்களைச் செய்தார். அச்சமயம் பரஸூராமர் வேதவ்யாஸர் கிருபா சார்யர் அஸ்வத்தாமா ஆகியவர்கள் ஸாதாரண பிரும்ம சாரிகள் போல் உருவெடுத்து குழந்தையைக் கண்டு ஸேவிக்க வந்தனர். ஸுர்யனைப் போல் பிரகாசிக்கின்ற இந்நால்வரையும் கண்டு விஷ்ணுயஸஸ் மிக்க ஸந்தோஷம் அடைந்தார். புளகாங்கிதராகி அர்க்ய பாத்யமளித்துப் பூஜித்தார்.

அவர்கள் ஆஸந்தில் அமர்ந்து ஆதரவுடன் குழந்தையாகயிருக்கும் பகவானை அணைத்து முத்தமிட்டு உச்சி முகர்ந்து மகிழ்ந்தனர். மந்தினால் நமஸ்காரம் செய்து போற்றினர். கலியால் வந்த பாபங்களை அகற்றி தர்மத்தைத் தழைக்கும்படிச் செய்யவந்த வைகுண்டநாதன் என அறிந்து போற்றினர். விஷ்ணுயஸஸ் என்ன பெயர் வைப்பதென கேட்கும்பொழுது கலியால்வந்த கல்கத்தைப் (பாபத்தை) போக்க வந்தவர். ஆதலால் கல்கி எனப் பெயர் வைத்தனர். செய்யவேண்டிய நாமகரண அங்கமான ஸகல கிரியைகளையும் செய்து விஷ்ணுயஸஸ்ஸையும் சிசுவையும் வாழ்த்திச் சென்றனர். ஸுமதியால்

வளர்க்கப்பட்ட கல்கி சுக்லபக்ஷ சந்திரனைப்போல் தினம் தினம் வளர்ந்து வந்தார்.

கல்கிக்கு மூத்த ஸஹோதார்களாக மூவர் தோன்றி யிருந்தனர். கவி பிராக்குன் ஸுமந்தரன் என்பது அவர்களின் பெயர். அவர்களும் பெற்றோருக்கும் மறறோருக்கும் அடங்கி கல்வி கேள்விகளிலும் பக்தி க்ஞானங்களிலும் சிறந்தவர்களாக விளங்கினார்கள். அன்றியும் கல்கியின் அம்ஸமாக தர்மத்தை விருத்தி செய்வதற்காக ஏற்கனவே பலர் பூமியில் அவதரித்தனர். அவர்களில் கார்க்யர் பாக்யர் விஸாலர் என்பவர் மிக முக்யமானவர்கள். பகவானை அநுஸரித்து பந்துக்களாவே தோன்றினர். விஸாக பூபன் என்றோர் அரசனும் பகவானுக்கு முன்னேதோன்றி குடிகளைத் தர்மத்துடன் நியாயமாக பரிபாலனம் செய்துவந்தான். அவனாகியில் ஸாதுக்கள் அனைவரும் ஸந்தோஷ மடைந்தார்கள். கல்கியும் அவதரித்தபின் கலியால் கஷ்ட மடைந்த பிராம்மணர் அனைவரும் பரம ஸந்தோஷத்துடன் இருந்தார்கள்.

மிக புத்திசாலியாய் கேட்டவுடன் வேதம் ஸாஸ்த்ரம் முதலியவைகளை நன்குணர்ந்து ஒதி பொருள் கூறும் குழந்தைக் கல்கியைக் கண்டு பேராந்தம் பெற்றார் பெற்றோர். குழந்தாய் ஸகல நற்குணங்களுக்கும் பிறப்பிடமான உனக்கு பிறும்ம ஸம்ஸ்காரம் செய்து யக்கு ஸுத்திரமெனும் பூணலையும் போடுகிறேன். ஸாவித்திரி யையும் உபதேசிக்கிறேன். பிறகு நீ வேத மோதலாய் என்று கூறினார். இதைக் கேட்டு கல்கி தந்தையே! வேத மென்றால் என்ன? ஸாவித்திரி என்றால் யாது? பிறும்ம ஸுத்திரமென்பதென்ன? அதைத்தரிப்பதன் பயனென்ன? அதன் தத்வமென்ன? இவைகளை விரிவாகக் கூறுங்கள் என்றார்.

விஷ்ணு யாஸ் கூறினார். வத்ஸ! வேத மென்பது மஹா விஷ்ணுவின் வாக்கு. வேதமாதா ஸாவிதீ எனப் படுவாள். ஸூலை மூன்றுபிரியாக மடித்துத் திரித்து மூன்று இழைகளாகத் தரித்துக்கொள்வது பிறும்ம ஸுத்திரமென்ப படும். பத்து வகை ஸம்ஸ்காரமுள்ள பிராம்மணர் வேத மோதி ப்ரம்மக்ஞானிகளாவர். மூன்று லோகங்களையும் வேதத்தால் புஷ்டியடையும் படி செய்கிறவர் பிராம்மணர்கள்.

வேதமோதல் யாகம் செய்தல் தாநம் செய்தல் தபஸ் வேத நியமம் இவைகளால் பக்தியுடன் பகவானை வேத விதிவழுவாமல் ஆராதித்து ஸந்தோஷப்படுத்த வேண்டும். ஆதலால் ஸூபதினத்தில் பந்துக்களுடன் பிராம்மணர்களைக்கொண்டு உனக்கு உபநயந கர்மாவைச் செய்ய விரும்புகிறேன் என்றார் விஷ்ணு யஸஸ். (வருங்காலம் நிகழ்காலமாகக் கூறப்படுகிறது.)

கல்கி, தந்தையே! பத்து ஸம்ஸ்காரங்கள் யாவை? பிராம்மணர்கள் எதனால் விஷ்ணுவை விதிப்படி அர்சிக்கின்றனர்? தந்தை, குழந்தாய்! பிராம்மண ஸத்ரீயிடம் ப்ராம்மணன் கர்ப்பாதாநம் முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களை விதிப்படிசெய்து உண்டுபண்ணப்பட்டவன் பிராம்மணன். அவன் மூன்று ஸந்திகளிலும் கர்யத்ரீ ஜபம் செய்ய வேண்டும். நியமத்துடன் ஸத்யம் தவறாமல் தர்மாநுஷ்டாநம் செய்கிறவன் விஷ்ணுவை ஆராதிப்பதாகும். அதனால் ஸதா ஆநந்த மயனாகி ஸம்ஸாரத்தையும் தன்னையும் ரக்ஷிப்பான்.

கல்கி, தாங்கள் கூறியபடி நடக்கும் உத்தம பிராம்மணன் மூவ்வுலகையும் காப்பான். அப்படி பகவானைத் தனது கர்மாவால் அர்ச்சிப்பது என்பது காமதேனுபோல் அவரவர் விரும்பியதைத் தருமே? அத்தகையவர் இப்பொழுது எங்கிருக்கிறார்? தந்தை, நீ கேட்பது சரி. மிக்க பலவானான கலி தர்மத்தை அழித்து பிராம்மணர்களைப் பதிதராகி தர்மஸீலர்கள் பாரதவர்ஷத்தில் தங்க முடியாமல் விறட்டவே மற்ற வர்ஷங்களுக்குச் சென்று விட்டார்கள். ஸ்வல்ப தபஸ் உள்ள பிராம்மணர்கள் கலியில் அகப்பட்டுக்கொண்டு அதர்மத்திலீடுபட்டு ஸத் கர்மாக்களை விட்டு உண்பதும் சிற்றின்பத்திலீடுபடுவது மாக இருக்கிறார்கள். இந்த கோரமான கலியிலே பாபத்திலீடுபட்டு துராசாரமுள்ளவர்களாகவும் தேஜஸ் இல்லாதவர்களாகவும் தன்னையும் மனைவி மக்களையும் காக்க வழியின்றி நான்காம் வருணத்தவர்க்கு லேவை செய்வார்கள். என்று தந்தை கூறிய சொற்களைக் கேட்டு கல்கி, கலியின் கோலாஹலத்தை அடக்கக் கருதி தக்க ஸமயத்தில் உபநயநம் செய்துகொண்டு குருகுல வாஸம் செய்ய ஏற்றுக்கொண்டார்.

பந்துக்களும் பிராம்மணோத்தமர்களும் கூடி விதிப்படி கல்கிக்கு உபநயந ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்து

வைத்தார்கள். மஹர்ஷிகளனைவரும் வந்திருந்து வாழ்த்தி அதிமேதை வாய்ந்த இப் பாலகனுக்குப் பரசுராமரிஷியே வேத ஸாஸ்த்ரங்களையும் வில்வித்யையும் கற்பிப்பதற்கேற்ற குரு ஆவர். ஆதலால் அவரிடமே இவரை அநுப்ப வேண்டுமெனக் கூறினர். விஷ்ணுயஸஸ் அங்ஙனமே மஹேந்த்ர மலையில் வஸிக்கும் ஜமதக்நி குமாரரும் சிரஞ்ஜீவியாயுமுள்ள பரசுராமரிடம் குருகுல வாஸம் செய்யும்படி கல்கியை அனுப்பினார்.

மூன்றாம் அத்தியாயம்.

பகவான் தனக்குச் சிஷ்யனாக வந்ததைக் கண்டு அளவிலா மகிழ்ச்சிகொண்டார். பரசுராமர், குரு பரம்பரையைக் கற்பிக்கத், தனது தந்தை விருத்தாந்தத்தையும் அவரை அவமதித்த கூத்திரிய வகுப்பை இருபத்தோரு தலைமுறை வேருடன் அறுக்கத் தான் தவம்செய்து பரம ஸிவனிடமிருந்து ஸகல் அஸ்த்ர ஸஸ்த்ர வித்யைகளுடன் பரசுவையும் பெற்றதையும், கூத்திரியவதம்செய்து ஸகல் பூமியையும் கர்யபருக்குத் தானம் செய்து தான் மஹேந்த்ரமலைக்கு வந்ததையும் கூறி, வேதம் ஸஸ்த்ரம் சாஸ்த்ரம் அனைத்தையும் கற்பிக்கிறேன் என்றார்.

இங்ஙனம் பரசுராமருடைய சொல்லைக் கேட்டு புளகாங்கிதத்துடன் பேரானந்தம் அடைந்த பகவான் கல்கி அவரை நமஸ்கரித்து பணிவிடை செய்து நான்கு வேதங்களையும் ஆறு அங்கங்களையும் அறுபத்து நான்கு கலைகளையும் தனுர் வேதம் முதலியவைகளையும் நன்கு கற்றுக்கொண்டார். இவரது பக்தியையும் பணிவிடையையும் கண்டு பரசுராமர் பரமசந்தோஷ மடைந்தார். கல்வி கற்றபின் விதிப்படி குருவை வணங்கி, தங்களுக்கு ப்ரியமான தக்ஷிணை யான் என்ன தரவேண்டும்? குரு தக்ஷிணை கொடுத்தால்தான் ஸர்வஸித்தியும் தேவர்களது திருப்தியும் ஏற்படும் அல்லவா? என்றார். அதைக்கேட்ட பரசுராமர் வதஸ்! கலியின் தோஷத்தை அகற்றவேண்டுமென்று முன்னம் பிரஹ்மா தங்களை வேண்ட மஹா விஷ்ணுவான தாங்கள் ஸம்பல நகரத்திலே அவதரித்தீர்.

என்னிடமிருந்து வித்தையும் சிவனிடமிருந்து அஸ்த்ரங்களையும் வேதமயமான கிளியையும் பெற்று சிம்ஹலத்திலுள்ள "பத்மா" என்பவளை மணந்து தர்மத்தை ஸ்தாபிக்கப் போகின்றீர். பிறகு திக்விஜயத்திற்குக்

கிளம்பி கலிக்குப் பிரியமானவர்களும் தர்மத்தோடுகிள
மான அரசர்களையும் பௌத்தர்களையும் சிஷித்து தேவாபி
மரு என்ற இரு அரசர்களை அவனியில் அரசர்களாக நிய
மிக்கப் போகின்றீர். நீர் செய்யப்போகும் இந்த நல்ல
கர்மாக்களால் நான் பரம ஸந்தோஷமடைகிறேன். இனி
யங்கும், தானம், தபஸ் முதலிய நற்கர்மாக்களைச் செய்
லாம். இதே நீ யளித்த தக்பிணையாகக் கருதுகிறேன்
என்று கூறி அருகிலுள்ள பில்வோதகேஸ்வரம் என்ற
கேத்ரத்திற்கு அனுப்பினார். கல்கி அங்ஙனமே ஆசார்
யரை வணங்கி அந்த கேத்ரம் சென்று பரமசிவனை
நமஸ்கரித்து பூஜித்து த்யானம் செய்து ஸ்தோத்ரம்
செய்தார். சாந்தமாய் இருப்பவரும் விரைவில் ஸந்தோஷ
மடைபவருமான பகவானை சில ஸ்தோத்ரங்களால்
ஸ்தோத்ரம் செய்தார்.

गौरीनाथं विश्वनाथं शरण्यं भूतावासं वासुकी कण्ठभूषम् ।
व्यक्षं पञ्चास्यादि देवं पुराणं वन्दे सान्द्रानन्द सन्दोहदक्षम् ॥

योगादीशं कामनाशं करालं गङ्गासङ्गं क्लिन्नमूर्धानमीशम् ।
जटाजूटाटोपरि क्षिप्तभावं महाकालं चन्द्रफालं नमामि ॥

इमशानस्यं भूतवेतालसंगं नानाशस्त्रैः खड्गशूलादिभिश्च ।

व्यग्रात्युश्चाबाहवो लोकनाशेचस्य क्रोधोद्धूत लोकोऽस्तमेति ॥

यो भूतादिः पञ्चभूतैः सिद्धभुस्तन्मात्रात्मा काल कर्म स्वभावैः ।
प्रहृत्येदं प्राप्य जीवत्वमीशो ब्रह्मानन्दो रमते तं नमामि ॥

स्थितौ विष्णुः सर्वजिष्णुस्सुरारामा
लोकान्साधून् धर्मेसेतून् विभर्ति ।
ब्रह्माद्यंशे योऽभिमानी गुणात्मा
शब्दाद्यङ्गैः तं परेशं नमामि ॥

वस्याह्वया वायवो वान्ति लोके, ज्वलत्यग्निः सविता याति तप्यन् ।
शीतांशुः खे तारकैः सप्रहैश्च, प्रवर्तते तं परेशं प्रपद्ये

கௌரீ நாதம் விஸ்வநாதம் ஸரண்யம் பூதாவாஸம்
வாஸுகீ கண்ட பூஷம் । த்ரயக்ஷம் பஞ்சாஸ்யாதி தேவம்
புராணம் வந்தே ஸாந்த்ரானந்த ஸந்தோஷ தக்ஷம் ॥

யோகாதீரம் காம நாமம் கராலம் கங்கா ஸங்க
க்லின்ன மூர்த்தான மீரம் | ஜடா ஜலிடோபரிஷிப்த
பாவம் மஹாகாலம் சந்த்ர பாலம் நமாம் ||

ஸ்மஸானஸ்தம் பூத வேதாள ஸங்கம் நானூஸ்த்ரை:
கட்க ஸுலலாதிபிஸ்ச | வ்யக்ராத்யு க்ராபாஹவோலோக
நாஸேசயஸ்ய க்ரோதோத் தூதலோகோஸ்தமேதி ||

யோபூதாதி: பஞ்சபூதை: விஸ்ருக்ஷ: தன்மாத்ராத்மா
காலகர்மஸ்வபாவை: | ப்ரஹ்ருத்யேதம் ப்ராப்ய ஜீவத்வ
மீஸோ ப்ரஹ்மா னந்தோ ரமதேதம் நமாம் ||

ஸ்திதௌ விஷ்ணு: ஸர்வஜிஷ்ணு: ஸுராத்மா
லோகான் ஸாதூன் தர்மஸேதூன் பிபர்தி |
ப்ரஹ்மாத்யம்ஸோயோத பிமானீ குணாத்மா
ஸப்தாத் யங்கைஸ்தம் பரேஸம் நமாம் ||

யஸ்யாக்ரூயா வாயவோ வாந்தி லோகே
ஜ்வலத் யக்னி: ஸவிதாயாதி தப்யன் |
ஸீதாம்ஸு: கே தாரகை: ஸக்ரஹைஸ்ச
ப்ரவர்ததேதம் பரேஸம் ப்ரபத்யே ||

ஸ்லோகத்தின் கருத்து:-கௌரீபதியும் எல்லா உல
கங்களுக்குத் தலைவனும் சரண மளிப்பவனும் ஸமஸ்த
பூதங்களுக்கு மிருப்பிடமானவனும் வாஸுகியை மர்லை
யாகத் தரிப்பவனும் முக்கண்ணனும் ஆதி தேவனும்
பழைமையானவரும் பேரானந்த வடிவனும் யோகீஸ்வர
னும் காமனை எரித்தவரும் கங்காதரனும் ஜடாஜலிடை
யுள்ளவனும் சந்த்ரகுடனும் ஸ்மஸானத்திலு மிருப்ப
வனும் பூத வேதாளங்களுடன் கூடியவனுமான சிவனை
நமஸ்கரிக்கிறேன். பலவகை ஆயுதங்களோடு கூடிய
இவரது கைகளும் கோபமும் உலகங்களையழிக்கும். பூதங்
களுக்கு ஆதியாய் இருந்து காலம், கர்மா, ஸ்வபாவம்
இவைகளுக்கேற்ற வண்ணம் உலகத்தைப் படைத்து
தானே ஜீவனாகி தன்னிடமே சேர்த்துக்கொள்ளும் ப்ரஹ்
மானந்த வடிவனுமான சிவனை நமஸ்கரிக்கிறேன்.

உலக பரிபாலன காலத்தில் ஜயஸீலனான விஷ்ணு
வாக இருந்து உலகையும் ஸாதுக்களையும் தர்மத்தையும்
ரக்ஷிக்கும் சிவனை நமஸ்கரிக்கிறேன். தனது அம்சத்தி
னாலும் குணத்தினாலும் பிரஹ்மாதி தேவனாய் இருப்ப
வனும் சப்தஸ்வரூபமே அங்கமாய் உள்ள பரமசிவனை

நமஸ்கரிக்கிறேன். அவருடைய ஆணையால் வாயு வீசுகிறது. அக்னி, சூர்யன், சந்திரன், நக்ஷத்ரம் முதலியவைகள் தம் தம் வேலையைச் செய்கின்றன. அந்த ஈசனை நமஸ்கரிக்கிறேன். எவருடைய ஆணையால் பூமி எல்லாவற்றையும் தரிக்கின்றதோ, மேகம் வர்ஷிக்கின்றதோ, காலன் ஒடுக்குகின்றானோ, மேருமலை உலகை பரிக்கின்றதோ அந்த விஸ்வரூபனான பரமசிவனை வணங்குகிறேன்.

இங்ஙனம் கல்கியினால் ஸ்தோத்ரம் செய்யப்பட்டவராய் பார்வதியுடன் ப்ரஸன்னராகி புன்னகையுடன் கல்கியின் உடலைத் தன் கையால் தடவி உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேள். உன்னால் துதிக்கப்பட்ட ஸ்தோத்திரத்தைப் படிப்பவர்களுக்கு இவ்வுலகிலும் மறுவுலகிலும் ஸகல நன்மைகளும் உண்டாகும். வித்யை வேண்டுவோர் வித்யையும் பொருளை வேண்டுவோர் பொருளையும் அறத்தை வேண்டுவோர் அறத்தையும் முக்தியை வேண்டுவோர் முக்தியையும் பெறுவர். இஷ்டமான உருவை எடுக்கக்கூடிய, இஷ்டமான விடம் செல்லக்கூடிய இந்த காருட அஸ்வத்தையும் எல்லாம் அறிந்த வேதமயமான கிளியையும் என்னிடமிருந்து பெற்றுக்கொள். ஸர்வசாஸ்திரங்களையும் எல்லா அஸ்த்ரங்களையும் அறிந்தவனாகவும் ஸர்வ ஸாஸ்த்ரங்களின் அர்த்தத்தை அறிந்தவனாகவும் ஸர்வ துஷ்டர்களையும் ஜயிப்பவனாகவுமுள்ள உன்னை எல்லோரும் கொண்டாடப் போகின்றார்கள். அன்றியும் பூபாரத்தைக் குறைக்கக் கூடியதும் ரத்னமயமான பிடியுள்ளதும் நிறைந்த தேஜஸ் உள்ளதும் மிகக் கூர்மையாகவுமுள்ள இந்த கத்தியை ஏற்றுக்கொள் என்று பரமசிவன் கூறி அவைகளைத் தந்தார். பகவான் கல்கியும் மகேஸ்வரனை நமஸ்கரித்து அந்த அஸ்வத்தின் மீது அமர்ந்து "ஸம்பல" க்ராமத்திற்குத் திரும்பினார்.

தாய் தந்தையையும் ஸஹோதரர்களையும் விதிப்படி நமஸ்காரம் செய்து பரசுராமர் கூறியதை எல்லாம் அவர்களிடம் வர்ணித்தார். சிவன் வரமளித்ததையும் அவர் கூறிய சபமான சொற்களையும் பந்துக்களிடம் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் கூறினார். கார்க்யர் பர்க்யர் விஸாலர் ஆகியவர்களும் அதைக்கேட்டு பேரானந்தம் அடைந்தனர். ஸம்பள கிராமவாசிகள் அனைவரும் ஒருவருக்கொருவர் இக்கதையைக் கூறி ஆனந்தம் அடைந்தனர்.

விஸாகயூபன் எனும் அரசன் அந்த வ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்டு கலியை ஒடுக்குவதற்காக மஹாவிஷ்ணு அவதரித்திருக்கிறார் என்று எண்ணினான். மாஹிஷ்மதி எனும் தனது நகரத்தில் ப்ராம்மண சூத்ரிய வையய நான்காம் வர்ணத்தவர்கள் அவரவர்களுக்கு ஏற்றவண்ணம் யாகம் தானம் தபஸ் வரதம் முதலியவைகளை நன்கு அனுஷ்டித்து வருவதைக்கண்டு பகவானுடைய அவதாரத்தின் மகிமை இது என உணர்ந்து தானும் தர்மஸீலனை ஆனான்.

இதுவரை அதர்மத்திலும் அநாசாரத்திலும் ஈடுபட்டு ஸ்வதர்மத்தை விட்டு இருந்த ஜனங்கள் தர்மகார்யத்தில் ஈடுபடுவதைக் கண்டு கோபம், லோபம், அந்ருதம் முதலியவைகள் பரம துக்கத்துடன் அந்த தேசத்தை விட்டு அகன்றன. பகவான் கல்கி அக்குதிரைமீது ஏறி கவசம் பூண்டு ஆயுதங்களுடன் ஊரைவிட்டுக் கிளம்பினார். அதையறிந்த விசாகயூப அரசன் அவரைத் தர்சிப்பதற்கு விரைந்து வந்தான். கவி, ப்ராக்ஞன், சுமந்து என்பவர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸஹோதரர்களும், க்ஞாதி களும் சூழ நஷத்ரங்களின் நடுவே சந்திரன் ப்ரகாசிப்பது போலவும் உச்சைஸ்ரவஸ் என்ற குதிரை மீது ஏறி அமரா திபன் வருவதுபோலும் விளங்கினார். விஸாகயூபன் அவரை நமஸ்கரித்து ஆனந்தப் பரவசனாகி சிறந்த பக்த னானான். கல்கி அரசனுக்கு முன்னர் கூறப்பட்ட வர்ணாச்ரம தர்மங்களைச் சுருக்கமாக உபதேசித்தார்.

என்னுடைய அம்சத்தினால் சிலர் தோன்றியதாலும் நான் அவதரித்ததாலும் விரைவில் கலி மறைவான்! அரசே! நீ இராஜஸூயம், அஸ்வமேதம் முதலிய யாகங்களால் என்னை ஆராதி! நானே சிறந்த யோகம்! தர்மம். கால ஸ்வபாவம் ஸம்ஸ்காரம் முதலிபன எனது கர்ம கதியை அனுஸரித்து இருக்கின்றன. சந்த்ர குலத்தில் தோன்றிய தேவாரியையும் சூர்யகுலத்திலுதித்த மரு என்பவனையும் பூமியில் அரசர்களாக ஸ்தாபித்து க்ருதயுக தர்மத்தை ஆரம்பித்துவிட்டு நான் என்னிடம் செல்வேன் என்றார். இதைக்கேட்ட அரசன், ப்ரபுவை நமஸ்கரித்து வைஷ்ணவ தர்மங்களை விரிவாகக் கூறவேண்டும் என வேண்டினார். கலியை அழிப்பதற்காக அவதரித்த பகவான் தனது பரிஷத் கணங்களுக்கு ஆனந்தத்தை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு மிக அழகாக ஸத்தர்மங்களைக் கூறினார்.

நான்காம் அத்தியாயம்.

உலகைப் படைக்கும் ப்ரஹ்மாவும் உடலைவிட்டுப் ப்ரளய காலத்தில் ஸகல ப்ராணிகளுடனும் என்னிடம் வந்துசேர்வார். உலகமெலாம் உறங்கி இரண்டாவது பொருள் இல்லாதபொழுது நான் உலகை ஸ்ருஷ்டிக்க விரும்பினேன். என்னிடமிருந்து விராட்புருஷன் தோன்றினான். அவன் ஆயிரம் தலையும் பலகண்களும் பல பாதங்களும் உள்ளவன். அவரது அவயவத்திலிருந்து சதுர் முகன் தோன்றி வேதங்களை உச்சரித்துக்கொண்டிருந்தார். என்னுடைய அம்சமாதலால் ஸர்வக்ருணை அவர் எனது மாயா சக்தியைக்கொண்டு தேவர், மனு, ப்ரஜாபதி முதலிய ஸகல ஜீவராசிகளையும் படைத்தார். என்னுடைய அம்சமானதாலும் என் மாயையால் படைக்கப்பட்டதாலும் என்னிடமே லயமாவதாலும் எல்லா உலகமும் என் உடலே ஆகும். நானே ஸகல வஸ்துக்களிடமும் ஆத்மாவாக இருக்கிறேன்.

யக்கும், அத்தயனம், ஸத்கர்மா முதலியவைகள் உலகில் என்னை (என் ஸ்வரூபத்தை) விளக்குகின்றன. தபஸ் தானம் முதலிய ஸத்கர்மா என்னையே ஸேவித்து என்னைப் போற்றுகின்றது. இவைகள் என்னையே நினைத்து ஸந்தோஷப்படுத்துகின்றன. அப்படி வேறு எந்த தேவதைகளும் என்னை சந்தோஷப்படுத்துவதில்லை. வேதத்தைக் கூறுபவர் பிராம்மணர்கள். வேதம் எனது சிறந்த உடல். பிராம்மணர்கள் அந்த வேதத்தினாலும் சிறந்த கர்மாக்களாலும் முவ்வுலகத்தையும் போஷிக்கிறார்கள். உலகெலாம் எனது உடல். அதை ரக்ஷிப்பதில் பிராம்மணரே சிறந்தவராவர். அதனால் சத்த ஸத்வ குணங்களுக்கு இருப்பிடமான நான் அந்த ப்ரஹ்மணர்களை நமஸ்கரிக்கிறேன். உலகவடிவமான என்னை எல்லோரும் ஆஸ்ரயிக்கிறார்கள்.

விஸாகயூபன் :- பகவன் ! பிராம்மணன் என்பதற்கு என்ன லக்ஷணம்? உம்மிடம் பக்தி செலுத்துவது எப்படி? பக்தியினாலும் உமது அனுக்ரஹத்தினாலும் பிராம்மணர்களின் வரக்கே பாணம்போலிருக்கின்றதல்லவா? எனக்கேழ்க்ககல்கி கூறினார்:- அரசே! வேதங்கள் என்னை ஈச்வரன் என்றும் அவ்யக்தரான பரமாத்மா என்றும் வ்யக்தனை புருஷன் என்றும் கூறுகின்றன. பல தர்மங்களைக் கூறும் வேதம் பிராம்மணர்கள் மூலமாக ப்ரகாசம்

ஆகின்றது. "பிராம்மணர்களுடைய சிறந்த தர்மமே பூர்ண பக்தி யாகும்." அதனால் ஸந்தோஷமடைந்த நான் அந்த தர்மத்தைக் காக்க ஒவ்வொரு யுகத்திலும் பல உருவங்களோடு அவதாரம் செய்கிறேன்.

ஸுமங்கலிகளால் நூற்கப்பட்டு மூன்றாக மடித்து சேர்க்கப்பட்ட மூன்று இழைகள் நிறைந்த நூல் யக்ஞோ பனீதம் என்று கூறப்படுகிறது. வேத மந்திரத்தைக் கூறி முருக்கி பிரும்மமுடி போட்டதும் கழுத்திலிருந்து நாபி ஈடுவரைத் தொங்கக்கூடியதும் பிரும்ம ஸுத்ரம் அல்லது யக்ஞோபனீதம் எனப்படும். அது தேவ பித்ரு மநுஷ்ய கர்மாக்களைச் செய்ய முதல் ஸாதனம், த்ரயீ என்றால் வேதம். ரிக் யஜுஸ் ஸாம என்ற மூன்று வேதம் போல் முப்பிரியாக ஒன்றுசேர்த்து உரிய மந்த்ரம் கூறி பிரும்ம முடி என்ற முடிச்சைப் போட்டுத் தரித்துக் கொள்ள வேண்டும். தரிக்கும் முறையாவது; தலை, வலது கைக்கும் இடுப்பிற்கும் நடுவில் கீழ்பாகத்திலும், இடதுதோளில் மேல்புரமும் இருக்கும்படி தரிக்க வேண்டும். நாபிவரை இருத்தல் வேண்டும். யஜுர் வேதிகளுக்கும் ஸாம வேதிகளுக்கும் நாபிவரை (தொப்புள்மட்டும்) தொங்கும்படி இடது தோளின்மேல் தரித்தால் பலத்தைக் கொடுப்பதாகும்.

மிருத்திகா (கோபி) விபூதி சந்தனம் முதலியவைகளால் நெற்றிக்கு இட்டுக்கொள்ளவேண்டும். நெற்றியில் விபூதி சந்தனம் முதலியவைகள் மூன்று ரேகைகளாக தரித்துக்கொள்ள வேண்டும். ஊர்த்வ புண்ட்ரமாகவும் மேல் நோக்கியதாகவும் இட்டுக் கொள்ளலாம். மூன்று கோடாக இடது பக்கமிருந்து வலம் வரை இட்டுக்கொண்டால் அதனைத் தரிப்புண்ட்ர மென்றும் மேல்புரமாக இட்டால் ஊர்த்வ புண்ட்ரம் என்றும் சொல்வர். அவரவர்களின் குலத்தின் ஸம்ப்ரதாயப்படியே நெற்றிக்கு இட்டுக் கொள்ள வேண்டும். ஊர்த்வபுண்ட்ரம் என்பது ஒரு விரல் நீள அளவாகும். தரிப்புண்ட்ரமோ வெனில் மூன்று விரல்களால் மூன்று ரேகைகளைப் போல் இட்டுக் கொள்வது. அதில் பிரம்மா விஷ்ணு சிவன் என்பவர்கள் வாஸம் செய்கிறார்கள். அவர்களைப் பார்ப்பதால் பாபம் போகும். நெற்றிக்கு இட்டுக் கொள்வரைப் பார்த்தால் கூட பாபம் நீங்கும். அவருடைய நெற்றியில் பிரம்மா விஷ்ணு சிவன் வாஸம் செய்கிறார்கள் அல்லவா ?

அந்தணர்களின் கரத்தில் ஸ்வர்க்கமும் வாக்கில் வேதங்களும் கையில் ஹரியும் சரீரத்தில் தீர்த்தங்களும் பரீதியும் நாடிகளில் மூன்று குணங்களும் இருக்கின்றன. கழுத்தில் ஸாவித்ரியும் ஹ்ருதயத்தில் பிரம்மமும் இருஸ்தனங்களின் நடுவில் தர்மமும் பின்புறத்தில் (பிடுஷ்டத்தில்) அதர்மமும் இருக்கின்றன. அந்தணர்கள் பூமி தேவர்களாவர். நான்கு ஆச்ரமங்களின் தர்மங்களை நடத்துபவர்கள். (பிரம்மசர்யம், க்ரஹஸ்தாச்ரமம், வரணப்ரஸ்தாச்ரமம், ஸன்யாஸம் என்பவை நான்கு ஆச்ரமங்களாம்). அரசே! அவர்கள் விஷ்ணு தர்மங்களையும் செய்பவர்களாவார்கள். ஆகவே அவர்கள் நல்ல வார்த்தைகளால் பூஜிக்கத்தகுந்தவர்கள். நமஸ்காரம் செய்யத்தக்கவர்கள்.

பிராம்மணர் பாலகர்களாயினும் ஞானத்தால் பெரியவர்கள் ஆனவர். தபஸால் பூதேவர் பெரியவர்களானவர். ஆதலால் இவர்கள் எனக்கு ப்ரியமானவர்கள். அவர்களின் வார்த்தையைக் காப்பதற்காகவே நான் பல அவதாரங்கள் செய்கிறேன். பிராம்மணர்களின் வாக்கு எல்லா பாபங்களையும் போக்கும். ஸகல பயங்களையும் அகற்றுமென்று கல்கியின் வசனங்களைக் கேட்டு விஷ்ணுபக்த சீலரான அரசன் அவரை வணங்கி நிர்மலமான மனதுடன் சென்றான்.

விஸாகபூபன் சென்றதும் சிவனால் கொடுக்கப்பட்ட கிளி ஒரு நாள் இங்குமங்கும் திரிந்து மாலை வேளையில் கல்கிக்கு எதிர்வந்து வணங்கி ஸ்தோத்திரம் செய்தது. ஸ்தோத்திரம் செய்த கிளியைப் பார்த்து புன்னகையுடன் கல்கி சொன்னார்: "கிளியே! உன் வரவு நல்வரவு ஆகுக! எங்கிருந்து வருகிறாய்? ஆஹாரம் செய்துவிட்டு வருகிறாயா? எனக் கேட்டார்."

கிளி கூறிற்று: "நாத! மிகவும் ஆனந்தத்துடன் கூடிய என்னுடைய வசனத்தைக் கேளும்! நான் கடலின் நடுவிலுள்ள சிம்ஹலம் எனப் பெயருள்ள தீபத்திற்குச் சென்றேன். அத்தீவில் நடந்தவைகளைச் சொல்லுகிறேன். அது காதுக் கிளிமையாயிருக்கும், அத்தீவை 'ப்ருஹதராதன்' எனும் அரசன் ஆண்டுவருகிறான். அவன் கன்னிகையின் சரித்தத்தைக் கூறுகிறேன். ப்ராஹ்மணர்கள் க்ஷத்ரியர்கள் வைச்யர்கள் நான்காம்வர்க்கு ததவர்கள் முதலியவர்கள் சூழ்ந்திருக்கும் ஸிம்ஹலத்தீபத்தை ஆண்டுவருகிற

ப்ருஹத்ரதனுக்கு 'கௌமுதீ' எனும் பட்டமஹிஷி ஒருவர் உண்டு. அவளிடத்தில் ஓர் மகளைப் பெற்றெடுத்தான் வேந்தன். மாளிகை, கோபுரங்கள், வீடுகள், அகழிகள், ரதனங்கள், ஸ்வர்ணங்கள் முதலிய செல்வங்கள் நிறைந்த ஊரது. உத்தம ஸ்திரீகள் நிறைந்த நாடு அது. அன்னப் பறவை விளையாடும் ஓடைகளும், நதிகளும் அனேக விதமான தாமரை, கல் ஹாரம், குந்தப்பூ முதலிவைகளால் அழகான துமாயுள்ள ஸரஸ்ஸரலும் உத்யா நத்தாலும் விளங்கும் ஸிம்ஹல த்வீபம் எனும் தீவை மஹா பல பராக்ரமசாலியான ப்ருஹத்ரதன் என்ற வேந்தன் ஆண்டுவருகிறான்.

அவனுக்குப் புகழ்பெற்றவளான பத்மா எனும் ஓர் கன்னிகை இருக்கிறாள். அவளுக்கு நிகராக அழகில் மூவ்வுகையிலுமில்லர். அவளழகைக்கண்டு மன்மதனும் மேரஹ மகிவான் கௌரியைப் போல் ஸதா சிவனுக்கு ஸேவை செய்வதிலும் பூஜை செய்வதிலும் ஈடுபட்டிருக்கிறாள். தோழிகளோடும் கன்னிகைகளோடும் ஜபம், த்யானம் செய்வதிலுக்கமுள்ளவளாகவுயிருக்கிறாளென்றது கிளி."

ஒரு ஸமயம் மஹாதேவன் உமையோடு அவள் எதிரே ப்ரஸன்னரானார். அவளும் அவர்களைப் பார்த்து ஆந்தமடைந்து பணிந்து துதித்து நின்றாள். பரமசிவன் அவளைப் பார்த்துச் சொன்னார்: "செல்வியே! உனக்கு நாராயணனே கணவராக ஆவார்! ஸந்தோஷத்துடன் அவர் உன்னை பாணிக்ரஹணம் செய்துகொள்வார்! மற்ற எந்த அரச குமாரரும் உனக்குத் தகுந்தவரல்லர் என்றார். உலகில் உன்னைக் காமக்கருத்துடன் எவர்கள் காண்கிறார்களோ அவர்கள் உடனே அந்த வயதுள்ள கன்னிகைகளாகவே ஆய்விடுவார்கள். தேவர்கள், அஸுரர்கள், நாகர்கள், கந்தர்வர்கள், சாரணர்கள் முதலிய எவராயினும் எந்தக் க்ஷணத்தில் உன்னை விரும்புவார்களோ அந்தக் க்ஷணத்திலேயே பெண்ணாக மாறிவிடுவார்கள் என்பது ஸத்யம். உன்னை நாராயணன் தவிர மற்றெவரும் பாணிக்ரஹணம் செய்துகொள்ளார்! ஆகவே போகக் களுக்கு இருப்பிடமான விட்டிற்குச் செல்! தபஸ் போதும் நிறுத்து! ஓ லக்ஷ்மியே! நீ கவலைகொள்ளாதே" என்று பரமசிவன் பார்வதியுடன் பத்மாவுக்கு நல்வரம் தந்து அந்தர்த்தானமானார். ஹரனுடைய வரத்தைக் கேட்டு மிகவும் சந்தோஷமடைந்து பரமனை வணங்கித் தனது தந்தையின் இல்லத்திற்குச் சென்றாள் பத்மா.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

ஸூகர் கூறினார் : பலநாட் சென்றபின் பிருஹத்ரதன் தனது மகளான பத்மா யௌவந ப்ராயமடைந்ததைக் கண்டார். இனி இவளுக்கு விவாஹம் செய்விக்காமலிருந்தால் மஹாபாபம் என்று எண்ணி, கௌமுதி எனும் தர்மபத்தியை அழைத்து ஏகாந்தத்தில் யோசனை செய்தார். காந்தே! நமது புத்ரியின் குலம் குணம் அழகு இவைகளுக்கு ஏற்ற வரனைத் தேடி மணம் செய்விக்க வேண்டாமா? எந்த ராஜகுமாரன் இவளுக்கு கேற்றவன்? தெரிந்தால் கூறென்றார். நாத! நமது பத்மா பரமசிவனை நாடி தவம் செய்து வரம் பெற்றதை மறந்தீரா? அவளை விஷ்ணுவல்லவோ மணக்கப் போகிறாராம்! காந்தே! நீ கூறுவது ஸத்யம்! அவள் வரம் பெற்றதும் நினைவிற்கு வந்தது! பகவான் நமக்கு மருமகனாக வந்தால் அதைவிட வேறு பாக்யம் உண்டோ? ஆனால் நாம் கூத்தரியருக்கு ஸ்வதர்மமான ஸ்வயம்வரம் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டாமா?

பாற்கடலி லிருந்து தோன்றிய மஹா லக்ஷ்மியை மஹா விஷ்ணு மணந்ததுபோல் நம் மகளை அவர் வந்து ஏற்கட்டும் என்று கூறி, ஸகல தேசராஜகுமாரர்களையும் அழகிற் சிறந்த பத்மாவின் ஸ்வயம்வரத்திற்கு வரும்படி தூதர்களை அனுப்பினார். தன்னுடைய தேசத்திற்கு வரும் மன்னர்களை அவரவர்க்கு ஏற்றபடி பூஜிக்கத்தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்யும்படி உத்தரவிட்டார் மன்னர். எங்கும் ஒரே அலங்காரமாக இருந்தது. ஸிம்மள தேசம் அழகிய ஆடை ஆபரணங்களைப் பூண்ட மாதுபோல் விளங்கியது. அரசகுமாரர்கள் நால்வகைச் சேனைகளுடன் அஷ்டாதச வாத்யங்கள் முழங்க வந்திகள் வாழ்த்த அனைவரும் வந்து சேர்ந்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் அஸ்தர் ஸஸ்தர் மேந்தி வெண்குடையின் கீழ் இருபுறமும் சாமரம் வீச இளம் சூர்யனைப்போல் விளங்கினர்.

ருசிராஸ்வன் ஸூகர்மா மதிராக்ஷன் த்ருடாஸூகன் க்ருஷ்ணஸாரன் பாதரன் ஜிஹதன் க்ருமர்தன் காஸன் குஸாம்பு வஸுமான் கங்கன் க்ரதநன் ஸஞ்ஜயன் குருமித்ரன் ப்ரமாதீ விஜ்ரும்பன் ஸ்ருஞ்ஜயன் அக்ஷமன் ஆகிய அரசகுமாரர்களும் மற்றோரும் வந்தனர். மஹாபலிஷ்டர்களான அனைவரும் ஸ்வயம்வர மண்டபத்தில் நுழைந்தார்கள். விசித்ரமான ஆடை ஆபரணம் சந்தகம் மாலே

முதலிய அலங்காரங்களைச் செய்துகொண்டு உல்லாஸமான நடையுடன் வந்து அவரவர் ஆஸநத்தி லமர்ந்தனர். வாத்ய கோஷமும் நடநமும் எல்லோரையும் பரவசமாகச் செய்தது.

அரசன் அதி ரூபலாவண்யம் வாய்ந்த பத்மாவை ஸபைக்கு அழைத்து வந்தார். மூன்று லோகத்திலும் இவளுக்கு ஈடானவள் இல்லை. ரதியோ! மஹா லக்ஷ்மியோ! மோஹிநியோ! மாயையோ! என எண்ணத்தக்கவளாக இருந்தாள். வீரர்படை சூழ தோழிப்பெண்களுடன் பத்மா ஹம்ஸம்போல் மெல்ல மெல்ல நடந்து வந்தாள். வந்திகள் துதிபாட பத்மாவின் பாதஸரத்தின் சப்தமே காதுக்கினிமையாக இருந்தது. குண்டலம் அசைய கடாஷை வீக்ஷணத்தால் எல்லோருக்கும் அருள்புரிந்து கொண்டு மந்தஹாஸத்துடன் கையில் ஸ்வயம்வரத்திற்கான ரத்நமாலை யை எந்தி சிவந்த வஸ்தர் மணிந்து இனிய குரலுடன் தன் அழகினால் முவ்வுலகத்தையும் விலைக்கு வாங்குபவள்போல் மெல்லமெல்ல வந்தாள். தேவியின் இவ்ய திருமேனியைக்கண்டு சிலர் மோஹமடைந்தனர்! சிலர் ஆஸநத்திலிருந்து மயங்கி விழுந்தனர்! பலர் தன்னை மறந்தனர்! சிலர் பரவசமடைந்தனர்.

தேவியின் அழகைக்கண்டு தனக்கு இவள் மாலையிடுவளா? மனைவியாவளா? என எண்ணியவர் உடனே ஸ்தீரீகளாக மாறிவிட்டார்கள்! சிவன் முன்னர் அங்ஙனம் வரம் தந்தாரல்லவா? பெண்களாகியும் பத்மாவினிடம் உள்ள அழகைக் கண்டு பரவசமாகி அவளைப் பின் தொடர்ந்தனர்! இதைக்கண்டு எல்லோரும் ஆஸ்சர்யம் அடைந்தனர்! தேவி நிகைத்து வீடுவந்து தோழியை நோக்கிக் கூறினாள்: "ஸகி! எனது துரநிருஷ்டத்தைப் பார்! பரமசிவன் தந்தவரமும் வீணாயிற்றே? பகவானும் வரவில்லை! ராஜ குமாரர்களும் என்னைக் கண்டவுடன் பெண்ணானார்களே! இது என்ன விந்தை? நான் செய்த பாபமா இது" என வருந்தி, ஆபரணங்களைக் களைந்து, விவாஹ வேஷத்தைக் கலைத்து, சிவன் சொற்படி பகவான் தன்னை ஏற்கவேண்டுமென மந்தினால் த்யானம் செய்து பிரார்த்தித்துவந்தாள்.

ஆறும் அத்யாயம்.

ஸகியைப் பார்த்து பத்மா கூறினாள்: "ஹே ஸகி! என் தலையில் பிறும்மா என்ன எழுதினாரோ? நான்

பார்த்த புருஷரெல்லாம். பெண்ணாணர்களே ! நான் மஹா பாபியோ ? நான் செய்த சிவபூஜை எல்லாம் வீணோ ? மஹாவிஷ்ணு, லக்ஷ்மீபதியான வைகுண்டநாதன் என்னை ஏற்பாரா ? மதிப்பாரா ? என்னை விரும்புவாரா ? சிவன் சொல்லும் வீணாகி விஷ்ணுவும் என்னை ஏற்காவிடில் பகவானையே நினைத்துக்கொண்டு தீயில் விழுவேன் ! ஏழையான மறுஷ்ய ஸ்தரீ எங்கே ? வைகுண்டநாதன் எங்கே ? என்னைத் தெய்வம் வஞ்சித்துவிட்டது ! விஷ்ணுவினால் கைவிடப்பட்டு, இங்ஙனம் ஏமார்ந்த எந்த ஸ்தரீதான் பிழைத்திருப்பான் ? எனப் பலவகையாகப் புலம்பினாள்." சிவனால் கல்கிக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வேதமயமான கிளி இவைகளை யெல்லாம் கேட்டிருந்தது. ஸம்பள நகரம்வந்து பகவான் கல்கியிடம், ஸ்வாமின் ! "நான் ஸிம்மளத்தில் ஒரு ஆலமரத்திலிருந்து (மேற்கண்ட சம்பாஷணைகளை) இவைகளைக் கவனித்துக் கேட்டேன்! என்று பத்மாவின் துயரத்தையும் ஏமாற்றத் தையும் வர்ணித்தது"

இதைக் கேட்டு பகவான் கல்கி, "ஓ கிளியே ! நீயே எனக்குத் தூதாக இரு ! பத்மாவிடம் செல் ! நான் ஸம்பள நகரத்தில் இருக்கிறேன் என்றும், ரொம்பவும் பெருமை வாய்ந்தவன் என்றும், உன்னையே மணக்க விரும்புகிறேன் என்றும் கூறு. நீ எல்லா மறிந்தவன், எல்லா ஸக்தியும் வாய்ந்தவன். காலத்தை அறிந்தவன். பத்மாவிடம் சென்று, உனக்காக பகவான் கல்கி அவதரித்திருக்கிறார் ! என்றும் கூறி, அவளது துக்கத்தை அகற்றி, என்னிடம்வந்து அவள் கூறிய சொற்களைக்கூறு என்றார்." இதைக் கேட்டு பரம ஸந்தோஷமடைந்த கிளி பகவானை வணங்கி ஸிம்மளத்தை நாடிக் கிளம்பிற்று.

கிளி மாதலம்பழ முத்துக்களைப்புஜித்து நீர் அருந்தி கடலில் மூழ்கி அரசனது அரண்மனைக்குச் சென்றது. கன்யகைகள் உள்ள இடம் சென்று ஒரு மரத்தின்மீது அமர்ந்து மறுஷ்ய வாக்கைப் பின்பற்றி பத்மாவைப் பார்த்துக் கூறியது. "ஓ கல்யாணி ! நீ ஸுகமா ? உனது அழகையும், இகாமையையும் சஞ்சலமான கண்களையும் பார்த்தால் லக்ஷ்மீபோல் தோன்றுகிறது ! தாமரை போன்ற முகம், தாமரை இதழ் போன்ற கண், கரத்திலும் கமலத்தை வைத்திருக்கும் உன்னை மற்றொரு மஹா லக்ஷ்மி என்றே நினைக்கிறேன் ! ஜீவராசிகளை மயக்க லகல

அழகுக்களையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து உன்னைப் படைத்தாரா பிறும்மா'' என்றது. இந்த அமிருத மொழியைக் கூறும் கிளியை நோக்கி, நீ யார்? எங்கிருந்து வருகிறாய்? என் கிளி வடிவம் தாங்கி இருக்கிறாய்? தேவனு? தானவனு? தயாபரனான மந்தினு? என்று வினவினாள்.

நான் ஸர்வக்ருன். இஷ்டமான இடம் செல்பவன். ஸகல ஸாஸ்த்ரங்களையும் அறிந்தவன். தேவ ஸபையிலும் கந்தர்வ சபையிலும் ராஜ சபைகளிலும் எல்லோராலும் பூஜிக்கப்பட்டவன். நீ ஏதோ மந்தில் ஒன்றை எண்ணிக் கவலைப் படுகிறாய். ஸகல போகங்களையும் விட்டு தாபப் படுகிறாய். ஸங்கீதம் நாட்யம் ஹாஸ்யம் ஆபரணம் லீலை முதலியவைகளை விட்டு வருந்துகின்றாய். மதுரமான உனது குறல் மிக தீநமாக இருக்கிறது. உனது கோகிலம் போன்ற த்வணியை கேட்பவரே பாக்யமுள்ளவர். ஸிரீஷ புஷ்பம் போன்ற உடல்! சந்த்ரன் போன்ற காந்தி! தபஸ் தாநம் ஜபம் முதலிய புண்யம்செய்தவரே உன்னைப் பெற முடியும். உன்னைத் தர்ஸித்தவர்களுக்கு மறுபிறப்பு கிடையாது. பீருஹத்தரன் குமாரியே! உனது மனக்கவலையைச் சொல் என்றது ஸுகம்.

குலமிருந்தென்ன? குணமிருந்தென்ன? அழகிருந்தென்ன? தெய்வானுகூரஹம் இல்லாவிடில் இவ்வளவும் வீணே! ஓ ஸுகமே! நீயும் அறிந்திருக்கலாம். யான் இளமை தொட்டு ஸிவசேவையில் ஈடுபட்டேன். அதனால் ஸந்தோஷமடைந்த பரமஸிவன் எனது அபிப்ராயத்தை உணர்ந்து மஹாவிஷ்ணுவே உன்னை மணப்பார்! தேவரோ மற்றெவரோ உன்னைக் காணையுடன் பார்த்தால் உடனே அவர் பெண்ணாவார்! என வரமளித்தார். எனது யௌவந வயதைக்கண்டு எனது தந்தை ஸ்வயம்வர ஏற் பாரடு செய்தார். அழகிலும் செல்வத்திலும் குலத்திலும் குணத்திலும் சிறந்தபற்பல ராஜகுமாரர்கள் ஸபைக்குவந்தனர். உன்னைக் காணையுடன் பார்த்து ஸிவ வரத்தால் அனை வரும் பெண்ணாகி என் தோழிகளாகி என்னுடன் வயிக்கின்றனர்! என்னுடன் சேர்ந்து சிவன் கூறியபடி தவத்தாலும் நியாநத்தாலும், பகவானை ஆராதிக்கின்றனர். இதுவரை பகவான் வரவில்லை. உன்னை மணப்பாரா? என தெரியவில்லை! இதே எனது ஏக்கத்திற்குக்காரணம், என்ருள் பத்மா.

ஏழாம் அத்யாயம்.

பரமசிவன் விஷ்ணுவை எப்படி ஆரதிக்கச் சொன்னார். சிவானுகூரஹத்திற்கு பாத்ரமான நீ மிகக்கொண்டாடத்தக்கவள். உன்னுடன் பேசும் பாக்யம் பெற்ற நானும் தன்யன் ஆனேன். பக்தியோகம் ஐயம் த்யாநம் முதலியவைகளைப் பரமசிவன் கூறியவண்ணம் எனக்குச் சொல். அதனால் எனக்குக் கிளிபிறவி அகலும்! என்றது கிளி. சிவன் அருளிய விஷ்ணு பூஜாகிரமத்தைக் கேட்டாலே குருஹத்தி பிராம்மணஹத்தி முதலிய பாபங்கள் அகலும். ஸ்ரத்தையுடன் கேள். "காலையில் ஸ்நாநம் செய்து கைகால்களைச் சுத்தம் செய்து ஆஸநத்தில் அமர வேண்டும். கிழக்கு முகமாக இருந்து மநதை அடக்கி அங்கந்யாஸ கரந்யாஸத்துடன் ஸங்கல்பம் பூதசுத்தி அர்க்யஸ்தாபநம் செய்யவேண்டும். ந்யாஸம் உடலை அந்தந்த தேவ மயமாகச் செய்கிறது.

பாத்யம் அர்க்யம் ஆசமநீயம் ஸ்நாநம் வஸ்த்ரம் ஆபரணம் முதலிய உபசாரங்களைக் குரு கூறியபடி மூல மந்த்ரத்தினால் செய்ய வேண்டும். ஹ்ருதயத்தில் பாதாதி கேஸம் வரை பகவானை த்யானம் செய்ய வேண்டும். பகவான் ப்ரஸன்ன முகமுள்ளவன். பக்தர்களது இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்பவர்! என எண்ணவேண்டும். ஓம் நமோ நாராயணய ஸ்வாஹா என்று கூறி வித்தர்களால் யோகவழியில் பூஜிக்கப்படுபவரும் லக்ஷ்மிக்கு ஆலயமும், துளசி மாலை என்ற வ்யாஜமாக பக்தர்களால் சூழப்பட்டவரும், அழகிய நகமெனும் இலைகளை உடையதான விஷ்ணுவின் பாதாரவிந்தத்தை ஆஸ்ரயிக்கிறேன். காலில் நூபுரம், இடையில் பதாகை போன்ற பீதாம்பரம். அழகிய முழங்கால், முக்தாஹாரத்தால் ப்ரகாசிக்கும் மார்பு, இடுப்பு வரை நீண்ட கரங்கள், வலயம் தரித்த கரம், கேயூரமணிந்த புஜம், தாமரை போன்ற கண்கள், சிவந்த உதடு, புன்னகையுடன் கூடியவர். சிறந்த புருவம், விசாலமான நெற்றி, விலாஸம் நிறைந்த முகம் இவைகளை ஸ்மரிக்கிறேன். இங்ஙனம் ஒவ்வொரு அவயவங்களையும் த்யானிக்கவேண்டும். ஶோகம் மோஹம் லோபம் பாபம் முதலியவை நிறைந்த தீனனான என்னை ரக்ஷி வாஸுதேவ! என ப்ரார்த்திக்க வேண்டும். இங்ஙனம் பக்தியுடன் பரமனை த்யானம் செய்வோர் ஸூத்தர்களாகி முக்தியையும் பெறுவர். இதைப் படிப்பவர்களோ ஸகல பாபங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு இஹபர ஸுகத்தைப் பெறுவர்."

தனிதீயாம்சம் — முதல் அத்யாயம்.

இங்ஙனம் பத்மா கூறியதைக் கேட்டு பேரானந்தம் அடைந்த கல்கி தூதரான ஸுகம், ஸாங்கமாக அவரது பூஜையைக் கூறு. அதையும் கேட்டு அதன்படி அநுஷ்டித்து முவ்வுலகிலும் சஞ்சரிப்பேன் என்றது. பத்மா கூறினான்: "முதலில் ஜகதீஸனைப் பாதாதிசேஸ பர்யந்தம் த்யானம் செய்து பிறகு குரு உபதேசித்தபடி மூல மந்த்ரத்தை ஜபிக்கவேண்டும். பிறகு தண்டம்போல் விழுந்து ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்து விஷ்ணுவுக்கு நிவேதனம் செய்ததை விஷ்வக்ஸேனர் முதலியவர்களுக்கு அளித்து பிம்பத்திலிருந்து விஷ்ணுவை உத்வாஸனம் செய்து மந்தில் அமர்த்தி கீர்த்தனம், கானம், கீர்த்தனம் முதலியன செய்ய வேண்டும். விஷ்ணு எங்கும் வ்யாபித்திருப்பதாகக் கருத வேண்டும். கிர்மால்யத்தைச் சிரரிலி வைத்துக் கொண்டு நிவேதனத்தை பக்தர்களுக்கு அளித்து புஜிக்கவேண்டும். இப்படி ஒரு பலனைநாடி பூஜைசெய்தால் அந்த இஷ்டத்தை உடனேபெறுவர். ஒருவித ஆசையுமின்றி பூஜித்தால் மறு பிறப்பில்லா பேரானந்தத்தை அடைவர்". கிளி கூறிற்று: "பக்தர்களது மனதிற்கு இன்பமூட்டுமிகைக் கேட்டேன். பாபம் அகன்று நற்கதிபெறுவேன் என்பது ஸத்யம். இது இருக்கட்டும்! ஜீவனுள்ள ஸவர்ண பிம்பம்போலிருக்கும் உனக்கேற்ற பதி முவ்வுலகிலும் காணவில்லை. ஆனால் கடலின் அக்கரையில் பரம ஆர்ச்சர்ய ரூபம் உள்ள ஒரு புருஷன் இருக்கிறான். அவன் ஸாக்ஷாத ஈஸ்வரனெனத்தகும். மனித ஸக்திக்கு மேலான ஸக்தியுள்ளவர். ப்ரும்ம ஸ்ருஷ்டியில் சேர்ந்தவரல்ல அவர். வாஸுதேவனே அவர் எனத்தகும். நீ த்யானம் செய்கிற மூர்த்தியே அவர்". என்று கிளி கூறியதைக்கேட்டு ஸந்தோஷமடைந்த பத்மா கூறினான்: "ஓ கிளியே! அவர் யார்? எங்கே இருக்கிறார்? அவரைப்பற்றி நீ அறிந்ததையெல்லாம் விரிவாகச் கூறு. நீ மரத்திலிருந்து கீழே இறங்கிவா. இவ்வளவு விஷயம் அறிந்து நற்செய்தி கூறும் உன்னை விதிப்படி பூஜிக்கிறேன். ருசியான மாதலம்பழ முத்துகளைத் தருகிறேன். காய்ச்சிய பால் அளிக்கிறேன். சிவந்த உனது மூக்குக்கு ரத்ந கவசமும் கழுத்திற்கும் இறக்கைகளுக்கும் சிறந்த ஆபரணமும் அளிக்கிறேன். இயற்கையிலேயே அழகான உன்னை சிறந்த ஆடை ஆபரணங்களாலும், பரிமளமிகுந்த அங்கராகங்களாலும் அழகாகச்செய்கிறேன். இவ்வுத்தம விஷயத்தைக்கூறிய உனக்கு எதைத்தான் தரலாகாது".

பத்மா தோழிகளுடன் கூட கிளியினிடம் யான் என்ன செய்யவேண்டும் கூறு, என்று கேட்டவுடனே கிளி மரத்திலிருந்து இறங்கி வந்து, பத்மா கேட்ட கேள்விகளுக்கு பதில் கூறிற்று. ப்ரும்மாவின் ப்ரார்த்தனைக்கு இணங்கி ஸாக்ஷாத் வைகுண்டநாதன் தர்மத்தை ரக்ஷிப்பதற்காக ஸம்பள நகரத்தில் விஷ்ணுயஸஸ் என்பவருடைய வீட்டிலே அவதரித்திருக்கிறார். அவருக்கு நான்கு ஸகோதரர்களும், அம்சாவதாரமான சில பந்துக்களுமிருக்கின்றனர்.

விதிப்படி உபநயனம் செய்துகொண்டு பரசுராமர் இடத்தில் ஸகல வேதங்களையும், உபவேதமான தநூர் வேதத்தையும் கற்றார். அவர் உத்தரவுபடி ஸிவனை ஆராதித்து அஸ்வம், கிளி, கவசம், கத்தி முதலியவைகளைப் பெற்று, மறுபடியும் ஸம்பள நகரம் வந்தார். விஸாகயூபன் எனும் அரசன் இவரது பெருமையை அறிந்து ஸரணமடைந்தான். அவர் கூறிய தர்மங்களைக் கேட்டு அவனாலானவரை அதர்மங்களையகற்றி தர்மத்தை ரக்ஷித்து வருகிறான். என்று கிளி கூறியதைக் கேட்டு பேரானந்த மடைந்த பத்மா அதற்குத் தான் கூறியவண்ணம் உபசாரம் செய்தாள். ஆடையாபரணங்களால் அலங்கரித்து அஞ்ஜலி செய்து வேண்டினாள். ஓ ஸுகமே! அவரிடம் எப்படி என் அபிப்ராயத்தை அறிவிப்பது? என்று கூட அறியாத நான் எதை விக்ஞாபனம் செய்யப்போகிறேன்! ஸ்த்ரீகளுக்குள்ள இயற்கையான பயத்தால் என்ன செய்வது என்று ஒன்றும் தெரியவில்லை. அந்த ப்ரபுவை எப்பட்யாவது நீ இங்கு அழைத்துவா. அவர் வராவிடில் எனது அன்புடன் கூடிய நமஸ்காரத்தைக் கூறு. ஸிவன் தந்த வரத்தையும், காமத்துடன் என்னைக்கண்ட ராஜகுமாரர்கள் பெண்ணாகி எனக்குப் பணிவிடை செய்வதையும் அவரிடம் தெரிவி என்றாள்.

இதைக்கேட்டு கிளி அவளை வணங்கி விடைபெற்றுக் கொண்டு ஸம்பள நகரத்திற்குப் பறந்து வந்தது. அதைக்கண்டு ஸந்தோஷமடைந்த பகவான் கல்கி, அதை வரவேற்று மடிமீது அமர்த்தி ஆடை ஆபரண அலங்காரங்களைக்கண்டு களித்தார். அதற்குப் பாலளித்து கையில் வைத்துக்கொண்டு மற்றொரு கரத்தால் அதன் உடலைத் தடவிக்கொண்டு அதன் முகத்தோடு தன் முகத்தை வைத்துக்கொண்டு பலவகையான கதைகளைப் பேசினார். எந்தெந்த திக்குகளுக்குச் சென்றாய்? என்னென்ன அபூர்வ

விஷயங்களைக் கண்டாய்? எங்கே இத்தனை நாள் வஸித் தாய்? எங்கிருந்து இந்த ஆடை ஆபரணங்களைப் பெற்றாய்? இரவும் பகலும் உன்னுடன் கூடவே இருக்க விரும்பினேனே! நீ சென்று வெகுநாளாயிற்றே! என்று பகவான் கேட்டதற்கு, கிளி அவரை வணங்கி நடந்தபடி பத்மாவின்கையைக் கூறிற்று. பத்மாவின்கை வினய நமஸ்காரத்துடன் கூடிய விக்குரபனத்தைக் கேட்டு பகவான் கல்கி அக்கிளியுடன் கூட லிம்மள தீபத்தை நாடிக் கிளம்பினார். சிவனளித்த குதிரைமீது அமர்ந்தார். கருட வேகத்துடன் கிளம்பிற்று குதிரை. கடலைக்கடந்து பலவகை விமானங்களுள்ளதும், ஸ்வர்ணயமமான பல மாட மாளிகைகள் நிறைந்ததும், வானளாவும் கோபுரங்க ளுள்ளதும், பத்மகந்தி எனும் ஜாதிப்பெண்களின் வாச னையால் எங்கும் ஒரே பரிமளம் வீசுவதும், ஸ்வர்க்கமோ வைகுண்டமோ என நினைக்கும்படி ப்ரகாசிக்கும் காருமதி எனும் நகரத்தை அடைந்தார்.

அங்குமிங்கும் அழகாக நடக்கும் ஹம்ஸங்கள் நிறைந்த தாமரை ஓடைகள், கண்ணாடிபோல் பிரகாசிக்கும் தெளிந்த நீருள்ள தடாகம், பல்வகை மரங்கள், ஓங்கி வளர்ந்து ஸூர்ய கிரணமே பூமியில் படாத வண்ணம் விளங்கும் உத்யானவனங்கள், பூத்துக்காய்த்துக் கனிந்து வண்டுகளது ரீங்காரத்தால் வருவேரை வரவேற்கும் விருக்பங்கதி முதலியவைகளைக் கண்டு கல்கி ஆநந்த மடைந்தார். கிளியை நோக்கி ஸாதுக்களின் உள்ளம் போல் தெளிந்து ஸ்வச்சமாக உள்ள இந்த தடாகத்தில் ஸநாநம் செய்கிறேன் என்றார். பிரபுவின் இங்கிதத்தை அறிந்த கிளி அப்படியே ஆகட்டும், அதற்குள் பத்மாச்ரமம் சென்று தாங்கள் வந்த நற்செய்தியைப் பத்மாவிடம் தெரிவிக்கிறேன் என விடைபெற்றுச் சென்றது கிளி.

தனிதீயாம்சம் - இரண்டாம் அத்யாயம்.

பத்மா இருக்கும் அரண்மனையில் புருந்து நாகேஸ் வரமெனும் மரத்திலமர்ந்து, அவளை தாமரைத்தண்டின் உள்ளே இருக்கும் நூல்களாலாகிய ஸயநத்தில் படுத்தி ஸகிகள் சூழ்ந்து ஸமாதாநம் செய்வதையும் தாபத்தை யகற்ற பலவகையான ஸைத்ய உபசாரம் செய்வதையும் கண்டது. ஒரு ஸகி தாமரைப் பூவினால் பன்னீர் கலந்த சந்தணத்துடன் விசிறுகிறாள். பத்மாவின்கை உஷ்ணமான மூச்சுக்காற்றால் அருகிலுள்ள தாமரை மலர்கள்

வாடி வதங்கின. ரேவா நதியிலிருந்து சீதளமாயும் புஷ்ப வாஸனையை வீசுவதாயும் மந்தமாகவும் வரும் காற்றை காட்டுத்தீபோலக் கருதினாள். காந்தனை விட்டுப் பிரிந்து இருக்கும் காந்தைக்கு இந்த நிலை. இருவரும் சேர்ந்து இருந்தால்தான் நிலா மந்தமாருதம் சந்தனம் புஷ்பம் முதலியவைகள் இன்பந்தரும். பிரிந்திருக்கும் விரஹ காலத்தில் இவைகளே துன்பந்தரும் பொருள்களாகும். இங்ஙனம் விரஹ அவஸ்தையிலுள்ள பத்மாவைக் கண்டது ஸுகம். கருணையுடன் அவளைப் பல இன்பச் சொற்களால் ஸமாதானப் படுத்திற்று. பத்மா! நான் ஸுகமாகச் சென்று திரும்பிவந்தேன். நீ ஸுகமாக இருக்கிறாயா? என்றது கிளி. பத்மா உடனே பரபரப் புடன் எழுந்து வருக! வருக!! உமது வரவு நல் வரவு ஆகுக. நீர் சென்ற பின் நான் மிகத் துன்பமடைந்தேன் என்றுள்.

ஸுகம்: திவ்ய ரஸாயநத்தால் உனக்கு ஸாந்தி ஏற்படும்.

பத்மா: எனக்கு எங்கு கிடைக்கப்போகிறது ரஸாயநம்?

ஸுகம்: சிவனை அண்டிய உனக்கு அது ஸுலபமே.

பத்மா: பாக்கியமில்லாத எனக்கு எங்கிருந்துகிடைக்கும்?

ஸுகம்: இங்கேயே கிடைக்கப்போகிறது. உனது பாக்யத்தை ஸரஸ்வதீரத்தில் அமர்த்தி விட்டு உன்னிடம் வந்தேன்! அதைத் தெரிவிக்க! என்று கிளி கூறியவுடன் பத்மாவின் முகம் மலர்ந்தது. உடல்குளிர்ந்தது. மகம் ஆநந்தபிரவாகத்தில் அமிழ்ந்தது. தனது கண்களை கிளியின் கண்ணில் சொருகுவது போல் பார்த்தாள்.

விமலா மாலிநீ ஓலாலா கமலா காமகந்தலா விலா ஸிநீ சாருமதி குமுதா என்ற எட்டு தோழிகளும் பத்மாவின் தாபத்தையகற்ற ஜலக்ரீடைக்கு ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருந்தனர். அவர்களை நோக்கி பத்மா, தோழிகளே! ஜலக்ரீடை வேண்டாம், இங்கு வாருங்கள், என்றழைத்தாள். அனைவரும் ஆதரவுடன் ஓடிவர பல்லக்கில் அமர்ந்து ஸகிகளும் காவற்காரர்களும் சூழ கல்கி இருக்குமிடத்தை நாடிக் கிளம்பினாள். அது ருக்மிணி தேவி கிருஷ்ணனை நாடிச்சென்றது போலிருந்தது. பத்மாவருவதைக் கேட்டு வழியிலும் கடைத்தெருவிலுமுள்ள

புருஷர்களனைவரும் பத்மாவைக் கண்டால் பெண்ணாகி விடுவோமென அஞ்சி உள்ளே பதுங்கிச் சென்றனர். பல்லக்குச் சுமக்கும் புருஷர்களும் அங்ஙனமே பயப்பட பலசாலிகளான பெண்களே பல்லக்கைச் சுமந்து சென்றனர். பத்மாவின் மநம் அதிவேகமாகச் சென்று ஸ்ரீ கல்கியைக் காண அவாக்கொண்டது. ஆயினும் ஸகிகள் கூறியபடி ஜலக்ரீடை என்ற வ்யாஜமாக ஸ்நானம் செய்து சுத்தமாக பகவானைத் தர்சிக்கக்கருதி ஜலக்ரீடை செய்வோமென ஆரம்பித்தாள். தோழிகளும் ஆடிப்பாடி விளையாட, ஆங்குள்ள தாமரைப் புஷ்பங்களை விட்டு அவைகளைவிட வாசனை நிறைந்த ஸ்த்ரீகள் முகத்திற்கு வண்டுகள் ஓடிவந்தன. பலவகையாக லீலை செய்தாலும் பத்மாவின் மநம் பகவானிடமேச் சென்றது.

பத்மா விரைவாக லீலையை முடித்துக் கொண்டு ஸகிகளுடன் கூட ஸுகம் குறிப்பிட்ட கதம்பவந்தத்தருகே சென்றாள். மணியமயமான வேதுகையில் ஸர்வாபரண பூஷிதராக ஸூரியனைவிட மிக காந்திவாய்ந்தவராகப் பிரகாசிக்கும் பகவான் கல்கியை ஸுகத்துடன் கூடச்சென்று பத்மா தர்சித்தாள். தமாலமரம் போல் நீலவர்ணம், பீதாம்பரம், லக்ஷ்மி விலாஸம், தாமரைப்போன்ற நேதரம், முழங்கால்வரை நீண்டு தொங்கும் கரங்கள். விஸாலமான மார்பு, மார்பில் ஒருபுரம் ஸ்ரீவத்ஸம், மற்றொரு புறத்திலே கௌஸ்துபம் இத்தகைய அத்துமான ரூபத்தைக் கண்டாள். ஒரு நிமிஷகாலம் அசைவற்று நின்றாள். அவரைப் பூஜிக்கவேண்டும் என்பதை மறந்து தன்னையே மறந்தாள். தூங்குகின்ற அவரை ஸுகம் எழுப்ப ஆரம்பித்த போது வேண்டாம், எழுப்பாதே என்று தடுத்தாள்.

மிக அழகான ரூபம், சிறந்த பலம், உயர்ந்த தேஜஸ் முதலியவைகள் நிறைந்த இந்த புருஷோத்தமனும் எழுந்து தன்னைப் பார்த்தவுடன் மற்ற ராஜகுமாரர்களைப் போல் பெண்ணாகி விடுவரோ என்பது அவளது அச்சம். சிவனளித்த வரம் மிக்க வீர்யமுள்ளதல்லவா? என எண்ணினாள். தத்வமறிந்த கிளி தூங்காமல் தூங்கும் பகவானை எழுப்பிற்று. அதி ரூப லாவண்யம் வாய்ந்த பத்மா அருகிலுள்ளதைப் பார்த்தார். ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மியே இவள். தூங்கி எழுந்தவுடன் இத்தகையவர் முகத்தில் விழித்தால் பெரும் லாபம் கிடைக்குமெனக் கருதினார்.

தோழிகளுடன் கூட வந்தவனைக் கடைக்கண் பார்வையோடும் குனிந்த முகத்தோடும் உலகை மயக்குகின்ற மாயை போல் உள்ள பத்மாவைப் பார்த்து கல்கி பகவான் மன்மத விகாரம் உள்ளவர்போல் பேசினார்.

ஹே கரந்தே ! இங்கே வா ! உனது வரவு நல்வரவு ஆகுக ! உனது வரவால் எனக்கு ஷேமமுண்டாகும். உனது முகச்சந்தரன் எனது காமதாபத்தை அகற்றும். காமமெனும் ஸர்பம் தீண்டிய எனக்கு உனது அழகெனும் அம்ருதம் சாந்தியைத் தரும். மதயானை போல் என்னை ஆட்டிவைக்கும் மன்மதனுக்கு உனது இரு கரங்கள் அங்குசம் போலிருக்கட்டும். எனது மந்திலுள்ள உன் ஆசையே உருண்டு திரண்டு வந்தது போல் நிற்கின்றாய். வேடுபோல் குறுகிய உனது இடுப்பும் மூன்று மடிப்புகளில் நீலக்கற்களாலாகிய சங்கிலி போலுள்ள ரோமாவளியும் எனக்கு இன்பத்தைத் தரட்டும். வாழை போன்ற துடையும் மணல் திட்டு போன்ற நிதம்பமும் அழகிய மெல்லிய பட்டாடையால் மூடப்பட்டிருந்தும் என் மனதைக் கொள்ளை கொள்ளுகின்றன. உனது பாதபத்மத்தின் பாதஸரத்தில் உள்ள சிறிய மணிகளின் ஸப்தத்தால் மிக அழகான ஹம்ஸ ஸப்தம் உள்ளது போலும் விரல்கள் எனும் பத்ர முள்ளது போலும் இருக்கிறது. அது எனது தாபத்தை நீக்கட்டும்.

இங்ஙனம், கலியின் குலத்தையே அழிக்க வந்த பகவான் கல்கியினுடைய அமிருதம் போன்ற வாக்கைக் கேட்டாள் பத்மா. ஸகிகளுடன் கூடி இவர் ஸத்புருஷர்! நம் தாபத்தைபகற்றவந்த விஷ்ணுமூர்த்தி எனத் தீர்மானித்தாள். அஞ்ஜலிசெய்து இயற்கையான அச்சம் நாணம் அடக்கமெனும் குணங்களைச் சிறிது அடக்கி தைர்யமாய் அழகாக விநயத்துடன் வேண்டினாள். பகவானை நகசிகை வரை தர்சிக்கு அவா இருந்தும் குனிந்த தலையுடன் கடாஷத்தால் அவரழகைக் கண்டு மகிழ்ந்தாள்.

த்விதீயாம்சம் - மூன்றாம் அத்தியாயம்.

கருணைக் கடலான மஹாவிஷ்ணு அவர். தன்னை ஏற்கவே வந்து இருக்கிறார் என்பதை உணர்ந்ததால் ஆநந்தம், பேசமுடியாமல் தொண்டையை அடைத்தது. வெட்கத்துடன் பகவானைத் துதிசெய்தாள் தேவி பத்மா.

தர்மமே உடலாக அமைந்தவரே! லக்ஷ்மீபதியே! ஜகன் னாத! ஸுத்தாத்மாவே! தயைபுரியும். உமக்கே அடிமையான அடியானைக் காத்தருளும். தபஸ் தாநம் ஜபம் வ்ரதம் முதலியவைகளால் யான் செய்த புண்யம் பலித்தது. தன்யையானேன். க்ருதக்ருத்யை ஆனேன். கிடைக்கத்தகாத உமது திருவடியை அடைந்தேன். இயற்கையில் கருணாமூர்த்தியான நீர் என் தவத்தைக்கண்டு ஸத்தோஷமடைந்தீர். உத்தரவளியுங்கள்! உமது பொன்னடித் தாமரையை வணங்கி தங்கள் நல்வரவை என் தந்தைக்குக் கூற வீடு செல்லட்டுமா? இங்ஙனம் பரிவுடனும் பக்தியுடனும் பத்மாகூற அதைக் கேட்டு ஆனந்தமடைந்த பகவான் அப்படியே ஆகட்டு மென அருள் புரிந்தார்.

அழகிற்கு இருப்பிடமான பத்மா உடனே வீட்டிற்கு விரைந்தாள். பகவான் தான் அவதரித்த விஷயத்தை ஒரு தூதன் மூலமாக விளக்கி எனது பிரார்த்தனைக் கிணங்கி நம் நாட்டிற்கே வந்து இருக்கின்றார். தன்னை மணம் புரிவதாகவும் மகிழ்சியுடன் மனமுவந்து அருள் புரிந்தார் என்பதைப் பத்மா தனது தோழிகள் மூலமாக தந்தை தாய்களுக்குத் தெரிவித்தாள். இதைக்கேட்ட ப்ருகதரதன் பேராநந்த மடைந்தான். பகவானைத் தர்சித்து வணங்கி ராஜபவனத்திற்கு அழைத்துவர உசிதமான ஸகல ஏற்பாடுகளையும் செய்தான். புரோஹிதர் அமாத்யர் பந்து மித்ரர் அனைவரையும் அழைத்தான். பூர்ணகும்பமேந்தினான். மங்கள வாத்தியங்கள் முழங்கின. நால்வகை சேனைகளும் ஸுமங்கலிகளும் நாட்யப் பெண்களும் முன் சென்றனர்.

இயற்கையிலே அழகுவாய்ந்த காருமதி நகரம் பொற்கொடிகளாலும் பொற்தோரணங்களாலும் பசும் பந்தல்களாலும் வாழைகளாலும் அகில் தூபங்களால் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ஏற்றப்பட்ட ஸ்வர்ணதீபங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு தேவலோகம் போல் இருந்தது. மனிதலோகத்திற்குக் கிட்டாத பாக்யமான பரமாத்மாவே மருமகனாக எழுந்தருளுகிறார், எனக்கேட்டுத் திரள் திரளாகக் கூடினர் நகரவாசிகள். தங்கள் வீட்டையும் தங்கள் உடலையும் அழகிய ஆடை ஆபரணங்களால் அலங்கரித்துக்கொண்டு பகவான் இருப்பிடத்திற்கு வரவேற்க வந்தனர். வெகு தூரத்திற்கப்பாலேயே தேரையும் தன் தன் வரஹனங்களையும் நிறுத்தி கால்நடையாகக்

கிளம்பினார்கள். எங்கே பகவான்? எப்போது காண் போம்? என ஐநக்கூட்டம் அலைமோதுவதுபோல் நான் முன்னே செல்வேன்! நான் காண்பேன்! நான் காண வேனுமென ஒருவரை யொருவர் இடித்து மோதிக்கொண்டு வந்தனர்.

தடாகம் கண்முன் தோன்றிற்று! கரைமீது அழகிய மணிமயமான மேடை தெரிந்தது. அங்கே அழகிய ஒரு வ்யக்தி காணப்பட்டது. அது ஸகல உலகிற்கும் சிறந்த கதியானதும் கருமேகம்போன்றதும், இந்தரதநுஸ் போல் பலவர்ணமுள்ள ஆபரணமும் பூண்டது. பீதாம் பரமணிந்தது. இயற்கையான தேஹ காந்தியால் உலகைப் பிரகாசப் படுத்துவது! அழகிற்கு இருப்பிடம்! மன்மதனது அழகைப் பகல் தீபம் போல் செய்வது! ரூபத்திற்கு முக்கிய இடம். சீலமும் குணமும் உருவாக வந்தது! அதுதான் விஷ்ணு யஸஸ்ஸின் குலத்தை விளக்க வந்த குத்தி விளக்கு. கல்கி எனும் நாமம் பூண்டது. கண்டான் அரசன்! கண்ணீர் பெருக்கினான். உடலெலாம் மயிர்கூச்சல்! அடியற்ற மரம் போல் விழுந்து எழுந்தான். கரத்தைச் சிரத்தின்மீது குவித்து தழதழத்த நாக்குடன் கண்ட மடைத்துப் பேசமுடியாமல் பேசினான்.

ஈஸ்வர! ஆஹா! பாக்யம். கனனிலும் கருதவில்லை இந்த பாக்யம் எனக்குக் கிடைக்குமென. குறைவில் உறங்கிய முசுகுந்தனுக்கு வலுவிலே வந்து பாக்யம் மளித்தது போலிருக்கின்றது! முற்பிறவியில் செய்த புண்யமோ? முன்னோர் செய்த தவமோ! அடியேனுடைய குடிசைக்கு எழுந்தருளவேண்டும். என்மகளை ஏற்று என் குலத்தைப் பாவநமாக்க வேண்டும், எனப் பலவாறு போற்றி ஒப்பற்ற பூஜை செய்து ஸ்வர்ணமயமான ரதத்திலேற்றி நான்கு ராஜவீதிகளிலும் வலமாக வந்து ஆஸ்ரமம் போன்ற பாவநமாந அரசன்மனைக்கு அழைத்துச் சென்றான் மன்னன். அதிவிசித்திரமாய் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த ஸ்வர்ணவேதியில் பகவானை அமர்த்தினான். புரோஹிதர் வேதோக்த விதிப்படி வரபூஜை செய்வித்தார். ஊரார் உறவினர் அனைவரும் அதைக் கண்டு களித்தனர்.

பத்மாம் பத்ம பலாசாக்ஷீம் பத்ம நேத்ராய பத்மீரீம் |

பத்மஜாதேசத: பத்ம நாபாயாஹம் ததாமி தாம் ||

தாமரைக்கன்னியான பத்மாவை தாமரைக் கண்ணனும் பத்மநாபனுமான உமக்கு பிறும்மா கூறிய வண்ணம் கன்னிகாதானம் செய்கிறேன், என்று ஜலதாரை வார்த்து அளித்தார். ஆகாயத்தில் துந்துபி முழங்கிற்று. வானவர் பூமாரிப் பொழிந்தனர். மங்களவாத்யங்கள் முழங்கின. விதிப்படி பாணிக்ரஹணம் மாங்கல்யதாரணம் ஹோமம் அம்மி மிதித்தல் பொரிஹோமம் முதலியன வேதவழி வழுவாமல் செய்யப்பட்டன. அகமகிழ்ந்த அரசன் அந்தணருக்கு அபரிமிதமாக தானம் வழங்கினான். தம்பதிகளைப் பார்த்துப் போற்றுகாரில்லை. புகழாதாரில்லை. அனைவரும் விவாஹ விழாவைக் கண்டுகொரித்தனர். அனைவரும் அவரை அர்ச்சித்து சிறிதுகாலமிங்கேயே தங்கி ஸதிபதிகளாகக் காஷி அளிக்க வேண்டுமென எல்லோரும் வேண்டினர். பகவானும் அதற்கு இசைந்து அங்கு வஸித்தார். பத்மாவை மணக்க வந்து காமச்சக்ரணால் அவனைக்கண்டவுடன் முக்கண்ணன் முன்னளித்த வரத்தால் பெண்களான அரசகுமாரர்கள் அச்சத்துடனும் நாணத்துடனும் புதிய தம்பதிகளைப் பணிந்து போற்றினார்கள். முதலில் அவர்களை ரேவாநதியில் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு வரச்சொன்னார். உடனே அவ்வளவு பெண்களும் தங்களது பழைய ராஜகுமார உடலைப்பெற்று பகவானைப் போற்றினர். அவர்களது ஸாபத்தை உணர்ந்தார் பகவான்.

பத்மா சிவந்த வர்ணமுள்ளவள். கல்கி கறுப்பு வர்ணம். ஆனால் பத்மா கறுப்பு உடையையும் பகவான் பீதாம்பரத்தையும் தரித்திருந்தனர். ஸிம்மள தேசத்தின் சிற்றரசர்களும் ஸ்வயம்வரத்திற்காக வந்து பெண்ணான ராஜகுமாரர்களும் கல்கியின் பிரபாவத்தைக் கேட்டு அவரை ஸ்தோத்ரம் செய்தனர். அது தசாவதாரங்களையும் கூறும் சூர்ணிகை பேரல வசந வடிவமாக அமைந்தது.

ப்ரபோ ! உமது மாயா விலாஸத்தால் மந்தால் சிந்திக்கக் கூட முடியாத விசித்ரமான உலகைப் படைத்தீர். அதற்கு ஸாதனமான வேதத்தை ஸோமகன் எனும் அரசர்கள் அபஹரிக்க அவனைக் கொல்ல மதஸ்ய ரூபமெடுத்தீர். ஹிரண்யாக்ஷனைக் கொன்று பூமியைக் காக்க வராஹரூபமெடுத்து உமது வீர்யத்தை உலகம் அறியச் செய்தீர்! தேவாஸூரர் ஒன்று சேர்ந்து அமிருதத்திற்காக

பாற்கடலைக் கடைய ஆரம்பிக்கையில் மத்தாகயிருந்த மலை உள்ளே முழுக, அதைத்தாங்க கூர்மாவதார மெடுத்த ப்ரபோ ! ஏழைகளான எங்களுக்கு அருள் புரியும்.

முல்வுலகையும் ஜயித்து ஒப்பற்ற பலபராக்கரம் முள்ளவனும் ஒருவராலும் மரணமில்லையென வரம் பெற்று தேவர்களையும் ஸாதுக்களையும் பீடித்து வந்த வனும் திதி புத்ரனுமான ஹிரண்யனைக் கொல்ல ந்ரு ஸிம்மாவதாரம் எடுத்த ப்ரபோ ! ரக்ஷியும்.

மஹாபலியினிடமிருந்து இந்த்ரப் பதவியைச் சக்ரனுக்கு அளிக்க இந்த்ரனுக்குத் தம்பியாகப் பிறந்து பலியின் யாகத்தில் மூன்றடி மலர்ணைக் கேட்டு அவன் தாரம் செய்தபோது ஜலம் கையில் விழுந்தவுடன் த்ரிவிக்கரமனாகி பூமியை அளந்து அவன் செய்த பூதார பலனைத் தருபவர் போல் அவனது வீட்டில் த்வாரபாலகைக இருந்த ப்ரபோ ! எங்களை ரக்ஷியும். ஹைஹயன் முதலிய துஷ்டர்கள் மதங்கொண்டு தர்மத்தை மீறியபோது அவர்களைக் கொல்ல ஜமதக்நி குமாரராகத் தோன்றி இருபத்தோரு தலைமுறை கூத்திரியர்களை அழிக்க பரசு ராமாவதாரம் செய்தீர். புலஸ்த்ய வம்ஸத்தில் விர்ரவஸ்ஸின் புத்ரனாகத் தோன்றி மூன்று லோகத்தையும் ஹிம்ஸித்த ராவணனைக் கொல்ல தசரத புத்ரனாகி விர்வாமித்ரரிடம் அஸ்த்ரங்களைப் பெற்று மனைவியுடன் காடு சென்று மனைவியை அபகரித்த ராவணனைச் சிக்ஷிக்க கடலில் அணைகட்டி ராக்ஷஸக் கூட்டத்துடன் ராவணனைக் கொல்ல ராமாவதாரம் செய்தீர்.

பலவகையான ராக்ஷஸர்களைக் கொல்ல யாதவ வம்ஸத்தில் வஸுதேவ புத்ரனான பலராமனாக அவதரித்தீர்.

வேத விதிப்படி வேள்வி செய்வதை நிறுத்தி, புத்தி தவ்வத்தைக்கொண்டு முக்திபெறலாமென க்ஞானம்போல் தோற்றும் புத்தியை உபதேசிக்க புத்தாவதாரம் செய்தீர்.

இப்பொழுது பெளத்த நாஸ்திக ம்லேச்சாதிகளைக் கண்டித்து வேதோக்த தர்மத்தை நிலைநாட்ட கல்கியாக அவதரித்து பெண்களாக மாறி சிரமப்படும் எங்களையும் மற்றவர்களையும் ரக்ஷித்து இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்து வருகிறீர்.

பிரும்மாதிகளுக்குக் கூட அறிய முடியாத மஹிமை வாய்ந்தவர் ! பற்பல அவதார மெடுப்பவர் ! காமிகள்

கருத்துக் கெட்டாதவர் ! அத்தகைய குணக்கடலான தாங்கள் எங்களுக்கு இயற்கையான கருணையால்தான் தர்ஸந மளித்து இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்தீர்கள்.

த்விதீயாம்சம் - நான்காம் அத்தியாயம்.

பக்தர்களான அரசர்கள் கூறியதைக் கேட்டார் புருஷோத்தமன் ! ஸந்தோஷமடைந்து வர்ணஸ்ரம தர்மங்களையும் பிரவிருத்தி தர்மம் நிவிருத்தி தர்மம் அவரவர்களுக்கு வேதம் விதித்த நித்ய கர்மா வேதத்தின் ஆக்ஷேபமுதலியவைகளைக் கூறினார். அரசர்கள் ஆநந்தமடைந்து, மந்திரனுக்குப் பெண்பிறவியோ ஆண்பிறவியோ எதனால் ஏற்படுகிறது? இஃகை யெளவநம் கிழத்தன்மை மரணம் ஸுகம் துக்கம் முதலியவைகள் எதனால் ஏற்படுகின்றன? இவைகளை விளக்கிக் கூறவேண்டுமென ப்ரார்த்தித்தனர். பகவான் இந்த இந்த கர்மாவால் இந்த இந்த பிறவி; இன்ப துன்பம் முதலியன உண்டாகின்றன என விவரித்துக் கூறினார். இதைக் கூறிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது பகவான் கல்கி திடீரென அநந்தர் என்ற முநிவரை நினைத்தார். உடனே அநேக நாள் தீர்த்த யாத்ரை செய்தவரும் அநேக விரதங்களை அநுஷ்டித்தவருமான அநந்தர், “கல்கி அழைக்கின்றார், அவரது தர்ஸநத்தால் முக்தி கிடைக்கப்போகின்றது” என ஒடோடிவந்தார். பகவானது திருவடியில் விழுந்து பணிந்தார். எழுந்து துதித்தார். பகவன் ! இதோ வந்துவிட்டேன் ! என்ன செய்ய வேண்டும்? எங்கு செல்லவேண்டும்? உத்தரவு அளிப்பீங்கள் ! என விக்கிராடித்தார்.

மஹர்ஷே ! செய்ய வேண்டியது செய்தாயிற்று. பார்க்கவேண்டியதைப் பார்த்தீர் ! அறிய வேண்டியதை அறிந்துவிட்டீர் ! செல்லமுடியாத இடத்திற்குச் சென்று விட்டீர் ! இனி நீர் செய்ய வேண்டியது ஒன்றுமில்லை ! ஆதலால், திரும்பி வராத இடத்திற்குச் செல்லும் என்றார். பகவானை வணங்கி அநந்தர் கிளம்பும்போது அருகிலிருந்த ராஜகணங்கள், இருவர்கள் பேசிக்கொண்டதும் புரியாததால் ஆர்ச்சர்யமடைந்து, பகவானை வணங்கிக் கேட்டார்கள். பகவன் ! மஹர்ஷி என்ன கூறினார்? தாங்கள் என்ன சொன்னீர்கள்? இதை அறிய விரும்புகின்றோம். நாங்கள் கேட்கக் கூடியதானால் தயைசெய்து இதைக் கூறுங்கள் என்றனர். அதை மஹர்ஷியையே கேளுங்கள் !

அவரே சொல்வார் ! என்று பகவான் கூறியவுடன் அரசர்கள், கிளம்பத் தயாராக இருக்கும் அநந்த முனிவரை நமஸ்கரித்தார்கள். மஹர்ஷே ! தயை புரியுங்கள் ! இருவர்க்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தைக் கூறுங்கள் ! என்றனர்.

அநந்தன் சரிதம்.

ஐயா ! புரிகா என்ற புரியிலே வித்ருமர் என்ற வேதமறிந்தவரும் தர்மஸீலரும் புகழ் பெற்றவருமான ஒரு புண்யஸீலர் உண்டு. அவரே எனது பிதா. ஸோமா என்பவள் எனது மாதா. அவள் மஹா பதிவ்ரதை. அவ் விருவர்க்கும் தள்ளாத வயதான பிறகு யான்பிறந்தேன். நான் ஆணும் பெண்ணுமில்லாத பேடி. பேடியால் பரலோகம் கிடைக்காது. எந்தவிதமான வைதிக கர்மாவையும் செய்வதற்கில்லை. ஆதலால் என்னைப் பார்த்து ஆராத்நியமடைந்தனர். துக்கம் சோகம் பயமெல்லாம் என் பெற்றோர்களை வாட்டின. இருவர்களும் வீட்டைவிட்டு சரிவ வநம் சென்றனர். வேதவிதிப்படி சரிவனைப் பூஜித்தனர். த்யான ஆவாஹனம் முதலிய பதினாறுவகை உபசாரங்களைச் செய்தனர்.

சிவம் சாந்தம் ஸர்வலோகைக நாதம் பூதாவாஸம் வாஸுகீ கண்ட பூஷம் | ஜடா ஜலிடாபத்த கங்கா தரங்கம் வந்தே ஸாந்த்ரா நந்த ஸந்தோஹ தஷம் ||

மங்களமாய் ஸாந்தனாய் ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஒரே நாதனாய் ஸர்வ பிராணிகளுக்கும் இருப்பிடமாய் வாஸுகியை கழுத்திற்கு ஆபரணமாகக் கொண்டவரும் ஜடை முடியில் அலைவீசும் கங்கையைத் தரித்தவரும் ஆநந்த ஸ்வரூபமாயும் உள்ள சரிவனை நமஸ்கரிக்கிறேன் எனப் பலவகை ஸ்தோத்ரங்களால் துதித்தனர். வரமளிப்ப வரில் சிறந்த சிவன் விருஷபாருடராசு என் தந்தை தாய் முன் தோன்றி வரத்தைக் கேட்டுக்கொள் என்றார். நான் புத்ரனாக இல்லையே என்ற தாபத்தால் வருந்திய என் பிதா நான் புருஷனாக வேண்டும் என்ற வரத்தையே கேட்டார். பார்வதி தேவியும் ஆமோதிக்க பகவான் அப்படியே உமது குழந்தை புருஷனாவான் என்று வரம் அளித்து மறைந்தார்.

இந்த வரத்தைப் பெற்று அளவுகடந்த ஆநந்தத் துடன் வீட்டிற்குத் திரும்பினார்கள். சரிவனது அருளால் ஆணான என்னைக்கண்டு பேராநந்த மடைந்தனர். எனது

பன்னிரண்டாமாண்டிலே எனக்கு மணம்செய்விக்க முயற்சித்தனர். தங்களுக்கு வயதானதால் விரைவில் புத்ரனுக்கு மணம் செய்வித்து மாரில் மாலைபும் சந்தனமுமாக மகளைக் காண அவர்கொண்டனர். பந்துக்களைக்கொண்டுகுலம் சீலம் குணம் வயது அழகு முதலியன பொருந்திய பெண்ணைத் தேடினர். யக்ஞராதர் என்பவரின் புத்ரி மாநிநியே மநதிற்கிசைந்த மருமகளாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டாள். நல்லதோர் நாளிலே விதிமுறை தவறாமல் விவாஹம் நடந்தது. அழகுவாய்ந்த மாலினிக்கு வசப்பட்டு க்ரஹஸ்த தர்மத்தை நடத்திவந்தேன். சிலநாட் சென்றபின் எனது பெற்றோர்கள் ஸ்வர்க்கம்சென்றார்கள். அவர்களுக்குப் பரலோகத்திற்கு வேண்டிய கர்மாக்களை ஞாநிகளுடனும் பந்துக்களுடனும் சேர்ந்து விதிப்படிச் செய்து முடித்தேன். எண்ணிறந்த பிராம்மணர்களுக்கு அன்னதானம் செய்தேன். பெற்றோரை இழந்த துன்பத்தினால் மிக வருந்தி விஷ்ணுஸேவையிலீடுபட்டேன். எனது ஜபத்தினாலும் பூஜையினாலும் ஸந்தோஷம் அடைந்த பகவான் ஸ்வப்பனத்தில் தோன்றி எனக்கு நல்லுபதேசம் செய்தார். ஸ்நேஹத்தினால் மோஹம் அடைவது மாயையின் கார்யமாகும். இவர் எனது பிதா, இவளெனது மாதா என்று மமதையுள்ளவர்களுக்கு சோகம், துக்கம், பயம், கிழத்தன்மை, ம்ருத்யு முதலியவைகள் தோன்றும் என்றார். இதைக்கேட்டு யான் அவரிடம் சில விஷயம் பேச முயன்றபோது பகவான் திடீரென மறைந்தார்.

யான் விழித்துக்கொண்டு ஆச்சர்ய மடைந்து திகைத்து நின்றேன். அதுமுதல் ஒரு வைராக்யம் தோன்றிற்று. மனைவியுடன் கூடி புரிகாபுரியை விட்டுவிட்டு புருஷோத்தமம் எனும் திவ்ய க்ஷேத்ரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தேன். அங்கே தென்புறத்தில் ஓர் ஆச்சர்யம் அமைத்துக்கொண்டு என்னைச் சார்ந்தவர்களுடன் ஹரிஸேவை செய்துகொண்டு காலம் கழித்தேன். மாயையைத் தர்சிக்க வேண்டுமென்பது என் அவா. அதை விக்கூரபனம் செய்வதற்குள் கனவில் தோன்றிய பகவான் மறைந்தார். இங்குள்ள பகவானை நாடித் தவம் செய்யக் கருதினேன். எப்படியாவது மாயா தர்ஸனம் செய்ய பகவானைப் பாடியும் அவரது எதிரில் ஆடியும் அவரையானம் செய்தும் அவரை ஆராதித்தேன். இங்ஙனம் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் சென்றபின் ஒரு த்வாதசியன்று

பாரணை செய்வதற்குமுன் பந்துக்களுடன் கூட, ஸமுத்ர ஸ்நானம் செய்யக் கிளம்பினேன். அலை வீசி கோலா ஹலமாயுள்ள கடலில் மூழ்கினேன். எழுந்திருக்க முடியாமல் தவிக்கும்பொழுது ஜலத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் பிராணிகள் என்னைத் தின்ன ஆரம்பித்தன. அலையினால் அடிபட்டு மூழ்கியும் எழுந்தும் மனங்கலங்கி ப்ரக்ஞையற்று இருந்தேன்.

மாயா தர்சனம்.

அந்த நிலையில் ஒரு பெரும் காற்றுத்தோன்ற அலையுடன் என்னைத் தென்கரையில் கொண்டு தள்ளிற்று. அங்கு வ்ருத்தசர்மா என்ற பிராம்மணோத்தமர் ஸந்த்யானுஷ்டானத்திற்காக வந்து என்னைக் கண்டார். ஸந்த்யையை முடித்துக் கொண்டு தன் நகரத்திற்கு என்னை யழைத்துச் சென்றார். அவர் மிக்க தர்மசீலர். செல்வத்தையும் உத்தம மனைவியையும் புத்ரனையும் படைத்தவர். எல்லோருமாகச் சேர்ந்து என்னை நோயற்றவனாகச் செய்தார்கள். என்னைப் புத்ரனைப்போல் பரிவுடன் பரிபாலித்து வந்தார்கள். நான் அங்கிருந்து திக்கு தேசம் ஒன்றும் அறியாதவனாகப் பரமதீனனாக அவர்களைத் தாய் தந்தையர் களென நினைத்து அங்கு வாஸம் செய்து வந்தேன். வேத சாஸ்த்ர மறிந்தவனும் தர்மானுஷ்டானம் நிறைந்த வனுமான எனக்கு அவர்கள் தங்கள் பெண்ணையளித்து விவாஹம் செய்வித்தார்கள். ஸ்வர்ண வர்ணமுள்ளவரும் அழகும் சீலமும் குணமும் வாய்ந்தவளுமான சாரமதி என்ற அப்பெண்ணை மாநினிபோல் நினைத்து மகிழ்ந்து இருந்தேன். அவளுடன் கூட ஆங்கு பல போகங்களை அனுபவித்து ஐந்து புத்ரர்களையும் உண்டுபண்ணி அந்த ஆநந்தத்தில் அமிழ்ந்திருந்தேன். ஜயன் விஜயன் கமலன் விமலன் புதன் என்று பெயர் வாய்ந்த ஐந்து குமாரர்களும் மற்ற பந்துக்களும் சேர்ந்து தேவர்கள் இந்திரனுக்கு இன்பமளிப்பது போல் எனக்கு இன்பமளித்தார்கள்.

அவர்கள் செய்யும் பூஜையைக் கண்டு ஆனந்தம் அடைந்தேன். முதல் புதல்வனான புதனுக்கு விவாஹம் செய்ய எண்ணியபோது தர்மஸாரன் எனும் ப்ராமணோத்தமர் தனது பெண்ணைக் கொடுக்க முயற்சித்தார். அப்புதயம் என்ற கர்மாவைச் செய்து தேவரிஷி பித்ரு தர்ப்பணம் செய்ய ஸமுத்ரதீரம் சென்றேன். அங்கு ஒரு அலை

என்னை ஸமுத்திரத்திற்குள் இழுத்துச்சென்றது. வெகு ஸாமர்த்யத்துடன் தப்பிக்கரை ஏறினேன். ஆங்கு பாரண தினத்தில் என்னுடன் ஸமுத்ர ஸ்நானம் செய்யவந்த புருஷோத்தம க்ஷேத்ரவாலிகளான பந்துக்களைக் கண்டேன். எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. திகைத்து விழித்தேன். விருத்த சர்மா என்னை அழைத்துப் போவதற்கு முன் என்ன வயதோ அதே வயது வேஷம் உள்ள என்னைக் கண்டு நானே ஆஸ்சர்யப்பட்டேன். நான் சாருமதியின் பதியா? மாநிதியின் மணாளனா? ஐந்து புத்ரர்களைப்பெற்று புதனது மணத்திற்காக அப்யுதயாங்க தர்ப்பணம் செய்ய வந்தவனா? மாயா தர்ஸனம் செய்வதற்காக புருஷோத்தம பகவானை ஸேவித்துப் பாரண ஸ்நானத்திற்காக வந்தவனா? என்று புரியாமல் இது என்ன? நினைவா? கனவா? இந்திர ஜாலமா என விழித்தேன்.

1) என்னைப் பார்க்கும்பொழுதே ஏதோ ஆஸ்சர்யப்படு பவள்போலத் தோற்றியதால் அனைவரும் கூடி, அநந்தா! என்ன ஆஸ்சர்யங்கண்டீர் ஜலத்தில்? பக்தரல்லவா? உண்மையைக் கூறும்! பின்னர் அதைப் பார்த்துக் கொள்வோம்! இப்போது பாரணச்செய்யவாரும்! என்றழைத்தார்கள். நான் ஒன்றையும் பார்க்கவு மில்லை! கேட்கவுமில்லை! நான் பகவானது மாயையைக் காண வேணும் என ஆசைகொண்டேன்! அந்த பகவானது மாயையால் ஏமார்ந்து இந்திரியங்கள் கலங்க மோஹம் அடைந்தேன்!

பெற்றோரிடம் கொண்ட ஆசை மோஹ மென்றூர் பகவான். அதை அகற்ற வழி தேடாமல் மாயையைத் தர்சிக்க விரும்பினேன். சாருமதியிடமும் புத்ரர்களிடமும் ஆசை உண்டாயிற்று. அதனால் ஓரிடத்திலும் மனதிற்கு ஸாந்தி ஏற்படவில்லை. என்னையே மறந்தேன். மனைவி பொருள் மனை மக்கள் புத்ர விவாஹம் முதலியவைகளால் நான் அநந்தன் என்பதை மறந்தேன். பரவஸனாய் மூடனாய் நின்ற என்னைப் பார்த்து மாநிநீ அழுகாள்! ஏதே தோ கூறி, என் அருகில் அலறினாள்! இங்கு இவளைப் பார்த்தவுடன் சாருமதியின் நினைவு வந்தது! இவளை விட்டு அவளை மணந்தேனே என பயந்து நின்றேன்!

இப்படித் திகைக்கும் எனக்கு அறிவூட்ட ஒரு துறவி வந்தார். அவர் தீரர். எல்லாமறிந்தவர். பூர்ணர். சிறந்த தர்மத்தை அறிந்தவர். ஸூர்யனைப்போல் ப்ரகாசமுள்ள

வரும் க்ஞாந மூர்த்தியும் ஸாந்தரும் சுத்தரும் ஸோக மோகங்களைப் போக்குபவருமான அவரை வணங்கிப் பூஜித்து எனது நன்மையில் நாட்டமுள்ள எனது அங்கங்கள் சில விஷயங்களைக் கேட்டன அவரிடம்.

த்விதீயாம்சம் - ஐந்தாம் அத்யாயம்.

அந்த ஹம்ஸர் உசிதமான பிக்ஷையைச் செய்து ஆஸநத்தில் அமர்ந்து எனது விஷயத்தை விஸ்தாரமாக வர்ணித்தார். எல்லோரும் அமர்ந்து அதை ஆதரவுடன் கேட்டார்கள். அநந்தரே! உனது மனைவி சாரமதி என்பவள், அவளிடம் புதன் முதலிய ஐந்து புத்ரர்கள் உண்டானார்கள். புதனுக்கு விவாஹம் நடக்கும்பொழுது தநம் ரதநம் நிறைந்த மாடமாளிகை இவைகளை விட்டுவிட்டு எப்பொழுது இங்கு வந்தாய்? உனது புத்ரனுடைய விவாஹத்திற்கு என்னை அழைத்துவிட்டு நீ அங்கில்லாமல் என் இங்கு வந்துவிட்டாய்? அங்கு உன்னை எழுபது யெது உள்ளவகைக் கண்டேன். இப்பொழுது முப்பது வயதுள்ளவகைக் காணப்படுகிறாய். இதைக்கண்டு ஆஸ்சர் யப்படுகிறேன். இப்பொழுது உனக்கு பார்யையாக அருகிலுள்ள மாநிலியை நான் அங்கு காணவில்லை.

நான்தான் எப்படி எங்கிருந்து இங்கு வந்தேன்? யார் இதை விளக்கக்கூடியவர்? அங்கு கண்டவன்தானா நீ? அங்கிருந்த ஸன்யாஸிதானா நான்? நாயிருவரும் இங்கு கூடியது இந்தர ஜாலம் போலல்லவோ இருக்கிறது? நீ கிருஹஸ்தன். ஸ்வதர்மத்தை அறிந்து அநுஷ்டிப்பவன். நான் துறவி. பரமாத்ம ஸ்வரூபத்திலீடுபடுபவன். நம்மிருவர்களுடைய ஸம்வாதம் குழந்தைக்கும் பித்தனுக்கும் உள்ள ஸம்வாதம் போலாகும். ஆகையால் மூன்று லோகத்தையும் மோஹிக்கும்படிச் செய்யுமிது ஈஸனுடைய மாயையே. அதன் ஸாமர்த்தியத்தை அத்வைத ஞானமுள்ளவனே நன்கு அறிவான். இங்ஙனம் துறவி எனக்குக் கூறினார்.

மாயா ஸ்வரூபம்.

இக் கதையைக்கூறி சூதபுராணிகர் மார்க்கண்டேயரைப் பார்த்துமேலும் சில மாயாமயமான விஷயங்களைக் கூறினார். மார்க்கண்டேய முனிவரே! நீர் பல்லாண்டு ஜீவித்திருப்பவர்! ஆதலால் உமக்கு உலகம் ப்ரளய மடைந்த விஷயம் தெரிந்ததே. மோஹத்தை உண்டு

பண்ணும் மாயையானது வழிப்போக்களை மயக்கும் தாஸ்போல் உள்ளது. மாயையினிடம் தமஸ் என்ற அந்தகாரம் நிறைந்திருக்கின்றது. அதனால் அது பலருக்கும் பலவகையான துன்பத்தைத் தருகின்றது. ஸகல உலகையும் வ்யாபித்திருக்கின்றது. அந்த மாயைக்கு வசமாகாதவர் எவருமில்ர். ப்ரளயத்தில் மூன்று லோகமும் மறைந்து தன்மாத்தரையை அடைகின்றன. பிறகு பரம புருஷன் உலகைப் படைக்க விரும்புகின்றார். அப்பொழுது அவர் புருஷன் ப்ரக்ருதி என்ற இரண்டு தன்மையை அடைகின்றார். இவ்விருவர்களும் பலகாலம் சென்ற பின் தங்களுடைய காந்தியினால் மஹத் என்பதை உண்டு பண்ணினர். அதனின்று கால ஸ்வபாவ கர்ம வடிவமான அஹங்காரமுண்டானது. அதிலிருந்து த்ரிகுண வடிவமான ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரர்கள் உண்டானார்கள். அவர்களே உலக ஸஞ்சாரத்திற்குக் காரணமாவார்கள். ப்ரம்மத்தின் ஸன்னிதியால் ப்ருக்ருதியில் பஞ்சமஹா பூதங்களும் தன் மாத்தரைகளுமுண்டாயின. பிறகு ப்ரஹ்மான்டத்தில் ஜனன மரணம் வாய்ந்த தேவாஸுர நரர் முதலிய ஜீவராசிகள் உண்டாயின. மாயையினால் ஜீவன் என்றும் புருஷன் என்றும் பரமாத்மாவென்றும் பல பேதங்கள் உண்டு பண்ணப்பட்டன.

ஸம்ஸாரத்தில் ஈடுபட்ட ஜீவன் ஆத்ம கதியை ஒரு பொழுதும் அறிவதில்லை. மாயை ப்ரஹ்மாதி தேவர்க்கையும் வசப்படுத்தக்கூடிய சக்தி வாய்ந்தது. ஆச்சர்யமான பல குணம் வாய்ந்த மாயை, மூக்கில் கயிற்றைக் கோர்த்து மனிதர் மாடுகளை ஆட்டுவது போலும் பக்ஷிகளின் காலில் கயிற்றைக்கட்டி கூட்டில் அடக்கி வைப்பது போலும் ஜீவராசிகளை யடக்கி ஆட்டி வைக்கின்றது. வாஸனை எனும் குதிரைகளால் ப்ரவாஹம்போல் ஓடுவதுமான குணமயமான மாயையைத் தாண்ட ஆசை உள்ளவர்களே ஈச்வரர்கள். ஜன்ம ஸாபல்யத்தையடைந்தவர்கள். என்று ஸுதர் கூறியதைக்கேட்ட மார்க்கண்டேயர் முதலிய மஹரிஷிகள், அனந்தர் அரசர்களுக்குக்கூறிய சரித்ததை பூர்ணமாகக் கூறும்படிக் கோரினார்கள். ஸுதர் கூறினார்: ஸன்யாஸி கூறியதைக்கேட்டு அனந்த முனிவர், மாயையின் ஸ்வரூபத்தை நன்கு உணர்ந்தார். நான் அந்த மாயைக்கு வசப்பட்டதாலும் மாயையைக்காண அவா கொண்டதாலும் இவ்வளவு துன்பத்திற்கு ஆளானேன்.

அந்தர் கூறினார்: மாயையை ஜயிக்க காட்டிற்குச் சென்று விதிப்படி தவம்செய்தேன். ஆயினும் இந்திரியங்களும் மனதுமடங்களில்லை. ஏகாந்தமாக உட்கார்ந்திருந்து பகவானை த்யானம் செய்யும் பொழுதும் இடையிடையே மக்கள் மனைவிகளின் நினைவும் மற்ற போக விஷயங்களின் எண்ணமும் நினைவுக்கு வந்தன. அந்த நினைவினால் துக்கம் ஶோக மோஹம்முதலியன தோன்றி த்யானத்தை நாசம் செய்தன. முதலில் பஞ்சேந்திரியங்களை யடக்குவதென்று நிச்சயித்து முயற்சித்தேன். உடனே பத்து இந்திரியங்களுக்கும் அதிஷ்டான தேவதைகள் உருவு எடுத்து என்னிடம் வந்தன. ஓ அனந்த! திக்தேவர், வாயுதேவர், ஸூரியன், வருணன், அச்வினிகள், அக்னி, இந்திரன், உபேந்திரன், மித்ரன் முதலிய நாங்கள் இந்திரியங்களுக்கு அதிஷ்டான தேவதைகளாவோம்.

உன்னுடைய தேஹத்தில் தங்கியிருக்கின்றோம். நகத்தின் நுனிமுதல் தலைவரையில் உள்ள எங்களை வீணிலே ஹிம்ஸை செய்யாதே. மனதைப் பலவந்தமாக அடக்குவதில் உளக்கு யாதொரு நன்மையுமுண்டாகாது. எங்களைச் சேதிப்பதினாலும், பேதிப்பதனாலும், உன்னுடைய மர்ம ஸ்தானங்க ளறுபட்டு, நீயே இறப்பாய். குருடர், செவிடர், முடவர் முதலிய இந்திரியப் பழுதுள்ளவர் கூட காட்டிலும் கூட மனதில் பலவித விஷயங்களை எண்ணிக் கொண்டு வருந்துவதைக் காண்கிறோம். வீட்டில் வலிக் கின்ற க்ருஹஸ்தனுக்கு உடலே வீடு. மனஸ் வேலைக் காரன். புத்தி மனைவி. அவர்களது வேலைக்காரர்கள் நாங்கள். கர்மாவில் ஈடுபடும் ஜீவனுக்கு மனமானது பந்தத்திலிருந்து விடுபடுகின்றது. பகவானுடைய மாயையினால் மயங்கியவனுக்கு ஜனன மரணநி ஸம்ஸாரம் ஏற்படுகின்றது. ஆதலால் மனதையடக்க விஷ்ணு பக்தியைச் செய். அது சுலபமாக மோக்ஷம் தரும். கர்ம பந்தங்களை எறிக்கும். த்வைத அத்வைதங்களால் உண்டாகும் ஆனந்த மனைத்தையும் தரும். பக்தியினால் ஜீவனுக்கு உண்டான துக்கங்கள் போய் சுத்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அடைவாய். பகவான் கல்கியைத் தர்சித்த வுடன் ஜீவன் முக்தனவாய் என்று எனக்கு போதித்தார்கள். எனவே யான் விஷ்ணு பக்தி செய்து கல்கி பகவானைத் தர்சிப்பதற்காக வந்தேன். அவர் கலியின் குலத்தை அழிப்பவர். ரூப மில்லாத பகவான். கல்கி

ருபத்தைத் தர்சித்து பாதகமில்லா அவரது பாதார விந்தத்தைத் தொட்டேன். வாக்குக் கெட்டாத பரமாத்மாவைப் பற்றி பல சொற்களைக் கேட்டேன், கூறினேன். என்று கூறி பேரானந்தம் அடைந்த அனந்த முனிவர் தாமரைக் கண்ணனும் பத்மநாபனும் ஸர்வேஸ்வரனுமான கல்கியை வலம்வந்து வணங்கி விடைபெற்றுச்சென்றார்.

அரசர்களும் முனிவரது வசனத்தைக்கேட்டு சிறந்த பக்தியுள்ளவர்களாகி பத்மாவையும் கல்கியையும் விதிப்படி ஆர்ச்சித்து மஹரிஷிகளைப்போல் வ்ரதம் கொண்டார்கள். அனந்தனது சரிதம் அக்ஞானமெனும் இருகாடீக்கும், படிப்பவரது மாயையையும் பந்தத்தையும் அகற்றும். ஸம்ஸாரமெனும் கடலில் ஈடுபட்டுள்ள புத்தியுள்ள மனிதன் விஷ்ணு ஸேவையில் ஈடுபட்டு பக்தியோடு கூட இந்தக் கதையைத் தன்னை யொட்டியதாகவெண்ணி ஞானமெனும் கூறிய கத்தியேந்தி ஸந்தோஷமடைந்து ஸத்பக்தி எனும் கோட்டையை ஆஸ்ரியத்து காமக்ரோதமெனும் சத்ருக்களை ஐயித்து ஸமஸ்த உலகத்தையும் தன்னிருப்பிடமாகக்கொண்டு ஆனந்தமடையட்டும்.

த்விதீயாம்சம்—ஆறாம் அத்தியாயம்.

அரசர் கூட்டமும் பகவானை வணங்கி விடைபெற்று தம் தம் இருப்பிடம் சென்று பகவத் பக்தியிலீடுபட்டது. அவர்கள் சென்றபின் பகவான் கல்கியும் பத்மாவுடன் சேர்ந்து ஸிம்ஹல த்விபத்தைவிட்டு சம்பல நகரம் செல்ல விரும்பினார். அவர் ஸேனையுடன் கிளம்ப விரும்பியதை அறிந்த தேவேந்திரன், விஸ்வகர்மாவை அழைத்து ஓ விஸ்வகர்மன்! ஸம்பல நகரத்தில் அனேக க்ருஹங்களும், மாடமாளிகைகளும், கோபுரங்களும் அமைந்த அழகிய அரண்மனையை ஸ்வர்ணத்தால் நிர்மாணம் செய்து நீ அறிந்த சில்ப ஸாமர்த்தியம் அனைத்தையும் அங்கு அமைத்துக்காட்டு என்றுறைத்தார். இத்திரன் சொல்லைக் கேட்டு இது பரமமங்களத்தைக் கொடுக்கக் கூடியது என்றெண்ணி ஸம்பல க்ராமத்தில் பகவானுக்கேற்ற வண்ணம் ஸ்வஸ்தி முதலிய சின்னங்களுள்ள விசாலமான அழகிய அரண்மனையைப் படைத்தார்.

ஹம்ஸம், ஸிம்மம், கருடன் முதலியவைகளின் முகம் போன்ற முகங்கள் கட்டடங்களில் அமைக்கப்பட்டன, மேல் மேலே பல பல கட்டடங்களும் வெய்யிலை யகற்றி

குளுமையான காற்றைத்தரக்கூடிய, எண்ணிறந்த ஜன்
னல்களும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. பலவகையான செடி
கொடிகள் நிறைந்த உத்யானங்களும், தாமரை ஹம்ஸம்
மல்லி குழுதம் முதலியவை நிறைந்த ஓடைகளும் கண்
களையும் மனதையும் கவருவதாக இருந்தன. சுருங்கச்
சொல்லின் இந்திரனுக்கு அமராவதிபோல் கல்கிக்கு
ஸம்பலமமைக்கப்பட்டது. ஸேனைகளும் உற்றூர் உறவி
னர்களும் கூட பகவான் கல்கி விம்ஹல த்விபத்திலிருந்து
நிளம்பி காருமதீ எனும் இராஜதானியையும் விட்டு கடல்
கரைக்கு வந்தார். பகவானிடம் அதிஸ்நேஹமும் பக்தி
யும் நிறைந்த ப்ருஹத்ரதன் கௌமுதியுடன் கூடவந்த
பத்மாவிற்கு "ஸ்த்ரீதனமாக" பத்தாயிரம் யானைகளி
யும் உயர்ந்ததான லக்ஷம் குதிரைகளையும் இரண்
டாயிரம் தேர்க்களையும் இருநூறு தாலிகளையும் பட்டு
பீதாம்பரங்களையும் பலவகை ரத்னங்களையும் அளித்து
பக்திப் பரவசகை நின்றான். பத்மா கல்கி இவ்விருவர்களு
டைய முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டு ஸம்பளம் செல்
கின்றார்களே என்று வருத்தத்தால் கண்ணீர் கண்களையும்
கண்டத்தையு மடைக்க ஒன்றும் சொல்ல முடியாமல் நின்
றான். அவரது பக்தியைப் பார்த்து ஸந்தோஷமடைந்த
தம்பதிகள் அரசனையும் ராணியையும் நன்கு பூஜித்து நல்
வார்த்தைகளைக்கூறி ஊருக்கு அனுப்பினார்கள்.

பகவான் பரிவாரத்துடன் கடலிலிறங்கி அக்கறைக்
குச் செல்ல விரும்பியதைக் கண்டு ஸமுத்ராஜலம் அசை
வற்று பூமிபோல் நின்றது. அது ஓர் அணைபோலிருக்க,
அவ்வழியாக அணைவரும் ஸமுத்திரத்தின் அக்கரைக்குச்
சென்று அமர்ந்தனர். பகவான் பத்மா விவாஹத்திற்
குக் காரணமாய் இருந்த கிளியை அழைத்து, நீ ஸம்பள
நகரம் செல்! ஆங்கு என்னுடைய ப்ரீதிக்காக தேவேந்தி
ரன் விஸ்வகர்மாவைக் கொண்டு மிக விசாலமானதும்
அமராவதிபோல் உத்யானங்களும் தாமரை தடாகங்களும்
நிறைந்திருப்பதுமான அரண்மனையை அமைத்து இருக்கி
றார். அங்கே நமது பந்துக்களும் நண்பர்களும் ஞாதி
களும் நிறைந்திருக்கும் கூட்டத்தில் விம்ஹல த்விபத்தில்
சாருமதீ நகரத்தில் ப்ருஹத்ரதன் கன்னிகையான பத்
மாவை யான் மணந்த வ்ருத்தாந்தத்தைக் கூறு. இக்கறை
யிலிருப்பதையும் சொல். எனது பெற்றோருக்கு நமஸ்
கார புரஸ்ஸரமாகக் கேழமத்தை விசாரித்து பிறகு
விவாஹாதிகளைப்பற்றி கூறு. நான் பின்னர் இவர்களுடன்

வருகிறேன் என்றார். பகவான் சொல்லைக் கேட்டு ஸர்வக்ஞனான கிளி ஆகாஸ மார்க்கமாகப் புறப்பட்டது.

தேவர்களால் பூஜிக்கப் பட்டதும் ஏழு யோஜனை தூரம் விஸாலமானதும் நான்கு வர்ணத்தவராலும் சூழப் பட்டதும் ஸூர்ய காந்திபோல் பிரகாசிப்பதும் நூற்றுக் கணக்கான மாடிகள் உள்ளதும் எல்லா ருதுக்களும் ஒன்றாகக் கூடி இன்பமளிப்பதும் அழகாயுமிருக்கின்ற ஸம்பள நகரத்தில் நுழைந்தது கிளி. ஒவ்வொரு வீட்டையும் மாடியையும் பார்த்துக்கொண்டே பறந்து சென்று ஒவ்வொரு வநமாகச் சென்று ஒரு மரத்திலிருந்து மற்றோர் மரஞ்சென்று புதிய மாளிகைகளைக் கண்டு ஆநந்தமடைந்தது. அதி விசித்ரமான விஷ்ணு யஸஸ்ஸின் அரண்மனைக்குச் சென்றது. அங்கு பகவானது பெற்றோரை வணங்கி பந்துக்கள் சூழ, பல டீரியமான, மதுரமான சொற்களைக்கூறி ஸிம்ஹன த்வீபராஜ குமாரி பத்மாவை பகவான் மணந்து அவருடன் புறப்பட்டு வருவதைக் கூறிற்று.

ஸந்தோஷ செய்தியைக்கேட்டு விஷ்ணுயஸஸ், குடிகள் அனைவருடன் விஸாகயூப மன்னனையும் அழைத்து இந்த ஸந்தோஷத்தைக் கூறினார். அரசன் நாடு நகரங்களை நன்றாக அலங்கரித்தான். ஸ்வர்ணமயமான பூர்ணகும்பங்களும், சந்தநக்ஞமும்பு அகில் கட்டை நூபம் ஸ்வர்ண தீபம் விசித்ரமான கோலம், பொரி அக்ஷதை மனோஹரமான புஷ்பம் வாழக்கொலை பாக்குக்கொலை முதலியவைகளால் ஸ்வர்க்கம் போலிருக்கும்படி ஏற்பாடு செய்தான். சதுரங்க ஸேனையுடன் பட்டணத்து ஜனங்களின் மனதையும் கண்களையும் ஆகர்ஷித்துக்கொண்டு ஸ்வர்ணமயமான ரதத்திலேறி வந்தார் பகவான். வரவேற்போர் வாழ்த்துவோர் வாத்தியம் இவைகளின் த்வனி வானளாவக் கிளம்பிற்று.

கருணாநிதியான பகவான் கல்கி ரதத்திலிருந்து இறங்கி பத்மாவுடன் முதலில் பெற்றோரிருப்பிடம் சென்றார். அவர்களது பாதத்தில் வணங்கி நின்றார். இந்தரனும் இந்த்ராணியும் போன்ற புத்ரனையும் மறுமகளையும் ஸுமதி வரவேற்று ஆஸீர்வதித்தாள். கட்டி முத்தமிட்டு உச்சிமுகர்ந்தாள். ஸம்பள நகரம் எங்கும் கொடிகளால் பிரகாசித்து உத்தம ஸ்திரீ தனது பதியை வரவேற்பது போல் பகவானை வரவேற்றது. அந்தப்புரமே ஜகநம் -

பின்புறம்-போலும், ப்ராஸாதங்கள் ஸ்தநம் போலவும், மயில்கள் ஸ்தநாக்ரம் போலவும், ஹம்ஸ வரிசை ஹாரம் போலவும், பல வாஸனைப் பொடிகளும் தூபமும் வஸ்த்ரம் போலவும், கோகிலங்களின் த்வனியே குறல் போலும், கோபுரங்களே மந்தஹாஸமுள்ள முகம் போலுமிருந்தது. கலியை அழிக்கும் கல்கி பத்மாவுடன் பல்லாண்டு ஆநந்த மாக ஸம்பள நகரத்தில் வஸித்தார்.

கவியின் மனைவியான காமகலா மிகபல பராக்ரம சாலிகளான ப்ருஹத்கீர்த்தி, ப்ருகத்பாஹு என இரு புதல் வர்களைப் பெற்றாள். ப்ராக்ஞரின் மனைவியான ஸந்ததி என்பவள் இந்த்ரியங்களை வென்றவர்களும், எல்லா உலகத்தாரும் போற்றத்தக்கவர்களுமான யக்ஞன், விக்ஞன் என இரண்டு மைந்தர்களைப் பெற்றாள். ஸுமந்த்ரரின் பார்யையான மாலினி என்பவள் ஸாதுக்களுக்கு உபகாரம் செய்கின்றவர்களான ஸாஸனன், வேகவான் என்பவர்களையும் பெற்றெடுத்தாள். கல்கி பகவான் பத்மாவினிடத்தில் ஜயன், விஜயன் எனும் இரு புதல்வர்களை உண்டுபண்ணினார். இப்பரிவாரங்களுடனும், அமைச்சர்களுடனும், ஸர்வ ஸம்பத்துடனும் கூடின கல்கி ப்ரஹ்மாவைப்போலிருந்தார். அஸ்வமேத வேள்வியைச் செய்ய முயற்சிக்கும் தன் தந்தையைப் பார்த்து, திக்பாலகர்களை வென்று தனங்களைக் கொண்டு அஸ்வமேதம் எனும் வேள்வியை செய்துவைக்கப்போகிறேன். தற்காலம் திக் விஜயத்திற்குச் செல்கிறேன் எனக்கூறி தந்தையின் தாளில் தண்டனிட்டு ப்ரீதியுடன் கல்கி, படைகள் சூழ கீகடம் எனும் நகரத்திற்குச் சென்றார். பௌத்தர்கள் நிறைந்ததும் மிகவும் விஸ்தாரமானதும் வேத தர்மங்கள் அற்றதும், பித்ரு தேவபூஜைகளில்லாததும், பரலோக பயமில்லாததும், தேஹத்தையே ஆத்மாவென்று வாதம் செய்கின்றவர்களுமான பலருள்ளதும், குலம் ஜாதி அற்றதும், உயர்வு தாழ்வு என்பதில்லாதவர்கள் நிறைந்ததாயும், ஸ்த்ரீ புருஷரென்ற வேற்றுமை இல்லாததாயுமுள்ள நானாவித ஜனங்கள் சூழ்ந்ததாயும், பானத்திலும் போஜனத்திலுமே ஈடுபட்டதாயுமுள்ளது கீகடம் எனும் நாடு.

அந்நாட்டு அரசன் ஜினன்; கல்கி வருகிறார் என்பதை அறிந்து கோபத்துடன் இரண்டு அக்ஷௌஹிணி வேளை களுடன் பட்டினத்திற்கு வெளியே போர் புரிய ஸன்னத்த மாகக் கிளம்பினான்.

(21870 யானைகள், 21870 தேர்கள், குதிரைகள், 109350 காலாட்படைகள் கெட்டுக் கொள்ளுவிணி எனப்படும்.)

கஜரததுரக பதாநிகளுடனும் கனகாப, பூண்ட அனேகர்களாலும், எண்ணிறந்த ஆயுதாங்கிய வீரர்களாலும் நிறைந்து விளங்கித் தேவையானவர்கள் தங்கிய இடம்.

தந்தியாம்சம் - ஏழாம் அத்தியாயம்.

எங்கும் வ்யாபகராயும், பாபத்தைப் பேருமான கல்கிபகவான், லிம்மம் யானைகளைத் தோல, ஜினன் ஸேனையின் மீது பாய்ந்தார். அம்யானது ச்ருங்காரத்திலேடுபட்டு களைத்துப் பராமசெல்லும் ஸ்திரீபோல் இருந்தது. ஓடவுமார அந்த ஸேனையில் உள்ளோரைப் பார்த்து கல்பெளத்தர்களே! ஓடாதீர்கள்! யுத்தரங்கத்திற் புங்கள்! யுத்தம் செய்யுங்கள்! உங்களுடைய உயத்தைக் காட்டுங்கள்! எனக்கூறி அழைத்தார். குன்றிய ஜின னிதைக்கேட்டு கோபத்தினால் கயங்களுடன் யுத்தம் செய்வதற்கு வாஹனத் தவந்தான். பலவகையான அஸ்திர சஸ்திரங்களுள் போரில் ஸாமர்த்யம் வாய்ந்தவனுமான ஜினவர்களும் மகிழும்படி பகவானுடன் யுத்தம் செய்து

குலத்தினால் கல்கியின் வாஹனமான குதிரை குத்தி பாணத்தினால் பகவான் மோஹிக்கும்படி அவனியில் அசந்து படுத்திருந்த பகவானைத் செல்ல முயற்சித்தான். ஆனால் அவரை அமுடியவில்லை. ஜினன் அவரை ஸர்வேஸ்வ உணர்ந்து சினத்தால் கண்கள் சிவக்க அவரது உயும் ஆயுதங்களையும் பிளந்தான். இதைக் "விசாகயூபன்" கதையினால் ஜினனை ஓங்கி மூர்ச்சிக்கும்படிச் செய்து மூர்ச்சையாக இருந்த விளையாட்டாக சிரமமின்றித் தூக்கித் தேரில் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் மூர்ச்சை தெளிந்து கல்கி ஸேவகர்களுக்கு உற்சாகத்தை ஊட்டிக் விசாகயூபனது தேரிலிருந்து கிளம்பி ஜினனே புரியச் சென்றார்.

அதற்குள் குதிரை ஜினனது குலத்தினால் ஏற்பட்டதுக்கத்தை உதறித்தள்ளி மஹாபலபராக்ரமத்துடன் கர்ஜனையினாலும் ஆங்காங்கு சுற்றுவதினாலும் காலால் பூமியைக் கீறுவதாலும் கால் உதைகளாலும் பிடரி மயிரை உதறுவதாலும் கோபத்துடன் பௌத்த ஸேனையில் புருந்து ஆயிரக்கணக்கானவர்களைக் கொன்றது. மூச்சுக் காற்றால் சிலரை வெகுதூரத்துக்கப்பால் எறிந்தது. ரத கஜ தூரகபதாதி என்ற நால்வகைச் சேனைகளையும் யுத்தரங்கத்தில் அக் குதிரை பூமியில் தள்ளிற்று. கர்கர் அறுநூறுபேரையும் பர்கர் பலகோடியோதரையும் விசாலன் இருபத்தையாயிரம் பேர்களையும் கவிதனது புத்ரர்களுடன் கூட இருபதுநாயிரம் பேரையும் கொன்றார். ப்ராக்ஞன் பத்துலக்ஷம் வீரர்களையும் ஸுமந்த்ரகன் ஐந்துலக்ஷம் ஜினர்களையும் கொன்றான். கல்கி ஜினனைப் பார்த்து, ஓ துர்மதே! என்னெதிரில் நில்! எல்லோருக்கும் சுபாசுப பலனைத் தரும் தெய்வம் நான் என்று அறி. எனது பாணங்களால் அடிபட்டு எல்லோரையு மிழந்து நீயும் அழியப்போகின்றாய் !

அந்த நிலை வருவதற்குள் உனது உறவினர்களை எல்லாம் பார்த்துவிட்டு இஷ்டமானதை அனுபவித்து மரணத்திற்குத் தயாராக வா! என்றார். கல்கி கூறிய சொல்லைக் கேட்டு மஹா கோபங்கொண்ட பலிஷ்டனான ஜினன் கூறினான்: உனது சாஸ்த்ரத்தில் தெய்வம் கண்ணுக்குத் தெரியாதது எனக் கூறுகிறீர்கள். கண்ணுக்குத் தெரிகின்ற உன்னைத் தெய்வமாயினும் அது, இல்லாவிடிலும் கொல்லத் தீர்மானம் செய்துவிட்டேன். கண்ணுக்குத் தெரியும் பொருளையே நம்புகின்றோம் நாங்கள்! நீங்களோ கண்ணுக்குத் தெரியாததை நம்பி மிகவும் ஏமார்ந்து கஷ்டப்படுகின்றீர்கள்! நீ தெய்வ ரூபியா? ஆனால் நாங்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படுகின்ற உன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றோமே! பாணங்களால் நீ எங்களை அடிப்பதானால் ப்ரத்யக்ஷமான உன்னை பௌத்தர் அடிக் காமல் தயை காட்ட முடியாது. பௌத்தரை நீ தூஷிப்பது உசிதமல்ல. இந்த தூஷணை யவ்வளவும் உன்னிடத்திலேயே பொருத்தமுள்ளது எனக் கூறி, க்ரூரமான பாணங்களை கல்கி மீது வர்ஷித்தான். அவர், ஸூரியன் பனியை உதறித் தள்ளுவதுபோல் ஒரு நிமிடத்திற்குள்ளாகப் பாணவர்ஷங்களை உதறித் தள்ளினார். ஜினன் ப்ரயோகித்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம், வாய்வாஸ்த்ரம் ஆக்னேயாஸ்த்ரம்

பர்ஜன்யாஸ்த்ரம் மற்றுமுள்ள பல அஸ்த்ரங்களும் கல்கியைக் கண்டவுடன் நடுங்கிப் பயந்து விளையின. ஜினனது ஸமஸ்த அஸ்த்ரங்களும் களர் பூமியில் விதைத்த விதை போலும் வேதமறியாதவனுக்குச் செய்த தானம்போலும் விஷ்ணு பக்தர்களைத் த்வேஷித்து, விஷ்ணு பக்தி செய்வதுபோலும் எல்லாம் பலனைத் திராமல்விளையிற்று. கல்கி, காளை மீது ஏறிவரும் ஜினனை மயிரைப்பிடித்து இழுத்துக் கீழேத் தள்ளினார். இருவரும் கோழிச் சண்டைபோல் போர் புரிந்தனர். கேசவனும் சானூரனும்போல் கையை யும் சிகையையும் பிடித்து இழுத்து மஹாபலிஷ்டர்களான ஜினனும் கல்கியும் ஆயுதமின்றி மல்ல யுத்தம் செய்தார்கள். பிறகு, மஹா யோகியான கல்கி ஜினனது இடுப்பை காலால் உதைத்து, யானை பனை மரத்தைத் தள்ளுவதுபோல் கீழேத் தள்ளினார்.

கல்கி ஜினனைக் கொன்று கீழே வீழ்த்தியதைக்கண்டு பெளத்தர்கள் ஆஹா! எனக் கதறினார்கள். கல்கியைச் சார்ந்தவர்கள் பரம ஸந்தோஷமடைந்தார்கள். ஜினன் கொல்லப்பட்ட பிறகு பலிஷ்டனான அவனது ஸஹோதரன் சுத்தோதனன் என்பவன் கையில் கதையை எடுத்துக்கொண்டு பாதசாரியாக, கல்கியைக் கொல்ல முன் வந்தான். சுத்ருக்களைக் கொல்பவரான கவியென்பவர் அவனைச் சூழ்ந்து பாணவர்ஷங்களால் வர்ஷித்தார். கதையை எடுத்துக்கொண்டு வாஹன மின்றி வரும் சுத்தோதனனுடன் தர்மமறிந்த கவி, பதாதியாகவே யுத்தத்திற்கு வந்தார். ஸுத்தோதனனும், கவியும் மஹா வீரர்கள். மஹா பலசாலிகள். மதகஜம் இரண்டு தந்தங்களால் யுத்தம்செய்வதுபோல் கதைகொண்டு யுத்தம் செய்தார்கள்.

வீரவாதமும் கதை சப்தமும் வானளாவிற்று. இவர்களது வீரயத்தையும் யுத்தம் செய்யும் திறமையையும் கண்டு எல்லோரும் வியந்தனர். கவி தனது பலமான கதையால் கலியின் கதையைப் பிளந்துள்ளார் தன் கதையால் சுத்தோதனனின் மாரில் ஓங்கியடித்தார். அடியற்ற மரம்போல் பூமியில் விழுந்த ஸுத்தோதனன் ஒரு நிமிஷத்தில் எழுந்து கதையால் கவியை ஓங்கி அடித்தான். அந்த அடியை ஸஹித்து அசையாமல் தைர்யமாக கட்டைபோல் நின்று, அடியின் பலத்தால் சிறிது நேரம் சித்தங் கலங்கி நின்றார் கவி.

இதைக் கண்டு சத்தோதநன் பதினாயிரம் தேர் களுடன் மஹா பலசாலியாக நிற்கும் கவியை புஜபலத் தாலோ அஸ்தர் பலத்தி னுலோ ஐயிக்க முடியாது. ஆத லால் மாயாதேவியை அழைத்து வருவோம் எனக் கினாம்பி னான். அந்த மாயாதேவியைக் கண்டமாத் திரத்தில் உலகி லுள்ள தேவர் அஸூரர் நரர் முதலிய அனைவரும் ஸத்தியை இழந்து பொம்மைபோல் நிற்பார்கள். அத்தகைய மாயா தேவியை முன்னீட்டுக் கொண்டு எண்ணிறந்த பௌத்த ஸேனைகளும் ம்லேச்ச ஸேனைகளும் சூழ போருக்கு வந்தான். ஸுத்தோதநன் லிம்ம த்வஐம் பறக்கும் தேரில் காக்கை கழுஞ்சுக் கூட்டங்கள் சூழ, காம க்ரோத லோப மத மோஹ மாத்ஸர்யங்கள் நாலுபுறமும் சூழ்ந்து நிற்க ஸர்வ சஸ்த்ர அஸ்த்ரங்களை உண்டுபண்ணுபவளும் பல வகையான ரூபமுள்ளவளும் மஹா பலம் வாய்ந்தவளும் ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ் எனும் முக்குண வடிவமானவளும் மஹா கம்பீரமாக கர்ஜிப்பவளுமான மாயாதேவி கல்கி ஸேனைக்கு எதிரே வந்தாள்.

இந்த கோர வேஷத்தைப் பார்த்தவுடன் கல்கி ஸேனைகள் பயந்து மூலைக் கொருவராக ஓட ஆரம்பித் தன. தனது பந்துக்களும் ஸஹோதரர்களும் கூட ஓடு வதைக் கண்டு பகவான், தான் அந்த மாயா தேவியின் முன்னே வந்தார். அவளை நன்றாக நக ஸிகைகவரை உற் றுப் பார்த்தார். மாயை யார்? பகவானது ஸக்திதானே! அவளும் பகவானது ரூபத்தைக் கண்டவுடன் ஸாந்த லக்ஷ்மீ ஸ்வரூபமாகி வந்து அவரது உடலில் புகுந்து லய மாகிவிட்டாள். பௌத்தர்கள், மாதாவான மாயாதேவி யைக் கொண்டு வெற்றிபெற விரும்பினர். அவள் மறைந்துபோகவே உடல் பலம் தேஜஸ் தைர்யம் எல் லாம் குன்றிவிட்டது. என்ன செய்வதென அறியாமல் கூடி அழுதார்கள். ஆர்ச்சர்யமடைந்து, எங்கு சென்றாள் அன்னை? ஏன் நம்மைக் கைவிட்டாள்? நாமென்ன தவறு செய்தோம்? என ஏங்கி நின்றனர். பகவான் போர் முனையில் நிற்கும் இவர்களைச் சிவனளித்த கத்தியால் வெட்டிக் குவிக்க எண்ணினார். ஸன்னத்தமாக அருகில் வந்து நிற்கும் குதிரைமீதேறினார். பளபளவென்று ப்ர காசிக்கும் கத்தியைக் கரத்தில் ஏந்தினார். சிறந்த வில் அம்பராத் தூணி கேடயம் கவசம் கிரீடம் முதலியவை களைத் தரித்தார். சத்ருபக்ஷத்தைச் சார்ந்தவர்களை நடுங் கும்படிச் செய்யும் க்ரூரமான பார்வையால் பார்த்தார்.

ஆயினும் காமி ஜநங்களது கண்ணுக்குப் பேராந்தம் ஊட்டுவதான மன்மதன் போன்ற திவ்ய அழகிய ஸரீரமுள்ளவராக இருந்தார். யாகமில்லாமல் போகவே யாகத்தில் கொடுக்கப்படும் உணவில்லாமல் போயிற்று தேவர்களுக்கு. பகவான் மஹா வீரராகத் தோன்றிப் பௌத்தர் ம்லேச்சர் முதலியவர்களைக் கொன்று வைதிக தர்மத்தை நிலைநாட்ட ஸன்னத்தராக வருகிறார் என்பதைக் கண்டு தேவர்கள் ஸந்தோஷமடைந்தார்கள். வேத தர்ம சாஸ்த்ரங்களைப் பலமாகக் கொண்டு ஸந்தோஷிப்பவரும் ஸாஸ்த்ர விரோதமான கார்யங்களைச் செய்வோரைக் கொல்ல திகைப்பூண்டவரும் யுத்தகோலத்துடன் பிரகாசிப்பவரும் ஸாதுக்களை ஆதரிப்பதில் ஆசை உள்ளவரும் பக்தர்களது பாபத்தை அகற்றுபவரும் ஸமஸ்த உலகிற்கும் தந்தையுமான பகவான் கல்கி, எங்களுக்குக் க்ஷேமத்தை உண்டுபண்ணட்டும் என தேவர்கள் பிரார்த்தித்தார்கள்.

இரண்டாம் அம்சம் முற்றிற்று.

த்ருதீயாம்சம் - முதல் அத்யாயம்.

பகவான் கல்கி, கத்தியாலும் ஸரங்களாலும் ம்லேச்ச ஸேனைகளை யமலோகத்திற் கனுப்பினார். விஸாகயூபன், கவி, ப்ராக்குன், ஸுமந்த்ரன், கார்க்யர், பார்க்யர், விஸாலர் முதலியவர்களும் ம்லேச்சஸேனையைக் கூட்டம் கூட்டமாகக் கொன்று குவித்தார்கள். கபோதரோமா காசாக்ஷன் கரகக்ருஷ்ணன் முதலிய யுத்தவீரர்களுடன் ஸுத்தோதநன் மறுபடியும் கல்கி ஸேனையோடு யுத்தத்திற்கு வந்தான். இரு ஸேனைகளுக்கும் மஹா பயங்கரமான யுத்தம் துவங்கிற்று. ஒரே ரத்தப்ரவாஹம்! பூதப்ரேத பிராசங்கள் ஆந்தமடைந்தன.

அடிபட்டு இறந்த யானை குதிரைகளின் இரத்தம் பெருகி ஒரு நதியாயிற்று. அதன் பிடரி மயிர்களே பாசியாக இருந்தது. வில்லுகளே அலைகளாகவும், தலையே ஆமையாகவும், தேரே தோணியாகவும், கைகளே மீன்களாகவும் இருந்தன. அந்நதி பலவகையாக இருந்தது. நல்ல மனமுடைய ஸாதுக்களுக்கு ஆனந்தத்தையளித்தது. துந்துபி போன்ற யுத்த வாத்திய ஸப்தமும், நரி கழுகு முதலியவைகளுக்குக் களிப்பை ஊட்டுவதாக இருந்தது. யானைகள் மீதும், குதிரைகளின்மீதும், தேர்களின்மீதும்,

ஒட்டகங்களின்மீதும் ஏறிக்கொண்டு போர் செய்து கை, கால், கழுத்து அறுபட்டு பின்னமான அங்கமுடையவர்களாக அவனியில் விழுந்தனர். சிலர் ஸன்யாஸிகளைப் போல் வேஷம் தரித்துக்கொண்டு, சிவந்த வஸ்திரத்தால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு புறங்காட்டி ஓடினர். சிலர் ஓடினர். சிலர் அடிபட்டு நீர் நீர் என ஜலத்தை யாசித்தனர். ம்லேச்சர்கள் பலவகையில் துன்பமடைந்தனர். அவர்களுடைய மனைவிகள் சிலர் தேர்மீதும், பக்ஷிகள்மீதும், யானைமீதும், குதிரை, ஒட்டகம், வ்ருஷபம் இவைகளின்மீதும் ஏறிக்கொண்டு போர்புரியக் கிளம்பினர்.

பதியையும், குழந்தைகளையும் ஸுகஆஸ்ரயமான பொருள்களையும் விட்டுவிட்டு அழகியவர்களும் யுவதிகளும் ஆபரணங்களை அணிந்தவர்களும், பலமுள்ளவர்களும் பதிவ்ரதைகள் யுத்தத்திற்கு வந்தார்கள். பலவகையான ஆபரணங்களை அணிந்திருந்தாலும் பயங்கரமான கத்தி, ஈக்தி, வில், அம்பு முதலிய ஆயுதங்களை ஏந்தியிருந்தனர். "பதியை இழந்த கோபத்தினால் பதிவ்ரதைகளும் மற்றவர்களுடன் கூடி உயிரை த்ருணமாக நினைத்து கல்கி ஸேனையுடன் கூட யுத்தம் செய்தனர். வேதவிதிப்படி மணந்த, ப்ராணனுக்கு ஸமமான பதியையிழந்ததால் அவர்களுடன் தாங்களும் உடன்கட்டை ஏறுவதைத் தவிர ஸ்த்ரீகள் மற்றதை ஏற்பார்களா? தங்கள் பதி அடிபட்டு வீழ்ந்த பிறகு தாங்களும் அவ்ஙனமே அடிபட்டுச் சாக ஸந்தத்தமாக போருக்கு வந்தார்கள். இதைக்கண்டு ஸேனையில் உள்ளோர் ஆஸ்சர்யமடைந்து கல்கியினிடம் வந்து அறிவித்தார்கள். கல்கி இதைக்கேட்டு யுத்தரங்கத்துக்கு ஸந்தோஷத்துடன் வந்தார். வ்யூஹம் அமைத்து, ஆயுதம் ஏந்தி வாஹனத்திலமர்ந்து யுத்தத்திற்குத் தயாரான ஸ்த்ரீகளைப் பார்த்து பகவான் கூறினார். ஓ ஸ்த்ரீகளே! ஹிதமான எனது சொல்லைக் கேளுங்கள். ஸ்த்ரீகளோடு புருஷர்கள் யுத்தம் செய்வதென்பது நல்லதல்ல. அழகிய ம்ருதுவான அவயவங்கள் அமைந்த அபலைகள்மீது அம்பை எறிய எவரே துணைவர்? முத்தாஹாரமணிந்த ஸ்தனங்களோடு கூடிய அழகிய மார்பைப் பிளக்க யார் முன்வருவர்? அழகுக்கு இருப்பிடமான ஒவ்வொரு அவயவத்தையும் கூரான அம்புகளால் அடிக்க ஆண்களின் மனம் துணியுமா? என்று கூறினார். இதைத் கேட்டுச் சிரித்தார்கள் ஸ்த்ரீகள். எங்களது பதியைக் கொன்று

விட்டு அதனால் பரிதவிக்கும் எங்களிடத்தில் எவை
கருணை உமக்கு? என்றார்கள் ஸ்த்ரீகள்.

யோதர்களுடைய கைகளிலிருந்த ஆயுதங்கள், அப்
பெண்களைப்பார்த்து ஸ்த்ரீகளே! எந்த புருஷனிடமிருந்து
உங்களையடிக்க நாங்கள் கிளம்புகின்றோமோ, அந்த புரு
ஷர் எல்லோருக்கும் ஆத்மா. ஸகல வஸ்துக்களாகவும்
இருக்கிறார். எவருடைய ஆணையினால் நாங்களும் உலகில்
உள்ள அனைவரும் வெவ்வேறு பெயர்கொண்டு பஞ்சபூத
வடிவமாகவும், ரூப ரஸ கந்தங்களாகவும் ஸஞ்சரிக்கின்றார்
களோ அவர்தான் பரமாத்மா எனப்படும் ஸக்தியாவர்.
அவருடைய ஆணையால் சிறந்ததான ப்ரக்ருதி என்பது
மஹத் அஹங்காரம் முதலிய அண்டங்களையும் பிண்டங்
களையும் படைக்கின்றது. அந்த பகவானுடைய மாயை
யினால் உலகில் ஸ்ருஷ்டி, பரிபாலனம், லயம் முதலியவை
கள் நடைபெறுகின்றன. அவருடைய மாயையால்தான்
“ இவர் என்னுடைய பதி, அவள் என்னுடைய மனைவி,
இவன் புத்திரன் ” எனக் கூறுகிறோம். இவை இந்த்ர
ஜாலம் போலாம். ஸ்னேக மோஹத்தினால் கஷ்டம்
தோன்றுகிறது. அடிக்கடி ஜனன மரணம் ஏற்படுவதின
லுண்டான துக்கத்தால் கல்கியை லேவிக்க தோன்றுவது
இல்லை. காலன், ம்ருத்யு, யமன், தேவதைகள் எல்லாம்
பகவானான கல்கியினால் விரிவுபடுத்தப்பட்டவர்கள்.

ஸஸ்த்ர ரூபமான நாங்கள், பெண்களான நீங்கள்
உங்களை நாங்கள் அடிப்பது முதலியவை எல்லாம் பக
வானை அறியாததால் உண்டான பேதமை. கல்கியின்
தாஸர்களான பக்தர்களை நாங்கள் கொல்லமுடியாது.
விஷ்ணு பக்தனான ப்ரஹ்லாதனைக் கொல்ல முயற்சித்த
ஹிரண்யன் முயற்சிபோல் வீணாகுமது என்று கூறின.
ஸஸ்த்ரங்களுடைய சொற்களைக் கேட்டு ஸ்த்ரீகள் ஆஸ்
சர்யமடைந்தார்கள். கோபம், சோகம், மோஹம் இவை
களை விட்டு பகவானான கல்கியை ஸரணமடைந்தார்கள்.
இதைக்கண்ட கல்கி மந்தஹாஸத்துடன் ஸகல பாபங்
களையும்கற்றி ஞானத்தையளிக்கும் பக்தியோகத்தையும்
கர்மயோகத்தையும், ஆத்மநிஷ்டையையும், ஞானயோகத்
தையும்விஸ்தாரமாக உபதேசித்தார். இதைக் கேட்ட
வுடன் ஹிதேந்த்ரியர்களாகி பக்தியால் யோகிகளுக்குக்
கூட கிடைக்காத உத்தம பதத்தை அடைந்தார்கள். பக
வான் இங்ஙனம் ம்லேச்ச ஸ்த்ரீகளுக்கு முக்தியளித்து

பௌத்தர், ம்லேச்சர் முதலியவர்களுடன் க்ரூரமான யுத்தத்தை நடத்தி ஜ்யோதிர்மயமாக ப்ரகாசித்தார்.

இங்ஙனம் பகவான் பௌத்தர்களையும் ம்லேச்சர்களையும் கொன்ற ஸமாசாரத்தைப் படித்தாலும் ஆதரவுடன் கேட்டாலும் அது ஸோகத்தையகற்றி சுபத்தையும் பக்தியையும் தரும். ஜனன மரணமில்லாத முக்தியையும் ஸம்பத்தையும் அளிக்கும். மாயையும் ஸம்ஸார தாபத்தையும் அகற்றுும்.

த்ருதீயாம்சம்—இரண்டாம் அத்தியாயம்.

பகவான் கல்கி, ஸகல பௌத்த ஜைன மிலேச்சர்களையும் ஜயித்து ஆங்காங்குள்ள சிறந்த பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு தனது நகரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். தர்மரக்ஷகரான கல்கி சக்ரதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்து திக்பாலகர் போன்ற ஸஹோதரர்களுடனும் பந்துக்களுடனும் சூழ்ந்திருந்தார். அவரை தர்சிக்க எண்ணிறந்த மஹர்ஷிகள் வந்தனர். பகவான் தக்கபடி அவர்களை வரவேற்றார். பகவன்! எங்களை ஆபத்திலிருந்து காக்க வேண்டும் என அவர்கள் ப்ரார்த்தித்தனர். மிகச் சிறிய சரீரம் வாய்ந்த வாலகில்யர் என்ற அம்முனிவர்களைச் சாந்தப்படுத்தி உங்களுக்கு என்ன ஆபத்து? யாரிடம் இருந்து உங்களைக் காக்கவேண்டும்? உங்களை ஹிம்சிப்பவன் தேவேந்த்ரராயினும் நீங்கள் அஞ்சவேண்டாம், சத்ருவைக் கொல்வேன் என்றார்.

இதைக் கேட்டு ஆறுதலடைந்து அவர்கள் நிகும்பன் என்பவனின் பெண்ணின் கதையைக் கூறினர். விஷ்ணு யஸஸ்ஸின் குலத்தை வளர்க்க வந்த ப்ரபோ! கும்பகர்ணனையும் அவனது புத்ரன் நிகும்பனையும் ஸ்ரீ ராமச்சந்த்ரமூர்த்தியாகத் தோன்றிக் கொன்றீர்கள் அல்லவா? நிகும்பனின் பெண்ணான குதோதரீ என்ற பெண் மிக பயங்கரமானவள். ஆகாச மார்க்கமாக ஸஞ்சரிப்பாள். காலகஞ்ஜன் என்ற ராக்ஷஸனை மணந்துகொண்டாள். அவளுக்கு விக்ஞ்ஜன் என்றோர் புத்ரன் பிறந்தான். அக்குழந்தைக்குப் பால் அளிக்க ஹிமாலயத்தில் தலையை வைத்து நிஷதமலையில் காலை நீட்டிக்கொண்டு படுத்திருக்கிறாள். அவள் மார்மீதிருந்து விக்ஞ்ஜன் பால் அருந்துகிறான். அவள் விடும் மூச்சுக்காற்று புயல்காற்றுபோலிருக்கிறது.

ஏற்கனவே மிகச் சிறிய (விரல் உயரமுள்ள) உருவுள்ள எங்களை அது தூக்கி எறிகின்றது.

தெய்வச்செயலாக தாங்கள் இருக்கும் இடத்தில் வந்து விழுந்தோம். இத்தகைய ஆபத்திலிருந்தும் மற்ற ராஜ்ஜஸர்களிடமிருந்தும் முனிவர்களான எங்களைத் தாங்கள் காத்தருள வேண்டும், என வாலகிய்யாதி முனிவர் பகவானை வேண்டினார். இதைக் கேட்டு பகவான் தனது சதுரங்க லேனைகளுடன் ஹிமய மலையை நாடிக் கிளம்பினார். ஹிமயமலை அடிவாரத்தில் சேனைகளை நிறுத்தி இரவு வழி நடந்த ச்ரமத்தை அகற்றிக்கொண்டு மறுநாள் காலை கிளம்புவதாக இருந்தார். அங்கு மிக வெண்மை நிறம் வாய்ந்த அலைகளுடனும் நுரைகளுடனும் கூட பாற்கடல் போல் ஒரு நதி தோன்றிற்று. அதைக் கண்டு அனைவரும் ஆர்ச்சர்ய மடைந்தனர். இஃதென்ன வென்று ஒன்றும் தெரியாமல் ஸ்தம்பித்து சின்றனர் அனைவரும்.

பகவான் அதன் விருத்தாந்தத்தை மன்கு அறிந்திருந்தும் ஒன்றுமறியாதவரைப் போல் இது என்ன? எங்கிருந்து வருகிறது? இந்த நதி ஒரே பால்வடிவமாக இருக்கின்றதே இதன் பெயரென்ன? என்று முனிவர்களைக் கேட்டார். பகவன்! இது அந்த குதோதரீ என்ற ராஜ்ஜஸிதன் குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்கும் பொழுது அவளுடைய ஒருஸ்தனத்திலிருந்து பெருகிவரும் முலைப்பால், இன்னும் ஏழு நாழிகைக்குள் மற்றோர் நதி இதேபோல் மற்றோர் ஸ்தனத்திலிருந்து வரும். இரண்டும் விரைவில் காய்ந்துவிடும் என்று முனிவர் கூறினார். ஸைனிகர்களுடன் பகவான் இதைக் கேட்டு பேராச்சர்யமடைந்தார். ஒருஸ்தனத்திலிருந்து வரும் பாலே இப்படி மஹா நதிபோல் இருந்தால் அவளது அந்த அவயவமும் பூர்ணமான உடலும் எவ்வளவு பெரியதாக இருக்கவேண்டும்? அந்த ராஜ்ஜஸிக்கு எவ்வளவு பலம் இருக்கவேண்டும்? என்று ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொண்டனர். பகவான் லேனையுடன் அவளிருப்பிடத்திற்குப் புறப்பட்டார். ஆங்குள்ள மஹர்ஷிகள் வழிகாட்டினர்.

இமயமலை உச்சியில் அவள் காணப்பட்டாள். அவளது ஸ்சக்க காற்றினால் மதயானைகள் தூரே தள்ளப்பட்டன. அவளருகே வந்த ஸிம்மங்கள் அவளது குறை போன்ற காதுகளில் படுத்துறங்கின. மான்கள் தங்கள்

புத்ர பௌத்ரர்களுடன் அவளது தலை மயிருக்குள்ளே வலித்து வந்தன. வேடர்களிடம் பயந்து மற்றும் சில மிருகங்கள் அங்கே தங்கின. அது பேன் இருப்பது போலவே இருந்தது அவளுக்கு. மலைமீது மற்றொரு மலைபோல் அமர்ந்திருக்கும் அவளது செம்மட்ட மயிரையும் கோரபற்களையும் சிவந்த பயங்கரமான கண்களையும் குறைபோல் குரட்டை சப்தத்துடன் இருந்த நாஸிகா த்வாரங்களையும் பார்த்து பகவானது ஸேனையிலுள்ளோர் பயந்து ஓட ஆரம்பித்தனர்.

அவர்களைப் பார்த்து பகவான், ஓ வீரர்களே! ஏன் அஞ்சுகிறீர்கள்? இவள் கேவலம் ஒரு பெண் அரக்கி! அவளுக்கா நீங்கள் அஞ்சுவது? அக்னிக் கோட்டையினிடையில் நீங்கள் அஞ்சாமலிருங்கள். தைர்யமுள்ளவர்களான நால்வகைச் சேனையைச் சார்ந்தவர்களே! என்னுடன் வரட்டும் என்று கூறி, ஆபுதம் ஏந்திய சில வீரர்களுடன் பகவான் அங்கு சென்று பாணத்தினால் அவளை அடித்தார். உடனே அவள் பயங்கரமாக சப்தம் செய்தாள். அந்த சப்தத்தினால் அருகிலுள்ளோரும் சேனையைச் சார்ந்தவர்களும் பயந்து மூர்ச்சையாகி விழுந்தார்கள். அவள் ஒரு பெருமூச்சை விட்டாள். அதனால் இழுக்கப்பட்டு அந்த காற்றுடன் சேனையில் உள்ளோர் அவளருகே வந்தார்கள். அவள் வாயைத் திறந்து யானை குதிரை வீரர் முதலியவர்களை விழுங்கினாள். அந்த வேகத்தினால் கேர்புர வாயற்போல் விசாலமான அவள் வாயில் பகவான் கல்கியும் உள்ளே சென்றுவிட்டார். அதைக் கண்டு தேவர், கந்தர்வர்கள் பயந்து கூக்குரலிட்டார்கள். சில மஹரிஷிகள் அவளைச் சபித்தார்கள். சில முனிவர் பகவானுக்கு ஐயமுண்டாகும்படி சில மந்த்ரங்களை ஜபித்தார்கள். சில பிராமமணர்கள் தர்மத்தை ரக்ஷிக்கவந்த பகவானுக்கே இந்த கதி ஏற்பட்டதே என்று துக்கத்தினால் கதறி பூமியில் விழுந்தார்கள். சிலர் உரக்க அழுதார்கள். பாக்கியுள்ள ஸேனையை அவளைச் சார்ந்த இராக்ஷஸர்கள் இழுத்துவந்தார்கள். தங்களைச் சார்ந்த அரக்கியின் செயலைக் கண்டு ஸந்தோஷமடைந்தார்கள் ராக்ஷஸர்கள்.

அவளது வயிற்றில் புகுந்து பகவான் உலகத்துக் கேற்பட்ட துன்பத்தைக் கண்டு வருந்தி தனது ஸ்வரூபத்தை த்யாகம் செய்தார். அவள் வயிற்றிலுள்ள அந்த காரத்தை நீக்க பாணாக்கினியை ஜ்வலிக்கச் செய்தார்

கத்தியைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு தேவேந்தரன் வஜ்ராயுதத்தினால் வருத்தானது வயிற்றைப் பிளந்து கொண்டு வெளியில் வந்ததுபோல் கத்தியினால் அவளது வயிற்றைக் கீறி அவளை மாய்த்துக் கீழேத்தள்ளி உள்ளே சென்ற அனைவருடனும் வெளியே வந்தார். அவளது காது மூக்கு மற்றுமுள்ள த்வாரங்கள் வழியாக யானை, குதிரை முதலியவைகள் வெளிக்கிளம்பின. வெளியில் வந்தவர்கள் கோபங்கொண்டு அவளது அவயவங்களைக் கை கால்களால் அடித்துக் கொன்றார்கள். அவளது கை கால்கள் புரளும்பொழுது பலர் கீழேவிழுந்தனர். அவளது கூக்குரலால் ஆகாயத்தில் பறந்த பகைகளும் விமானிகளும் கீழே விழுந்தார்கள். இங்ஙனம் தாய்க்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தைக் கண்டு துக்கமும் கோபமும் அடைந்த லிக்குஜன் எனும் அவளது குமாரன் சேனையின் நடுவில் ஆயுதமின்றி வந்து புகுந்தான்.

யானைகளை மாலையாக அணிந்து குதிரைகளை ஆபரணமாகப் பூண்டு பெரும் பாம்புகளை மகுடமாக அமைத்து ஸிம்ஹங்களை மோதிரமாக அணிந்து ஐந்து வயதுள்ளவையினும் மஹா வீரனைப்போல் பகவானது சேனையை அழித்தான். இதைக்கண்டு ஆச்சர்யம்கொண்டு பகவான் பரசுராமன் அளித்த பிரம்மாஸ்தரத்தினால் அவளது தலையை அறுத்துத் தள்ளிக் கொன்றார். ரத்தப் பெருக்குடன் அவன் உடலும் அவனுடைய தாயின் உடலும் காவிக்கல் நிறைந்த மலைச் சிகரங்கள் போலிருந்தன. மஹரிஷிகள் கூறியபடி அவ் விருவர்களையும் கொன்று கங்காதீரமான ஹரித்வாரம் என்றவிடத்துக்கு வந்து தங்கினார் கல்கி. தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்துகொண்டாடினார். முனிவர் வேத வாக்குகளால் துதிசெய்தனர்.

எல்லோராலும் பூஜிக்கப்பட்ட பகவான் பரிவாரங்களுடன் அன்றிரவை அங்கு கழித்தார். காலையில் ஸ்நானம் என்ற வ்யாஜத்தினால் வைகுண்டநாதனைத் தர்ஸிக்க மஹரிஷிகள் அங்கு வந்துசேர்ந்தனர். ஹரித்வாரத்தில் கங்காதத்தில் பிருந்தாரகம் எனும் அரண்யத்தில் தனது பரிவாரங்களுடன் நித்ய கர்மானுஷ்டானங்களைச் செய்து முடித்து அமர்ந்திருக்கும் கல்கியிடம் அனைவரும் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

தஞ்சையாம்சம்—முள்ளும் அத்யாயம்.

வந்த மஹரிஷிகள் அனைவரையும் தக்கபடி பூஜித்து ஆஸனத்திலமர்த்தி அவர்களைப் பார்த்து பகவான் கூறினார் : சூர்யனைப் போல் ப்ரகாசிக்கின்ற மஹரிஷிகளே ! எனது பாக்யத்தினால் இங்கு எழுந்தருளிய நீங்கள் யார் ? தீர்த்தாடனம் செய்வது என்ற வ்யாஜத்தினால் ஆங்காங்கு சென்று முவ்வுலகிற்கும் பேருபகாரம் செய்கிறீர்கள். உங்களது கருணை நிறைந்தகடாஷத்திற்குப் பாத்திரமான நாங்கள் புண்யவான்களாகவும் பாக்யவான்களாகவும் நல்ல கீர்த்தி உள்ளவர்களாகவும் ஆவோம். பிறகு வாமதேவர், அத்ரி, வஸிஷ்டர், காலவர், ப்ருகு, பராஸரர், நாரதர், அஸ்வத்தாமா, ராமர், க்ருபர், த்ருதர், தூர்வாஸர், தேவலர், கண்வர், வேதப்ர்ப்ருதி, அங்கிரஸர் முதலிய மற்றும் எண்ணிறந்த பற்பல மஹர்ஷிகள் வந்திருந்தனர். அனைவரும் உக்ரமான தவமும் தீக்ஷணமான வ்ரதமும் உடையவர். சத்த்ர சூர்யர்களது குலத்தில் உதித்த மரு தேவாபி என்ற மஹாவீர்யவான்களும் தபஸ்விகளுமான அரசர்களை எதிரில் நிறுத்தி ஸந்தோஷத்துடன் கல்கியை வணங்கிக் கூறினார்கள். தேவரிஷிகள் பாற்கடலிலுள்ள மஹாவிஷ்ணுவை வணங்கிக் கூறுவது போலிருந்தது அது. ஸர்வலோக நாதனை ஹே ப்ரபோ! ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லயங்களை நடத்தும் தாங்கள் எல்லோருடைய மனதில் இருப்பதையும் அறிவீர்கள். காலம் கர்ம குணமிவைகளுக்கு ஏற்றவண்ணம் உருவமெடுப்பவனே ! ப்ரஹ்மாதிகளால் துதிக்கப்பட்ட பாதாரவிந்த முள்ளவனே ! பத்மநாப ! எங்களுக்குத் தபையுரிய வேண்டும் ! என்றனர்.

இதைக்கேட்டு சந்தோஷமடைந்து பகவான் இவ்விருவர்கள் தபஸ்விகள் போலும் மஹாபலம் பொருந்திய ஷத்ரியர்கள் போலும் உங்கள் முன்னே காணப்படுகின்றார்களே ! இவர்கள் யார் ? எதற்காக இங்கு வந்தார்கள்? அவர்கள் கங்கையைத் துதிசெய்வதைக் கேட்டேன், அவர்களுடைய பெயரென்ன? என்று பகவான் கேட்டார். அவ்விருவர்களில் மரு என்பவர் பத்தாஞ்சலிபுடகை நின்று வினயத்துடன் தனது வம்ஸ பரம்பரையைக் கூறினார். எல்லாமறிந்த உங்கள் எதிரில் அறிந்த வரையிலும் கூறுகிறேன். தங்களது நாபியிலிருந்து உண்டான பிரம்மா, மரீசி, மனு, இக்ஷ்வாகு, யுவஸூவன், மாந்தாதா,

புருகுத்ஸன், அனரண்யன், த்ரஸதஸ்யு, ஹர்யய்வன், அருணன், த்ரிஸங்கு, ஹரிச்சந்த்ரன், ஹரிதன், ப்ருகன், வ்ருகன், ஸகரன், அஸமஞ்ஜஸன், அம்ஸுமான், திலீபன், பகீரதன் முதலிய புத்ரபரம்பரை தோன்றிற்று. அதில் " பகீரதனே தங்கள் பாதத்திலிருந்து பெருகும் கங்கையைப் பூமிக்குக் கொண்டுவந்து " பாகீரதி என்ற பெயர் பெறும்படிச் செய்தான். பாகீரதியை எல்லோரும் பூஜித்துத்துதித்து, அதில் ஸ்நானம் செய்து தங்களது பாபத்தை நீக்கிக்கொள்கிறார்கள்.

அந்த பகீரதனிடமிருந்து ருதுபர்ணன், ஸுதாஸன், ஸௌதாஸன், அஸ்மகன், மூலகன், தஸரதன், ஏடவிடன், விஸ்வஸஹன், கட்வாங்கன், தீர்கபாஹுகன், ரகு, அஜன், தசரதன் என்ற புத்ரபரம்பரை தோன்றிற்று. தாங்கள் தசரதனிடமிருந்து ஸாக்ஷாத் ராமகைத் தோன்றினீர்கள் என்றார். இதைக்கேட்ட கல்கி ராமசரிதத்தை விஸ்தாரமாகக் கூறும்படிக் கூறினார். தாபத்தையும் பாபத்தையும் போக்கடிக்கும் ராமசந்திரனுடைய சரிதத்தை வர்ணிக்க ஆயிரம் நாவுபடைத்த ஆதிசேஷனுமறியான். யான் எங்ஙனம் கூறுவது? எனினும் உமது அருளால் பாவனமான ராமசரிதத்தை அறிந்தவரைக் கூறுகிறேன். ஜனனமரணமில்லாத பகவான் ப்ரஹ்மாத் தேவர்களுடைய ப்ரார்த்தனைக்கிணங்கி சூர்ய குலத்திலே அரக்கர்களை அழிக்க தசரத புத்ரகைத் தோன்றினார். இளமையிலேயே விஸ்வமித்ரருடன் சென்று அவரது யாகத்தை அழிக்கும் அரக்கர்களை நாசம் செய்தார். கௌசிகரிடமிருந்து ஸகல அஸ்த்ர ஸஸ்த்ரங்களையும் பெற்று மிக்க பலமுள்ளதான சிவதனுஸ்ஸை முறிக்கக் கருதி, மிதிலா புரம் சென்றார். அவரது அழகைக்கண்டு ஜனகமகாராஜன் சிவ தனுஸ்ஸை முறிப்போருக்கல்லவோ ஸீதையைக் கொடுப்போமென்று ப்ரதிக்கை செய்தார். மிக்க ரூபலாவண்யம் வாய்ந்த இவருக்கு ஏற்றவள் ஸீதை! இவர் சிவதனுஸ்ஸை முறிககாவிடில் என் செய்வது? என்று அச்சம் கொண்டார். பகவான் ஸீலையாக சிவதனுஸ்ஸை முறித்து ஸீதா தேவியை மணந்தார்.

அங்ஙனமே இலக்குமணன் ஊர்மிகையையும் பரத சத்ருக்னர் மாண்டவீ, ஸ்ருதிகீர்த்திகளையும் மணந்து அயோத்திக்குச் சென்றார்கள். ராமருக்குப்பட்டாபிஷேகம் செய்ய முயற்சிக்கும் பொழுது அவரைக் காட்டிற்கு

அனுப்பி தனது புத்ரனான பரதனுக்கே பட்டம் சூட்டும்படி கைகேயி வரம்கேட்டாள். இராமன் ஸகல பொருள்களையும் துறந்து லக்ஷ்மணன் ஸீதையுடன் தபோவனம் சென்றார். பஞ்சவட ஆஸ்ரமத்தில் தன்னை அழைக்கவந்த பரதன் மூலமாக தந்தையின் மரணத்தைக்கேட்டு வருந்தி பதினான்கு ஆண்டுகள் கழித்து வருவதாகக் கூறி அவனை ஊருக்கு அனுப்பினார். இராவணனது ஸஹோதரியான சூர்பனகை ராமனது அழகைக்கண்டு மயங்கி ராமனைத் தன்னை மணந்துகொள்ளும்படி நிர்பந்தம் செய்யவே அவர் உத்தரவுப் பெற்று லக்ஷ்மணன் அவளது மூக்கையும் காதையும் அறுத்தார். அவளால் தூண்டப்பட்ட கர தூஷணன் த்ரிஸிரஸ் முதலிய பதினான்காயிரம் ராக்ஷஸர்கள் போருக்குவர அவர்களைக் கொன்றார். இராவணன் மாரீசனை மாயாமானாக வரும்படிச் செய்ய ராமர் அவன் பின்னால் போகும்பொழுது ஸீதையை அபஹரித்தான் இராவணன். ராகவன் ஸீதையை ஆங்காங்குத் தேடிச் சென்று, அடிபட்டு இறக்கும் ஜடாயுவைக்கண்டு இறந்த அவரைக் கொளுத்தி பரலோக கார்யங்களைச் செய்து, சுகீர்வன் பதுங்கியுள்ள நுய்யமுக மலைக்கு வந்தார்.

சுகீர்வனுடன் ஸக்யம் செய்துக்கொண்டு வாலியைக் கொன்று சுகீர்வனுக்கு இராஜ்யமளித்தார். சுகீர்வன் உத்தரவுபடி வானரங்கள் ஸீதையைத் தேடச்சென்று ஸீதையைக் காணவில்லை என்று திரும்பினர். ஆஞ்ஜநேயர் ஸம்பாதி சொற்படி ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டி லங்கைக்குச் சென்றார். அஸோகவனத்தில் ஸீதையைக்கண்டு ராமனிடம் வந்து ஸமாசாரத்தை அறிவித்தார். இராக்ஷஸர்களைக் கொன்று லங்கையை எறித்த ஆஞ்ஜநேயரின் பலத்தைக் கொண்டாடி ஸமுத்ரராஜனை ஸரணமடைய அவர் வராததால் அவர் மீது பாணப்ரயோகம் செய்தார். வணங்கி வந்த அவர் சொற்படி ஸமுத்ரத்தில் அணைக் கட்டி அக்கரைச் சென்று இராக்ஷஸர்களைக் கொன்றார். லக்ஷ்மணன் இந்த்ரஜித்தைக் கொன்றார். ப்ரஹஸ்தன் விகடன் கும்பகர்ணன் முதலியவர்களைக் கொன்று சுகீர்வர் அங்கதன், முதலிய அனைவரும் ஸந்தோஷம் அடைந்தனர். அரிய வரங்களைப்பெற்ற மஹாவீரனான ராவணனோடு பயங்கரமாக யுத்தம் செய்தார். சீதையின் துக்கத்தினாலும் ராமன் பாணத்தினாலும் அடிப்பட்டு ராவணன் இறந்தான்.

தேவேந்தரன் முதலியவர்கள் ராமனைக் கொண்டாட விபீஷணனுக்கு லங்கா ராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்து ஸம்ஸ்த வானரர்களுடன் கூட புஷ்பக விமானமேறி அயோத்யைக்கு வந்தார். ஜடையைக்கற்றி திவ்யாலங்காரம் செய்து கொண்டு கைகேயி முதலிய மாத்ருகணங்களை வணங்கி அவர்கள் உத்தரவுபடி தந்தையின் விம்ஹாஸனத்தை ஏற்றார். வஸிஷ்டர் முதலிய மஹரிஷிகள் பட்டாபிஷேகம் செய்ய இந்தரன் போல் ராஜ்யபரிபாலனம் செய்தார். இராம ராஜ்யத்தில் அனைவரும் தனிகர்களாகவும் தபஸ்விகளாகவும் ரோகம் பயம் முதலியவை இல்லாதவர்களாகவும் சுகமாகவும் வாழ்ந்தனர். காலத்தில் நல்லமழை பெய்தது. பூமி ஸுபிக்ஷமாக இருந்தது. பத்தாயிரம் வருஷம் ஸகல ஜனங்களையும் ஸந்தோஷப் படுத்திக்கொண்டு சிறந்த தக்ஷிணைத் தந்து பல அஸ்வமேதங்களைச் செய்தார். பிறகு ஏதோ ஒரு காரணம் பற்றி சிறிதும் தயவின்றி ஸீதையைக் காட்டிற்கு அனுப்பினார்.

வால்மீகி தன்னிஷ்டம் நிறைவேறுவதற்காக காட்டில் துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் ஸீதையை தனதாசிரமத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கே ரகுபதியின் குணங்களைப் பாடக்கூடிய குசலவர் என்ற இருபிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்தாள் ஸீதாதேவி. வால்மீகி ஸீதாதேவியை இருகுமாரர்களுடன் ராகவனுடைய ஸம்பத்திற்கு அழைத்து வந்தார். புத்ரர்களோடு கண்ணீர் வடிக்கும் ஸீதையைப் பார்த்து, உனது தோஷத்தை யகற்றிக்கொள்ள நீ அக்னிப்ரவேசம் செய் என்றார். இதைக்கேட்ட ஸீதை உடனே அவருடைய திருவடியில் வணங்கி மணிகளாலும் ரத்னங்களாலும் அழகாயுள்ள பூதேவியின் அந்தப்புரத்தில் ப்ரவேசித்தாள். ஸீதையின்பிரயாணத்தைப் பார்த்து தனது ஸ்வரூபத்தை நினைத்துக்கொண்டு வஸிஷ்டருடைய உத்தரவினால் பட்டணத்து ஜனங்கள் கூடிவர, தம்பிமார்களுடன் ஸரபூ ஜலத்தி லிறங்கினார் ஸ்ரீராமர். கர்ணம்ருதமான ராமசரித்ததை ஸ்ரவணம் செய்பவர்கள் அல்லது படிப்பவர்கள் ஸம்ஸாரக் கடலைக்கடந்து மோக்ஷ ஸாம் ராஜ்யத்தை அடைவர். ரோகத்தை அகற்றவும் தமை, புத்ரன், ஸுவர்க்கம் முதலிய ஸம்பத்துக்களைத் தரவும் வம்ஸத்தை வருத்திசெய்யவும் ஸ்ரீராமசந்த்ரமூர்த்தி சக்தி வாய்ந்தவராவார்.

த்ருதீயாம்சம் - நான்காம் அத்தியாயம்.

ஸ்ரீராமனிடமிருந்து குஸன், அதிதி, நிஷதன், நபன், புண்டரீகன், கேஷமதன்வா, தேவாநீகன், ஹீநன், பாரிபாத்ரன், பலாஹகன், அர்கள், ரஜநாபன், ககணன், வித்ருதன், ஹிரண்யநாபன், புஷ்பன், த்ருவன், ஸ்யந்தநன், அக்நிவர்ணகன், ஸீக்ரன் என்ற புத்ரபரம்பரை பெறுகிற்று. அபரிமிதமான சக்திவாய்ந்த ஸீக்ரரே எனது பிதா. என்னைச் சிலர் மரு என்றும் சிலர் புதன் என்றும் சிலர் ஸுமித்ரகன் என்றும் அழைப்பார்கள். இதுவரை யான் கலாப கிராமத்தில் தவம் செய்து கொண்டிருந்தேன். தாங்கள், கலியை அடக்க அவதாரம் செய்திருப்பதாக பகவான் வியாஸர் கூறினார். கலியில் லக்ஷ்வர்ஷம் காத்திருந்து இப்பொழுது தங்களை வந்தடைந்தேன். தாங்கள் பரமாத்மா. தங்களைத் தர்ஸித்தால் கோடி ஜன்மங்களில் செய்த பாபங்களெல்லாம் அகலும். தர்மம் யஸஸ் இஷ்டம் நிறைவேறுதல் முதலிய ஸகல பாக்கியங்களையும் பெறலாம் என்றார் மரு.

சூர்ய வம்ஸத்தில் உதித்த உன்னையும் நீ செய்த தவத்தையும் அறிந்தேன். உன் அருகிலுள்ள மகா புருஷ லக்ஷணம் வாய்ந்த இவர் யார்? என்று கல்கி வினவினார். உடனே தேவாபி எழுந்து பகவானை வணங்கி அஞ்ஜலி செய்து விநயத்துடன் விக்ஞாபனம் செய்து கொண்டார். ஓ பகவன்! பிரளயம் முடிந்தபின் உம்மிடமிருந்து பிரும்மா உண்டானார். அவரிடம் இருந்து அதீ சந்த்ரன் புதன் புரூவஸ் நகுஷன் யயாதி என புத்ரபரம்பரை தோன்றிற்று. யயாதி தேவயானியிடம் யது துர்வஸு என்ற புத்ரர்களை உண்டு பண்ணினார். சர்மிஷ்டை என்ற மனைவியிடம் த்ருஹ்யு, அனு, பூரு என்ற புத்ரர்களை உண்டுபண்ணினார். பூருஜன் மேஜயன் ப்ரசின்வன் ப்ரவீரன் மநஸ்யு அபயதன் உருக்ஷயன் த்ரய்யாருணி புஷ்பகாருணி ப்ருஹத் கேஷத்ரன் ஹஸ்தி (இவர் பெயரால் தான் ஹஸ்தீநாபுரீ எனும் நகரம் உண்டானது.) அஜமீடன் த்விமீடன் புருமீடன் ரிக்ஷன் ஸம்வரணன் குரு.

பரீக்ஷித், ஸுதநு, ஜன்ஹு, நிஷத ஸுஹோத்ர, ச்யவநர், க்ருதீ, பிருஹத்ரதன், குஸாக்ரன், ரிஷபன், ஸத்யஜித், புஷ்பவான், நஹுஷன் என்ற புத்ரபரம்பரை வளர்ந்தது. பிருஹத்ரதன் மற்றொரு பார்யையினிடம்

ஜராஸந்தனைப் பெற்றான். அவனது புத்ரன் ஸஹதேவன். ஸோமபி ச்ருதர்வஸ் ஸுரதன் விதுரதன் ஸார்வ பெளமன் ஜயத்ஸேநன் யுதாயு தேவாதிதி ரிக்ஷன் திலீபன் ப்ரதீபகன் என்ற புத்ரர் தோன்றினர். பிரதி பனிடமிருந்து தேவாபி எனும் நான் உண்டானேன். ராஜ்யத்தை ஸந்துநுபுத்ரனிடம் அளித்துவிட்டு கலாப கிராமத்தில் தங்களைத் தர்சிக்கவேண்டுமென்று தவம் செய்தேன். மருவுடனும் மற்றுமுள்ள மஹரிஷிகளுட னும் சேர்ந்து நானும் தங்களைத் தர்ஸித்து முக்தி பெற வந்துள்ளேன் என தேவாபி கூறினார். இருவர்களும் கூறியதைக் கேட்டு பகவான் கல்கி மந்தஹாஸத்துடன் அனை வரையும் ஆஸ்வாஸப்படுத்திக் கூறினார்.

நீங்களிருவரும் உத்தம க்ஷத்ரிய வம்ஸத்தில் உதித்த வர்கள். தர்மத்தை நன்றாக அறிந்தநீங்கள் என்னுங்கொயை நிறைவேற்றி ராஜ்யபாரம் செய்யுங்கள். மரோ! உனது பூர்விகர்கள் ஆண்டுவந்த அயோத்யா நகரத்தில் உன்னை அரசனாக அபிஷேகம் செய்கிறேன். குடிகளை ஹிம்ஸிக்கும் ம்லேச்சர்களையும் தர்ம நெறி தவறியவர்களையும் நாம் சிஷிப்போம். தேவாபே! புக்கஸ என்ற துஷ்டர்களைப் போரில்கொன்று ரிஷிக்கு ஸமமான உன்னை ஹஸ்தினாபுரத் தில் அபிஷேகம் செய்கிறேன். நான் மதுரையிலிருந்து உங்களுக்குண்டாகும் பயத்தை அகற்றுகிறேன். போ ரில் சய்யாகர்ண உஷ்ட்ரமுக ஏகஜங்க முதலிய கோஷ்டிகளைக் கொல்வேன். க்ருதயுகத்தை உண்டுபண்ணி பிரஜைகளைக் காப்பாற்றுகிறேன். நீங்கள் தபோ வேஷ த்தை வீட்டு உத்தம வீரர்களைப்போல் ஆயுதங்களை ஏந்தி ரதத்திலமர்ந்து என்னுடன் யுத்தரங்கத்திற்கு வாருங்கள்.

தேவாபே! விஸாக்யூபன் மிக்க அழகு வாய்ந்த ஸுந்தரீ எனும் கன்யகையை உனக்களிப்பான். அவளை நீ மணந்து உலக க்ஷேமத்திற்காக என்னுடைய சொற்படி நட. தேவாபே! அன்றியும் ருசிராஸ்வனுடைய பெண்ணான ஸாரந்தியையும் மணந்துகொள். இங்ஙனம் பக வான் கூறிய ஹிதகரமான மொழிகளைக்கேட்டு முனிவர் களும் இவ்வரசர்களும் பேராநந்தமடைந்தனர். இவர் ஸர்வேஸ்வரனே என்று உணர்ந்து ஆர்ச்சயமடைந்தனர். இங்ஙனம் இவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது ஆகாயத்திலிருந்து சூர்யனைப் போல் ப்ரகாசிப்பதும் பலவகையான மணிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் யஜ்மரான்

நினைத்தபடி செல்வதும் எண்ணிறந்த ஆயுதங்கள் நிறைந்ததுமான இரண்டு ரதங்கள் வந்தன. விஸ்வகர்மாவினால் நிர்மாணம் செய்யப்பட்ட அத்யாஸ்சர்யமான இரு ரதங்களையும் கண்டு ஸபையில் உள்ள அரசர்களும் ரிஷிகளும் இது என்னவென்று பகவானைக் கேட்டார்கள். கல்கி கூறினார்:- இவ்விருவர்களும் ஆதித்யன், ஸோமன், இந்திரன், யமன், குபேரன் முதலிய திக்பாலகருடைய அம்சத்தினால் உலகைக்காக்கக் க்ஷத்ரியர்களாகத் தோன்றினார்கள். இதுவரை தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை மாற்றிக் கொண்டு தவம் செய்தார்கள். நான் அவதரித்த பின் இருவர்களும் இங்கு வந்தார்கள். அவர்களுக்காக என்னுடைய ஆக்ஞையினால் இந்த்ரன் அளித்த இரு ரதங்களும் இங்கு வந்திருக்கின்றன. இதில் இவர்கள் ஏறிக் கொண்டு என்னோடு வருவார்கள், என்று பகவான் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது ஆகாயத்தில் புஷ்பமாரிப் பொழிந்தது. துந்துபிகள் முழங்கின. மஹரிஷிகளும் துதிசெய்தார்கள். கங்கா ஜலத்திவலைகளுடனும் பரமசிவனது விபூதி தூளிகளுடனும் மந்தமாருதம் வீசியது. அச்சமயம் அழகிய சரீரம் வாய்ந்தவரும் உருக்கிய தங்கம்போன்ற திருமேனியுடையவரும் தர்மத்திற்கு இருப்பிடமானவரும் அழகான ஜடையுடையவரும் கரத்தில் தண்டம் ஏந்தியவரும் உலகத்திற்கெல்லாம் மேலானவரும் தனது நிவ்ய தேஜஸ்ஸினால் ஸகல அதர்மங்களையும் போக்கடிப்பவரும் தேஜோராலியும் ஸனகர்களுக்கு ஸமானமாய் இருப்பவரும் தாமரைக்கண்ணனுமான ஒரு பிரம்மசாரி வந்தார்.

த்ருதீயாம்சம் — ஐந்தாம் அத்யாயம்.

அவரைக்கண்டவுடன் கல்கி ஸபையிலுள்ள அனைவருடன் கூட எழுந்து வணங்கி அர்க்யபாத்யாதிகளை அளித்து அவரைப்பார்த்து ஸகலலோகத்தாலும் பூஜிக்கத்தக்க தாங்கள், எங்களின் பாக்கியத்தினாலிங்கு வந்தீர்கள். தாங்கள் யார்? உலகில் பூர்ணமானவர்களும் பாபலேசம் இல்லாதவர்களும் எல்லோருக்கும் நல்லவர்களுமான தங்களைப் போன்ற ஸாதுக்கள் உலகத்திலுள்ளவர்களை உய்விக்க ஆங்காங்கு ஸஞ்சரிக்கின்றார்கள் என்றார். இதைக்கேட்ட பிரம்மசாரி ஓ லக்ஷ்மீபதே! தங்களது உத்தரவின்படி நடக்கும் க்ருதயுகத்தின் அதி தேவதையான். இங்கு, தங்களது ஆபீர்பவித்தத்தைக் கேட்டு

தங்களைத் தர்ஸிக்க இங்கு வந்தேன். அகண்ட கால வடிவான தாங்கள் கண்ட ரூபியாகவும் இருக்கின்றீர். நீர் மாயையினால் க்ஷணம், லவம், தண்டம், அஹோராத்தரம், பக்ஷம், மாஸம், ருது, அயனம், ஆண்டு, யுகம் முதலியவைகளைப் படைத்தீர். பதினான்கு மனுக்களும் உங்கள் விருப்பப்படி மன்வந்தரத்தை நடத்துகின்றனர். ஸ்வாயம்புவர், ஸ்வாரோசிஷர், உத்தமர், தாமஸர், ரைவதர். சாக்ஷுஷர், வைவஸ்வதர், ஸாவர்ணி, தக்ஷஸாவர்ணீ, ப்ரஹ்ம ஸாவர்ணி, தர்ம ஸாவர்ணி, ருத்ர ஸாவர்ணி, லோக ஸாவர்ணி. இந்த்ரஸாவர்ணி என்ற பதினான்கு மனுக்களும் உங்களது அம்ஸமே. சில அம்ஸங்கள் வந்து சென்றன. சிலவை இருக்கின்றன. எல்லாம் தங்களது அம்ஸங்களே ஆனாலும் நாம ரூபங்களால் பேதப்படுகின்றன. தேவர்களது பன்னிரண்டாயிரம் வருஷம் ஒரு சதுர் யுகமாகும். அங்ஙனமே தேவர்களுக்கு நாலாயிரம் வருஷம் க்ருதயுகம். மூவாயிரம் வருஷம் த்ரேதாயுகம். இரண்டாயிரம் வருஷம் த்வாபரயுகம். ஓராயிர வருஷம் கலியுகமாகும்.

தேவர்களது நானூறு வருஷம் க்ருதயுக பூர்வ ஸந்த்யையாகும். நானூறு வருஷம் உத்தர ஸந்த்யையாகும். அங்ஙனமே தேவர்களது முன்னூறு வருஷம் த்ரேதாயுக பூர்வ ஸந்த்யையாம். அங்ஙனமே தேவர்களது முன்னூறு வருஷம் த்ரேதாயுக உத்தர ஸந்த்யையாம். தேவர்களது இருநூறு வருஷம் த்வாபரபூர்வ ஸந்த்யையாம். இருநூறு வருஷம் உத்தர ஸந்த்யையாம். தேவர்களது ஒரு நூறு வருஷம் கலியுக பூர்வ ஸந்த்யையாம். ஒரு நூறு வருஷம் உத்தர ஸந்த்யையாம். ஆக தேவர்களது பன்னீராயிரம் ஆண்டுகள் ஓர் சதுர்யுகமாகும்.

இங்ஙனம் எழுபத்தோரு யுகம் ஒரு மன்வந்தர காலமாகும். பதினான்கு மனுக்களுடைய காலம் பிரம்மா னின் பகலாகும். அதேபோல் பதினான்கு மன்வந்தர காலம் இரவாகும். அஹோராத்தரம் பக்ஷம் மாஸம் ருது அயனம் ஸம்வத்ஸரம் என்பவை உம்மால் உண்டு பண்ணப்பட்ட உமது அம்ஸங்களேயாகும். இத்தகைய காலம் ஈ என்றும்பு முதல் பிரம்மா வரையில் உள்ள அனை வருக்கும் ஜனன மரணங்களைத் தருவதாகும். நூறு வயதானவுடன் பிரம்மா உம்மிடத்தில் லயமாவார். மறுபடி உமது நாபிகமலத்திலிருந்து தோன்றி உலகைப்

படைக்கிறார். அந்தக்காலத்தில் க்ருத யுகம் முடியும்வரை நான் க்ருதயுககால தேவதையாயிருந்து தர்மத்தைப் பரிபாலனம் செய்கிறேன். அச்சமயம் எல்லோரும் க்ருத க்ருதயர்களாக செய்யவேண்டியதை செய்தவர்களாக இருப்பார்கள். ஆதலால் என்னை க்ருத என்ற பெயரால் அழைக்கிறார்கள் என்று (க்ருதயுகம்) க்ருதயுக தேவதை விவரமாக எல்லாவற்றையும் விவரித்தவுடன் அதைக் கேட்டு அதிக ஸந்தோஷமடைந்த பகவான் தன்னுடைய பரிவாரங்களுடன் கூடி தனது யுகத்தில் ஜனங்களைப் பாபியாகச் செய்பவனும் பாபிகளைக் கொண்டு ஸாதுக்களை துன்புறுத்துகின்றவனுமான கலியோடு போர் புரிய விஸஸனமென்ற கலியின் நகரத்திற்குக் கிளம்பினார்.

நால்வகைச் சேனையையும் பார்த்து “யுத்தகாலத்திற்கேற்ற அலங்காரங்களால் அலங்கரித்துக் கொள்ளுங்கள். பலவகை ஆயுதங்களை ஏந்தி யுத்தத்திற்குக் கிளம்புங்கள். இதில் மஹாவீரர்கள் யார் என பொறுக்கி எடுங்கள்” என்று பகவான் கூறினார்.

த்ருதீயாம்சம் — ஆறாம் அத்யாயம்.

இங்ஙனம் பகவான் கல்கி கூறியதைக்கேட்டு மருவும் தேவாபியும் விதிப்படி விவாஹம் செய்து கொண்டார்கள். பகவான் கூறியபடி திவ்ய ரதத்தின் மீது ஏறி அவ்விடம் வந்தார்கள். பலவகை ஆயுதங்கள் ஏந்திய ஸேனைகள் சூழவும் கரதலங்களுக்கும் மார்புக்கும் கைகளுக்கும் கவசம் தரித்தும் தலையில் இரும்புத் தொப்பியை அணிந்தும் சிறந்த வில்லுகளையும் அம்புகளையும் எடுத்துக் கொண்டு ஆறு அக்ஷௌஹிணீ ஸேனைகளால் பூமியை நடுங்கும்படிச் செய்தார்கள். விஸாகயூப அரசன் லக்ஷம் கஜங்களாலும் லக்ஷக்கணக்கான குதிரைகளாலும் ஏழாயிரம் தேர்களாலும் வில்லேந்தி கவசமணிந்த யுத்த ஸநந்தர்களான இரண்டு லக்ஷம் காலாட்படைகளாலும் சூழப்பட்டு கல்கியினிடம் வந்தார். சிவப்பு வர்ணம் வாய்ந்த ஐம்பதாயிரம் குதிரைகளாலும் எண்ணிறந்த மஹாரத்நங்களாலும் ஆயிரம் மதங்கொண்ட யானைகளாலும் முப்பது லக்ஷம் பதாதிகளாலும் நிறைந்த பத்து அக்ஷௌஹிணீ ஸேனைகளுடன் கல்கி புறப்பட்டார். ஜகதீஸ்வரனான பிரபு; ஸஹோதரர், புத்ரன், நண்பர், ஸைனிகர், அனைவரும் சூழ திக்விஜயம் செய்யப் புறப்பட்டார். அச்சமயம் பலவானான கலியினால் விரட்டப்

பட்ட தர்மம் பிராம்மண உருவம் தாங்கி பகவானிடம் வந்தார்.

ருதம், பிரஸாதம், அபயம், சுகம், ஸந்தோஷம், ப்ரீதி யோகம், அர்த்தம், அஹங்காரமில்லாமை, கர்வமில்லாமை, ஸ்ம்ருதி, ஷேமம், ப்ரதிக்கொ, பகவானது அம்ஸமான நரநாராயணர் இந்த புத்ரர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு தர்மர் வந்தார்.

ஸ்ரத்தை, நட்பு, தயை, சாந்தி, ஸந்தோஷம், புஷ்டி, க்ரியை, புத்தி, மேதை, பொருமை, நாணம், தர்மத்தை ரக்ஷிக்கும் மூர்த்தி முதலிய பெண்மக்களும் தனது பந்து கணங்களுடன் கூட தர்ம தேவரைப்பின் தொடர்ந்தார்கள். கல்கியினிடம் தாங்கள் வந்த கார்யத்தைத் தெரிவிப்ப தற்காக தர்மதேவதை ப்ராஹ்மணனைப் போல் உரு வெடுத்துவர பகவான் அவரை வரவேற்று தக்கபடி பூஜித்து விநயத்துடன் வினவினார். நீ யார்? எதற்காக இங்கு வந்தாய்? ஸ்த்ரீகளுடனும் புத்ரர்களுடனும் கூடி புண்யத்தை அநுபவித்தபின் ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து பூமிக்கு வந்த ஒரு க்ரஹம்போல் காணப்படுகிறீர்! எந்த தேசத்திலிருந்து வருகிறீர்? உண்மையைக் கூறும். புத்ரர்களும் ஸ்த்ரீகளும் பலம் பெளருஷம் ஒன்றுமில்லாமல் தீனர்களாக காணப்படுகிறீர்கள்! பாஷண்டர்களால் கண்டிக்கப்பட்ட வைஷ்ணவர்கள் போலிருக்கின்றீர்கள், என்று பகவான் கல்கி கூறுவதைக் கேட்டு இனி தனக்கு சுகம் கிடைக்கும் என்று எண்ணி மிகப்பயந்து அநாதனாய் இருக்கின்ற தர்மன் தன் பரிவாரங்களுடன் நமஸ்காரம் செய்து மிக்க ஸந்தோஷமுள்ளவரும் தயை நிறைந்த வருமான பகவானைப் பூஜித்து துதித்துக் கூறினார்.

ஓ பகவன்! பிராம்மண உருவத்தோடு இருக்கின்ற நான் தங்களது மார்பிலிருந்து பிறந்த தர்மன். ஸகலமான ப்ராணிகளுக்கும் இஷ்டத்தை யளிப்பவன். தேவரில் சிறந்தவன். ஹவ்ய கவ்யங்களின் பலனைத் தருபவன். தங்களுடைய ஆக்ஞையால் நற்கார்யங்களையே செய்து ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இந்த ஸமயத்தில் ஸகன், கம்போஜன், ஸபரன் முதலிய வீரர்களுடன் சேர்ந்த பலிஷ்டனான கலியும் காலமும் எங்களை நிராகரித்து விட்டது. ஸம்ஸார மெனும் காலாக்க்னியால் தாப மடைந்த லாதுக்கள் உம்மை வந்து அடைவதுபோல் எல்லோருக்கும் ஆதாரமான உமது திருவடியை வந்து

அடைந்தோம். இங்ஙனம் தர்மனால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட பகவான் பரம ஸந்தோஷ மடைந்து அவர்களை ஸந்தோஷப்படுத்திக்கொண்டு கூறினார். ஓ தர்ம! க்ருத்யுகத் தையும் சூர்ய வம்ஸத்தில் உண்டான மருவையும், நான் முகனது வேண்டுகோளால் உடல் எடுத்து வந்த என்னை யும் நன்கறிவாய். ஆதலால் கஷ்டங்களிலிருந்து விடுபட்ட தாக எண்ணி ஸௌக்யமாக இரு. விஷ்ணு த்வேஷிகளும் உனக்கு உபத்ரவத்தைச் செய்பவர்களுமான மற்றப் பகை வர்களையும் கொன்று எல்லோரையும் இரக்ஷிக்கின்றேன். ஆதலால் ஸேனைகளுடன் அச்சமின்றி நீ உலகில் ஸஞ்சரிக்கலாம்.

உனக்கு பயமேது? மோஹ மேது? யக்ஞம், தானம், தபஸ், வ்ரதம் இவர்களுடன் கூட ஆங்காங்கு ஸஞ்சாரம் செய். ஸத்ய ரூபியான நான் உங்களைக் காப்பதற் கேற்ற முயற்சி செய்கிறேன். புத்ரர்களுடனும் பந்துக் களுடனும் நீ செல். உடனே யானும் வருகிறேன். ஐயத்தை நாடி ஸத்ருக்களை சிக்ஷிப்பதற்காகவும். திக்குத் திக்காக நான் செல்லுகிறேன் என்று கல்கி கூறிய வசனத்தைக் கேட்டு பரம ஸந்தோஷங் கொண்டு தனக்கு ஏற்பட்ட செல்வாக்கை நினைத்துத் தனக்கு நாதனும் கிடைத்தான் என்று எண்ணி ஆங்காங்கு ஸஞ்சாரம் செய்யக் கிளம்பினான் தர்மன். வித்தாஸ்ரமத்தில் தன்னைச் சார்ந்த ஸ்த்ரீ புருஷர்களை அமர்த்தி ஸாதுக்க ளுடைய பூஜையால் வேதமெனும் மஹா ரதத்தைக் கைக் கொண்டு ஸங்கல்பமெனும் சிறந்த வில்லை ஏந்தி பலவகை யான அஸ்த்ர ஸஸ்த்ரங்களைத் தேடிக் கொண்டுவந்தான். ஸப்த ஸ்வரங்களே குதிரைகள். பிராஹ்மணரே ஸாரதி. அக்நியே ஆஸனம். பலவகை தர்மங்கள் என்ற ஸேனை களுடன் கூடி தர்மன் ஸேனாதிபதியாக வந்தான். யக்ஞம் தானம் தபஸ் யமநியமம் முதலியவர்களுடன் கூடி, "கஸர் காம்போஜர், ஸபரர், பர்பரர்" முதலிய துஷ்டர்களை ஐயிக்க கல்கி, கலியின் இருப்பிடம் சென்றார். அந்த இடம் பூத ப்ரேதங்களுக்கும், நாய், நரி முதலியவை களுக்கும் இருப்பிடமாயிருந்தது. கோ மாம்ஸத்தினால் துர்கந்தமுள்ளதும், காக்கை, கழுகு, நரி முதலியவைகள் சூழ்ந்ததும், ஸ்த்ரீகள் சொக்கட்டான் ஆடல், கலஹம் முதலியவைகளுக்கு ஆச்ரமமாகவும் இருந்தது.

மஹா கோரமானதும் உலகை யெல்லாம் நடுங்கும் படிச் செய்வதும் பெண்களே தலைவியாக இருப்பதுமான

விடுகள் உள்ளது கலியின் இருப்பிடம். விஸஸனம் என்ற அந்த நகரத்திற்குக் கல்கி வருகிறார் என்பதைக் கேட்டுக் கோபம் கொண்ட கலி, புத்ர பௌத்ரர்களுடன் கூடி, கோட்டான் கொடி பறக்கும் தேரில் ஏறி விரைந்து வந்தான். ரிஷிகளுடன் கூடிய தர்மர், கல்கியின் தூண்டுதலால் கலியை எதிர்த்துப் போர்செய்தார். நுதன் தம்பன், ப்ரஸாதன் லோபன், அபயன் க்ரோதன், ஸுகம்பயம், நரகம் ஸந்தோஷம் முதலியவர்கள் பற்பல ஆயுதம் தாங்கி ஒருவரோடு ஒருவர் போர் புரிந்தனர். அங்ஙனமே ஆதியுடன் யோகமும், (ஆதி என்பது மனக் கவலை) வ்யாதியுடன் க்ஷேமமும், ப்ரஸ்ரயம் எனும் வணக்கத்துடன் க்லானி எனும் வாட்டமும், ஸ்ம்ருதியுடன் கிழத்தனமும் சேர்ந்து மஹாகோரமாக யுத்தமாசம்பித்தனர். இப்போரைப் பார்க்க ப்ரஹ்மாதி தேவர்கள் தங்கள் வாஹநத்துடன் கூடி ஆகாயத்தில் சூழ்ந்து நின்றனர். பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ள கசருடனும் காம்போஜருடனும் மரு யுத்தம் செய்தான். சீனர் ப்ர்பரர் முதலியவர்களுடன் தேவாபி யுத்தம் செய்தான். விஸாகயூபன் எனும் மன்னன் வேட்களுடனும் நீசர்களுடனும் பலவகை அஸ்த்ர ஸஸ்த்ரங்களைக் கொண்டு போர் புரிந்தான்.

கல்கி, சிறந்த ஆயுதங்கள் தாங்கிய லேனைகளுடன் கூட கோகர், லிகோகர்களுடன் போர் புரிந்தார். அவர்கள் ப்ருஹ்மானிடம் பல வரங்களைப் பெற்றவர். ராக்ஷஸ வகுப்பைச் சார்ந்த ஸஹோதரர்கள். தேவர்களுக்கும் பயத்தை உண்டுபண்ணுபவர்கள். மதங்கொண்டவர்கள். ஒரே மாதிரி உருவமுள்ள மஹா பலசாலிகள். வஜ்ர சரீரம் வாய்ந்தவர்கள். கதையைக் கரத்திலேந்தி பதாதி களாகப் போருக்கு வந்தனர். ஸும்பர் என்ற கோஷ்டியுடன் சேர்ந்து ஒருஸமயம் யுத்தத்தில் யமனைவென்றவர். கல்கி லேனைக்கும் அஸூர லேனைக்கும் மிகப் பயங்கரமாகப் போர் துவங்கிற்று. குதிரைகளுடைய களைப்பு, யானைகளின் வீறிடல், பற்களைக் கடித்தல், வீரவாதம், வில்லின் டங்காரம், வீரர்கள் தோள் தட்டுதல், தொடை தட்டுதல் முதலிய சப்தங்கள் திக்குகளில் எல்லாம் பரவி நிறைந்தன. உலகத்தில் உள்ளோர், தேவாஸூரர் அனைவரும் அதைக் கேட்டு நடுங்கினர். பாஸம், தண்டம், கத்தி, ஸக்தி, ஸலிலம், கதை இவைகளின் தாக்குதலாலும் கோரமான பாணங்கள் விழுவதாலும் யுத்தத்தில் வீரர்கள்

ஆயிரக்கணக்காக அடிபட்டு, கை, கால்கள் முறிந்து, தலை யறுந்து பூமியில் விழுந்தனர்.

த்ருதீயாம்சம் - ஏழாம் அத்தாயம்.

இங்ஙனம் மிகக் கோரமான யுத்தம் நடக்கும் பொழுது பரம கோபங்கொண்ட தர்மம், க்ருத யுகத் துடன் சேர்ந்து கலியோடு கோரமாக யுத்தம் செய்தது. தர்மமும் க்ருதமும் வர்ஷிக்கும் சரவர்ஷம் கலியைத் தாக்கி அவனைப் புறங்காட்டி ஓடும்படிச் செய்தது. தோல்வி யுற்ற கலி தனது கழுதை வாஹந்தை யுத்த அரங்கத்தி லேயே விட்டுவிட்டு தனது நகரத்திற்குச் சென்றான். வாஹநமும் அடிபட்டது. கலியின் உடலெல்லாம் ஒரே ரத்தப் ப்ரவாஹம். பயங்கரமான முகத்துடன் பெண்கள் நாட்டாண்மை செலுத்தும் க்ருஹத்தில் நுழைந்தான். தம்ப னும் ரிதனது பாணத்தாலடிபட்டு போக பாக்யங்களையும் பலத்தையும் இழந்து தனது குலத்திற்கே தீயாய், தன் வீடு சேர்ந்தான். பிரஸாதன் கதையாலடிக்க லோபனது மண்டை உடைந்தது. நாய் வாஹநமும் அடிபட்டோட ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு ஓடினான். அபயன் அடி யைத் தாளாமல் கோபத்தின் கண்கள் சிவக்க மூஞ்சுறு வாஹனம் அடிபட்டு விழ அவனும் ஓடினான். இங்ஙனமே பயம் நரகம் ஆதிவ்யாதிகள் ஆகியவைகளும் அடிபட்டு திக்குகளில் ஓடி மறைந்தன.

தர்மம் கல்கி க்ருதயுகம் ஆகியவர் கலியின் அரண் மனையைப் பாணங்களால் தாக்கிக் கொளுத்தினர். மனைவி மக்கள் இறக்க உடலெல்லாம் தீப்பற்ற கலி பயந்து அழுதுகொண்டு தனியாக வேறு நாட்டிற்கு ஓடினான். மருராஜன் ஸகர்க்கையும் காம்போஜர்க்கையும் திவ்யால் த்ரங்களால் தாக்கிக் கொன்றான். மஹா பலசாலியான தேவாபியும் திவ்யாஸ்த்ரங்களைக்கொண்டு ஸபரர் சோளர் பர்பரர் அவர்களைச் சார்ந்த கணங்கள் அனைவரையும் கொன்று குவித்தான். விஸாகயூப ராஜனும் புளிந்தர், புச்சுணர் முதலிய துஷ்டர்களைப் பலவகை ஆயுதங்களால் தாக்கிக் கொன்றான். ஸகல அஸ்த்ர ஸஸ்த்ரங்களையும் அறிந்த கல்கி கோக விகோகர்களுடன் உலகமே நடுங்கும் படி மிகப் பயங்கரமாக யுத்தம் செய்தார். அவர்கள் சகுநியின் பேரர்கள். விருகாஸுரனது புத்ரர்கள். மது கைபர் போல் மஹா பலம் வாய்ந்தவர்கள். கதா யுத் தத்தில் கரை கண்டவர்கள். கதையால் கல்கியைத் தாக்கி

அவரது ஸந்திபத்தங்களை நொருக்கி அவர் கையிலுள்ள கதை கீழே விழும்படிச் செய்தனர். இதைக்கண்டு தேவர்களும் அஞ்சி ஐயோ! என அலறினர்.

ஸகல உலகையும் ஜயித்த பகவான் கோபங் கொண்டு பல்லம் என்ற ஆயுதத்தால் விகோகனுடைய சிரஸ்ஸை அறுத்துத் தள்ளினார். இறந்த விகோகன் ஸஹோதரனை கோகன் அருகில் வந்தவுடன் திடீரென உயிற் பெற்றெழுந்தான். இதைக்கண்டு ஸகல தேவர்களும் கல்கியும் ஆஸ்சர்யமடைந்தனர். மிகக் கடுங்கோபங் கொண்ட கோகன் தன் ஸஹோதரனது தலையை அறுத்துத் தள்ளிய கல்கியை கதையால் தாக்க வந்தான். பகவான் அவனது தலையையும் அறுத்தார். விகோகன் அவனைக் கண்ணால் பார்த்தவுடன் கோகனும் உயிற் பெற்றெழுந்தான். இருவரும் சேர்ந்து கால மிருத்யுபோல் பயங்கரமாக யுத்தம் செய்தார்கள். மிகக் கோபத்துடன் கத்தியினால் பகவானைப் பலமுறை வெட்டி வீழ்த்த முயற்சித்தார்கள். பகவான் உக்ரமான ஸரத்தால் இருவர் தலைகளையும் அறுத்துத் தள்ளினார். அறுபட்டு வீழ்ந்த தலைகள் உடலுடன் சேர மறுபடியும் போருக்கு வந்தார்கள்! இதைக்கண்டு பகவான் சிந்தை கலங்கி நின்றார்.

அச் சமயத்தில் பகவானது வாஹநமான சிவனளித்த குதிரை அவர்கள் மீது தரவி, மாரில் காலால் உதைத்தது. ஆக்ரஹங்கொண்ட அவ்விரு அரக்கர்களும் சர வர்ஷங்களாக் குதிரை மீது வர்ஷித்தனர். குதிரை இருவர்களையும் மார்பில் கடித்து காலால் உதைத்தது. ஸந்திபத்தங்கள், வில், அங்கங்கள் எல்லாம் நொருங்கி கீழே விழுந்தன. அந்த ஸமயத்தில் குதிரையின் வாலை கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டனர். வேகமாக ஓடும் அதன் வேகத்தினால் மூர்ச்சை அடைந்து, தெளிந்து எழுந்தனர். குதிரை மறுபடியும் காலால் அவர்கள் மார்பில் உதைத்தது. பிரக்ஞையற்று கீழே விழுந்தனர். மறுபடியும் எழுந்து எதிரில் நிற்கும் பகவானைக் கண்டனர். அது ஸமயம் சதுர்முகன் கல்கியிடம் வந்து அஞ்ஜலிபந்தம் செய்து மெதுவாகக் கூறினார். பகவன்! இவர்களுக்கு அஸ்த்ர ஸஸ்த்ரங்களால் மரணமில்லை. கையினால் ஒரே ஸமயத்தில் இருவர்களையும் அடித்துக் கொல்ல வேண்டும். ஒருவரை ஒருவர் பார்க்காமலிருக்கும்படி எறிய வேண்டும். அப்படி யானால்தான் அவர்கள் இறப்பார்கள் என்று

சதுர்முகன் கூற, பகவான் அஸ்தர் ஸஸ்த்ரங்களையும் வாஹநத்தையும் விட்டுவிட்டு கோக விகோகன் அருகே வந்தார். அவர்கள் பகவானை அடிக்கவர, கல்கி வஜ்ரம் போன்ற முஷ்டியால் இருவர் தலைகளையும் முறித்துத் தள்ளினார். தேவர்க்கும் மநிதர்க்கும் துன்பத்தை விளைவித்துவந்த இருவரும் கொம்பு முறிந்த காளைபோல் பூமியில் விழுந்தனர். ஒருவரை ஒருவர் பாராதபடி தூரே தூக்கி எறிந்தார். ஆஸ்சர்யமான அச்செயலைப் பார்த்துக் கந்தர்வர், தேவர், அப்ஸரஸ், முதலிய கணங்கள், ஸித்தர், சாரணர், முனிவர் முதலியவர்களும் பூமாரி பொழிந்து ஸ்துதி செய்து ஆடிப் பாடிக் கொண்டாடினர். ஆகாயத்தில் துந்துபி முழங்கிற்று. திக்குகள் தெளிந்தன. இவ்விருவர்களையும் கொன்ற ஸந்தோஷத்தினால் ஆனந்த மடைந்த கவி என்பவர் அவனைச் சார்ந்த பத்தாயிரம் வீரர்களையும், அவர்களமர்ந்திருந்த தேர்களையும், குதிரைகளையும், ஸாரதிகளையும் சேர்த்து பாண வர்ஷங்களால் கொன்றார். ப்ராக்ஞன் என்பவர் யுத்தரங்கத்தில் லக்ஷம் வீரர்களைக் கொன்றார். ஸுமந்த்ரன் இருபத்தைந்து ரத வீரர்களைக் கொன்றார். இங்ஙனம் கார்த்தர், பர்கர், விஸாலர் முதலியவர்களும் சினங்கொண்டு மஹா வீரர்களான நிஷாதர், ம்லேச்சர், ப்ர்பார் முதலியவர்களை ஆயிரக்கணக்காகக் கொன்றார்கள். இங்ஙனம் கல்கி அவர்களை யெல்லாம் வென்று இராஜ கணங்களுடனும் ஸய்யாகர்ணர் என்ற கோஷ்டிகளுடனும் கூட பல்லாட நகரம் என்ற ஊருக்குக் கிளம்பினார். உக்ரமான ஸேனைகள் வாய்ந்த கல்கி பலவகை அலங்காரமுள்ளவர்களும் பலவகை வாத்யம், வஸ்த்ரம், ஆபரணம் முதலியவைகளைத் தரித்து பகவானுக்கு சத்ர சாமராதி உபசாரங்களைச் செய்பவர்களுமான வீரர்களுடன் கூட புறப்பட்டார்.

த்ருதீயாம்சம்-எட்டாம் அத்யாயம்.

சசித்வஜ சரிதம்.

அஸ்வ வாஹனத்தில் அமர்ந்து சிவன் தந்த கத்தியை எந்தி பல்லாட நகரம் சென்றார் ப்ரபு. யோகீச்வரனுள் பல்லாட தேசத்தரசன் மஹா விஷ்ணுவே கல்கியாக வந்திருக்கிறார் என உணர்ந்து அவரோடு போர்புரிய ஸேனைகளைத் தயார் செய்தான். அவ்வரசன் பகவானுடன் போர்புரிகிறோம் என ஸந்தோஷத்தினால் மயிர்க்கூச்சல்

உடையவனாகி, க்ருஷ்ணனைத் த்யானம் செய்துகொண்டு யுத்தத்திற்குத் தயாரானான். ஸரீத்வஜன் என்ற அம் மன்னனுக்கு ஸுசாந்தா என்ற விஷ்ணு பக்தியுள்ள உத்தம பத்னி ஒருவள் இருந்தாள். விஷ்ணுவின் அவதாரமான கல்கியுடன் கணவன் யுத்தம் செய்யக் கிளம்புவதைக் கண்டு, நாதா! ஜகன்னாதனும் ஸர்வாந்தர்யாமி யும் ப்ரபுவும் ஸாக்ஷாத் நாராயணனுமான கல்கியைத் தாங்கள் போரில் எப்படி அடிக்கப்போகிறீர்கள்? என்று வினவினாள். ஓ ஸுசாந்தே! பிறும்மா, ஷத்ரியனுக்கு யுத்தம் செய்வதைச் சிறந்த ஸ்வதர்மமாக ஏற்படுத்தி இருக்கிறார். யுத்தத்தில் குருவானாலும் சிஷ்யனானாலும் பின்வாங்கலாகாது. ஜீவனோடுள்ளவரை ராஜபோகம்! யுத்தத்தில் இறந்தால் ஸவர்க்கமும் கீர்த்தியும் கிடைக்கும்! என்று அரசன் கூற, ஸுசாந்தை கூறினாள். நாத! அரசரிமை தேவத்வம் எல்லாம் விஷயஸுகத்தில் ஆசைப்பட்டவர்களுக்கன்றோ தோன்றியது? விஷ்ணு பக்தர்களுக்கு அதில் விருப்பேது?

தாங்கள் விஷ்ணுஸேவகர்! பகவான் ஈஸ்வரன்! பக்தர் ஆசையற்றவர்! பகவான் ஒரு கர்மபலனையும் தராதவர். இத்தகைய உங்களிருவர்க்கும் மோஹத்தினால் யுத்தம் எப்படி உண்டாகப் போகிறது? என்றாள் ஸுசாந்தை. அவள் கூறிய நன் மொழிகளைக் கேட்டு ஸரீத்வஜன் கூறினான். ஈஸ்வரன், ஸுக துக்காதி த்வந்த்வங்களை விட்டவர். பக்தனும் அப்படியே. தேஹ ஸம்மந்தத்தால் இருவர்க்கும் யுத்தம் நேர்ந்தால் அது லீலா ரூபமான ஸேவையே ஆகும். உடல் எடுத்ததால் பகவானுக்கும் உடலைப்பற்றிய காமாதி குணங்கள் உண்டாகலாம். மாயையால் பகவானுக்கு உடல் ஏற்படுமானால் விஷயங்களும் ஏன் உண்டாகக் கூடாது? பகவான் ஸர்வேஸாக இருந்தால் ப்ரும்ம ஸ்வரூபியாவார். ஸரீரமெடுத்தால் அவரும் ஒரு ஜீவனுவார். பகவானைத் தவிர நான் வேரல்ல என எண்ணும் ஸேவகனுக்கும் அவரைப்போலவே கல்பிதமான ஜநந மரணங்கள் ஏற்படுகின்றன. பகவான் ஸேவிக்கத்தக்கவன். நாம் ஸேவகர் என்ற எண்ணமே விஷ்ணு மாயையால் உண்டாவது. பகவான் ஒருவரே உலகமாகின்றார். அத்வைத விசாரமின்றி அவர் வேறு நாம் வேறு என்ற த்வைத எண்ணத்தால் தர்மம் அர்த்தம் காமம் என்ற த்ரிவர்க்கமே உண்டாகும் என ஸத்துக்கள் நினைக்கின்றனர்.

ஸரீத்வஜன் ஸுஸாந்தையிடம் வேதாந்த மொழிகளைக் கூறிவிட்டு ஸேனையுடன் பகவானுள் கல்கியோடு யுத்தம் செய்யக் கிளம்பினான். ஸுஸாந்தையை கமலாபதியான பகவானைப் பூஜைசெய் என்று கூற வேதாந்த மொழிகளைக்கேட்டு ஸுஸாந்தை கூறினான். விஷ்ணு ஸேனையில் ஈடுபட்ட தங்களால் க்ருதார்த்தையாக ஆனேன். ஸ்வாமின்! தாங்கள் கூறியபடி செய்கிறேன். இங்கும் அங்கும் விஷ்ணு ஸம்மந்தமான கதி எனக்குக் கிடைக்கும். இங்ஙனம் மனைவி சொல்லைக்கேட்டு அரசன் பகவானை நினைத்துத் தானும் பத்னியும் விஷ்ணு பக்தர்களாக இருப்பதை எண்ணி கண்ணீர் பெருக்கி ஆனந்த மடைந்தான். மனைவியைக்கட்டி அனைத்து ஸந்தோஷமாக பல சூரர்கள் சூழ பகவானது நாமாவைக்கூறி பகவத் ஸ்வரூபத்தை நினைத்து யுத்தம் செய்யக் கிளம்பினான். ஸய்யா கர்ணி என்ற கணங்களுடன் கூடி கல்கி அவன் ஸேனையுடன் போர்புரிந்தார். எதிரியின் ஸைனிகர் பயந்து மூலைக்கொருவராக ஓடும்படி விரட்டினார் கல்கி.

மஹாபலிஷ்டனை ஸரீத்வஜனின் மைந்தன் ஸலர்ய கேது மருராஜனோடு போர் புரிந்தான். அவனது தம்பி பேசுவதில் குயில் போன்றவனும் வெகு அழகுள்ளவனுமான ப்ருஹத்கேது என்பவன், தேவாபியோடு போர் புரிந்தான். விசாகபூபன் ஸரீத்வஜ ராஜனுடன் சேர்ந்து யுத்தம் செய்தான். ப்ரதாபவான் பர்க்கனுடன் யுத்தம் செய்தான். சூலம் ப்ராஸம் கதை பாணம் ஸக்தி ரிஷ்டி தோமரம் பல்லம் கத்தி புசுண்டம் குந்தம் முதலிய ஆயுதங்களாலும் கொடிகளாலும் சத்ர சாமரங்களாலும் ரணகளத்தில் கிளம்பிய தூளிகளாலும் எங்கும் ஒரே இருள் சூழ்ந்திருந்தது. ஆகாயத்தில் தேவர்கள் விமானத்துடன் வந்து மேகங்களுக்கிடையே புகுந்து பாணங்கள் தங்கள் மீது விழாவண்ணம் ஒளிந்து நின்று யுத்தத்தைப் பார்த்தனர். பூலோக வரஸிகள் தூரே நின்று பார்க்கும் பொழுது யுத்தகோஷத்தினால் ஒருவர்க்கொருவர் அருகிலிருந்து பேசியும் காது கேட்கவில்லை. ரதம் ரதத்துடனும் யானை யானையுடனும் குதிரை குதிரையுடனும் பதாதி காலாட்படையுடனும் சேர்ந்து உக்ரமாக யுத்தம் செய்தனர். தேவரும் அஸுரரும் யுத்தம் செய்ததுபோல் மிக பயங்கரமாகப் போர் புரிந்தனர்.

இரு ஸேனையினாலும் அடிபட்டு ஹைகால் அறுபட்டு பல வீரர் பூமியில் விழுந்தனர். விழுந்தவர்மேல் மற்றவர்

விழ யுத்தபூமி மேடிட்டு ரக்த ப்ரவாஹத்தால் சேறு உள்ளது போல் தேர் ஓட முடியாமல் போயிற்று. ரக்த பிரவாஹம் ஓடிற்று. கோடி கோடி வீரர்கள் அடிபட்டிற்றந்தனர். பூதப்ரேதபிராசங்கள் இதைக்கண்டுகளித்தன. யுத்தத்தால் உண்டான ரக்தநதியில் வீரர்களின் தலைப்பாகை ஹம்ஸம் போலும் யானையின் உடல் தோணிபோலும் துண்டிக்கப்பட்டகைகால்கள் பெரிய மீன்கள் போலும் பளபளவென பிரகாசிக்கும் கத்திகள் மணல் திட்டு போலும் காணப்பட்டன. ஸுரீயகேது பிரளயகால ருத்ரனைப்போல் மிக உக்ரமாக மருவை எண்ணிறந்த பாணவர்ஷங்களால் அடித்தான். கோபங்கொண்ட மருவும் ஆயிரக்கணக்கான சரங்களால் ஸுரீயகேதுவை அடித்தான்.

ஸுரீயகேது மருவின் தேரைக்காலால் உதைத்துத் தூள் தூளாக்கி குதிரைகளையும் கொண்டு, கதையினால் மருவின் மாரில் அடித்தான். மரு மூர்ச்சையாகிக்கீழே விழுந்தான். தப்பித்துப் பிழைத்த ஸாரதி வேறொரு தேரில் மருவை ஏற்றிக் காப்பாற்றினான். பிருஹத்கேது தேவாபியைப் பனி ஸுரீயனை முடுவதுபோல் சரவர்ஷங்களால் மூடினான். தேவாபி அவைகளை ஒரு நிமிஷத்தில் உதறித்தள்ளி பிருஹத்கேதுவைப் பாணங்களால் வர்ஷித்து அவனது ஸுலத்தையும் முறித்தான். பரம ஆக்ரஹத்துடன் அவன் ஸேனைகளையும் மருவையும் பலமாகத்தாக்கினான். மரு அவனுடைய வில்லை முறிக்க பிருஹத்கேது கத்தியால் மருவை வெட்டிக்கொல்ல ஆரம்பித்தான். மருவின் ஸாரதியையும் தேரையும் அடித்துத் தள்ளி மருவினிடம் வர, மரு அவனைக் கரதலத்தால் ஓங்கி அறைந்தான். இருவர்க்கும் பாஹு யுத்தம் நடந்தது.

பதினாறுவயதுள்ள மஹாவீரனை பிருஹத்கேதுவை மரு இரு புஜங்களாலும் இறுகக் கட்டி கீழேதள்ளி மூர்ச்சையாகி விழும்படிச் செய்தான். இதைக்கண்டு பிருஹத்கேதுவின் ஸஹோதரனை ஸுரீயத்வஜன் முஷ்டியினால் மருவை ஓங்கி சிரஸில் அடித்தான். மரு மூர்ச்சையாகி பூமியில் விழ அவனது ஸேனைகளைக் கொண்டு குவித்தான். ஸுரீத்வஜன் தன்னெதிரில் ஸர்வஜகத்திற்கும் இருப்பிடமானவரும் ஸுரீயனைப் போல் பிரகாசிப்பவரும் மேகஸ்யாமள வர்ணமுள்ளவரும் பீதாம்பரதாரியும்

புண்டரீகாஷ்டனும் விஸாலமான மார்புள்ளவரும் அழகிய கிரீட குண்டலமணிந்தவருமாய் நிற்கும் கல்கி பகவானைக் கண்டான். தனது ஸரீர காந்தியாலும் ஆபரணங்களில் உள்ள நாநா ரத்னங்களின் காந்தியாலும் ஹிருதயத்தில் உள்ள இருட்டையும் வெளியில் உள்ள இருளையும் போக்கி விஸாகயூபன் தர்மதேவதை க்ருதயுக தேவதை இவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவருமான பகவானைத் தர்ஸித்தான்.

த்ருதீயாம்சம் — ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

தனது த்யான காலத்தில் ஹ்ருதயத்தில் உள்ளவரும் கத்தியைக் கரத்திலேந்தி குதிரை மீது அமர்ந்து இருப்பவரும் வில்லம்புகளை எந்தியவரும் திவ்யாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும் ஸகல பாபங்களையும் தாபங்களையும் போக்குபவரும் பரமாத்மாவுமான கல்கியைப் பார்த்து ஆநந்தப் பரவசனாகி உடலெல்லாம் மயிர்க் கூச்சல் உண்டாக ஸஸித்வஜன் கூறினான். புண்டரீகாஷ்ட! வருக வருக! எனது மார்மீது பாணத்தை விட்டு ஹ்ருதயத்தை அடியுங்கள். அல்லது எனது பாணம் தங்கள் மீது விழும் என அச்சமிருந்தால் இருள் சூழ்ந்த எனது ஹ்ருதயத்தில் நுழையுங்கள்.

ப்ரபுவான உம்மிடத்தில் த்வேஷம் எனக்கில்லை. த்ருடமாக பக்தி உண்டு. இது உண்மை. பக்தனைப் போல் நான் நடிப்பேனெனில் சிவன் வேறு விஷ்ணு வேறு என்று பேத புத்தியைப் பாராட்டுகின்றவர்கள் எந்த நரகத்தை அடைவார்களோ நான் அங்கு செல்வேன் என்றான் அரசன். அச்சொல்லைக் கேட்டு கோபமில்லாத ப்ரபு கோபங் கொண்டவரைப்போல் ஆயுதமேந்தி பகைவர்களோடுப் போர்புரிய தயாராக வரும் அரசனை ஸரங்களாலடித்தார். ஸஸித்வஜன் அந்த அடிகளை இலக்ஷ்யம் செய்யாமல் சிறந்த ஆயுதங்களாலும் ஸரவர்ஷங்களாலும் பகவானைத் தாக்கினான். அரசனது பாணவர்ஷத்தால் அடிபட்ட பகவான் கோபம் கொண்டு அரசனைப் பலமாகத் தாக்கினார். இருவருக்கும் உக்ரமாக சண்டை நிகழ்ந்தது. பிரம்மாஸ்த்ரத்தை பிரம்மாஸ்த்ரத்தினாலும் வாய்வாஸ்த்ரத்தை பர்வதாஸ்த்ரத்தாலும் ஆக்னேயாஸ்த்ரத்தை வாருணஸ்த்ரத்தாலும் நாகாஸ்த்ரத்தை கருடாஸ்த்ரத்தாலும் தாக்கி ஒருவருக்கொருவர் திவ்யாஸ்த்ர ப்ரயோகத்தினால் லோக பாலர்கள்

அனைவரும் ப்ரளய காலமோவென திடுக்கிடும்படி போர் புரிந்தார்கள்.

பாணுக்னிக்குப் பயந்து தேவர்கள் பக்ஷிகள் போல் மேலே விமானத்துடன் சென்றனர். கல்கியும் ஸரித்வ ஜனும் சலிக்காமல் சண்டையிட்டு அஸ்த்ரங்கள் எல்லா மான பிறகு பாஹு யுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். காலாலும், கையாலும், முஷ்டியினாலும் யுத்தம் செய்வ தில் இருவரும் ஸமர்த்தர்களானபடியால் எல்லோரும் வியக்கும்படி போர் புரிந்தனர். பகவான் உலகெலாம் நடுங்கும்படியான சப்தத்துடன் அரசனை ஓங்கி அறைந் தார். அதனால் சிறிது நேரம் மூர்ச்சையாய் இருந்த அரசன் கோபத்துடன் எழுந்து வஜ்ரம்போன்ற முஷ்டியினால் ஓங்கி அடித்தான். அதனால் பகவான் மூர்ச்சையாகி கீழே விழுந்தார். மூர்ச்சையாயுள்ளபகவானை எடுத்துச் சென்று ஆச்வாஸம் பண்ணுவோமென அருகில் வந்த தர்மன் க்ருதன் என்ற இருவரையும் இரு கக்ஷங்களிலும் எடுத்துக் கொண்டு பகவானை மார்பில் சாத்திக்கொண்டு க்ரு தார் த்தனாகத் தன்விடு சென்றான் ஸரித்வஜன்.

விட்டில் பகவானைப் பூஜித்துக் கொண்டிருக்கும் ஸுஸாந்தை என்ற மனைவியைப் பார்த்து “ பகவான் மூர்ச்சை என்ற வ்யாஜமாக சிறந்தபக்தையான உனக்கு தர்சனம் அளிக்க தர்மன் க்ருதன் என்ற இருவர்களுடன் வந்திருக்கிறார் பார்” என்று மூவரையும் கீழே விட்டார். மூர்ச்சைத் தெளிந்து எழுந்திருந்த அவர்களைக் கண்டு ஸாந்தை ஆனந்தபரவசமாகி ஸகிகளுடன் கூடி பகவத் குணங்களைக்கூறி நடனம் செய்யத் துவங்கினாள்.

த்ருதீயாம்சம் — பத்தாவது அத்தியாயம்.

(இங்கு கோபிகா கீதம் போல் பதினேறு ஸ்லோகங் களைப் பாடிக்கொண்டு ஸாந்தை ஆடினாள்.)

ஜயஹரே டமராதிஸு ஸேவீதம் தவ பதாம்புஜம் பூரிபூஷணம் |
 குருமமாக்கரத: ஸாதுஸதக்ருதம் த்யஜமஹாமதே மோஹமாத்தம: ||
 தவ வபுர்ஜகத்ருபஸம்பதா விரசிதம் ஸதாம் மாநஸேஸ்திதம் |
 ரதிபதேர் மனோமோகதாயசம் குரு விசேஷ்டிதம் காமலம்படம் ||
 தவ யஸோஜகச் சோக நாஸனம் ந்ருதுகதாம்ருதம் ப்ரீ திதாயகம் |
 ஸ்மித ஸுதோக்ஷிதம் சந்த்ரவந்முகம் தவகரோத்வலம் லோக
 [மங்களம் ||

மமபதிஸ்வயம் ஸர்வதுர்ஜயோயதிதவாப்ரியம் கர்மணாசரேத் |
 ஜஹிததாத்மண: ஸத்ரு முத்யதம் குரு க்ருபாம் ந சேதீத்ருகீர்வர: |
 மஹதஹம்புதம் பஞ்சமாத்ரயா ப்ரக்ருதி ஜாயயா கீர்மிதவபு: |
 தவகீர்ஷுணுல் லீலயாஜதே ஸ்திதிவியோதயம் ப்ரஹ்மகல்பிதம் ||
 பூவியம்ருத்வாரி தேஜஸாம்-ராஸிபி: ஸரீரேந்த்ரியாஸ்ரிதை: |
 த்ரிகுணயாஸ்வயா மாயயாவிபோ-குருக்ருபாம் பவத்வேவகார்திகாம்
 தவகுணாலயம் நாமபாவனம்-கலிமலாபஹம் கீர்த்தயந்தியே |
 பவபயக்ஷயம் தாபதாபிதா-முஹூரஹோஜன: ஸம்ஸரந்திரே ||
 தவஜநு: ஸதாம் மாணவர்தனம்-நிஜகுலக்ஷயம் தேவ பாலகம் ||
 க்ருதயுகார் பகம் தர்மபூரகம்-கலிகுலாந்தகம் ஸந்தநோதுமே |
 மமக்ருஹம்பதிபுத்ர க்பத்ருஹம்-கஜரதைர்த்வஜைச் சாமரைர்தின: |
 மணிவராஸனம் ஸதக்ருதிம் விநா-தவ பதாப்ஜயோ: ரோபயந்திதிம்
 தவஜகத்வபு: ஸுந்தரஸ்யிதம்-முகமநிந்திதம் ஸுந்தராரவம் |
 யதி நமேப்ரியம் வல்குசேஷ்டிதம்-பரிசுரோத்யஹோம்ருத்யுஸ்
 [த்வஹ ||

ஹயசரபயஹரகாஹர-ஸரணகரதர வரஸர தஸபலமதன |
 ஜயஹதபரபவவர-ஸந ஸஸதர ஸதஸமா ஸபரவதன ||

இந்த பதினோராவது ஸ்லோகத்தில் அகாரம் தவிர வேறு எந்த அச்சம் சேராமல் விசித்ரமாக ஸ்லோக அமைந்துள்ளது. இங்ஙனம் ஸுசாந்தையினுடைய கானத்தைக் கேட்டுக் களிப்படைந்த கடவுள் யுத்தரங்கத்தில் போர் வீரன் சயனம் செய்துக்கொள்வது போல் படுத்திருந்தார். எதிரில் ஸுசாந்தையின் இடது புறத்தில் க்ருதயுகமும் தென்புறத்தில் தர்மனும் மேற்கு புறத்தில் ஸஸித்வஜனும் நிற்க பகவான்கூறினார்.

தாமரைப்போன்ற கண்ணுடைய பெண்ணே நீ யார்? ஸஸித்வஜனைப்போல் நீயும் எனக்கு ஸேவை செய்ய வந்தவள் போல் தோன்றுகிறது. தர்ம! க்ருதயுக! நாம் எப்படி இங்கு வந்தோம்? யுத்தரங்கத்தைவிட்டு சத்ருவினுடைய அந்தப் புறத்திற்கு ஏன் வந்தோம்? ஸத்ருவான எனக்கு பகைவர்களின் பத்னி எப்படி பணிவிடை செய்யுகிறாள். சூரனான ஸஸித்வஜன் மூர்ச்சையடைந்த என்னை ஏன் கொல்லவில்லை? என வினவினார். ஸுசாந்தைக் கூறினார்: ஓ பகவன்! பாதாளத்திலோ வானிலோ நிலத்திலோ உள்ளவர்கள் நாராயணனான உமக்கு

எப்படி ஸேவை செய்யாமல் இருப்பார்கள்? உம்மை ஸேவிக்கின்றவர்களை அல்லது உமது நண்பர்களைத் தர்ஸனம் செய்தாலே பகைவன் என்ற எண்ணம் ஒழியும். அப்படியிருக்க ஸாக்ஷாத் ப்ரத்யக்ஷமாக இருக்கும் தாங்கள் எப்படி பகைவராவீர்? உம்மிடம் பகைவன் என்ற எண்ணமிருந்தால் என் கணவன் எப்படி அரண்மனைக்கு அழைத்து வருவார்? என்கணவனும் நானும் தங்களுக்கு அடிமைகள். எங்களுக்கு அருள்புரியவே தாங்கள் வந்தீர்கள். தர்மதேவனும் பகவானைப் பார்த்துக் கூறினார். ஸ்வாமின்! இந்த தம்பதிகள் உம்மைத் தர்சித்து உங்கள் நாமாவைக் கூறுவதால் நான்க்ருதார்த்தனாகி தாங்களும் பக்தர்களும் உள்ள விடத்திற்கு வந்தேன். க்ருதயுகம் கூறிற்று:'

ஸ்வாமின்! தாஸனான நான் தங்களுடைய தர்ஸனத்தினால் தங்கள் ஸேவகனான அரசனது பக்தியினாலும் இப்போதே யான் க்ருதயுகனானேன். ஸாரித்வஜன் கூறினான். ஏ விபோ! தங்களோடு யுத்தத்திற்கு வந்தவனும் ஆயுதம் ஏந்தியவனும் தண்டிக்கத்தக்கவனுமான என்கை தண்டியுங்கள். எனது ஆத்மாவான தங்களிடத்தில் காமத்தினால் அல்லவோ யுத்தத்திற்கு வந்தேன் என்றார். இங்ஙனம் நால்வரும் கூறியதைக் கேட்டு பகவான் கல்கி மந்தஹாஸத்துடன் அரசனைப் பார்த்து வீரனை வேந்தே! நீ என்கை ஜயித்து விட்டாய்! உன்னிடம் யான் தோல்வியுற்றேன் என்றார். அரசன் யுத்தரங்கத்தில் உள்ள தனது தனயன் ஸேனாதிபதி முதலியவர்களை யுத்தத்தை நிறுத்திவிட்டு வரும்படி அழைத்தார். அரண்மனையில் பகவானைப்பார்த்து எல்லோரும் ஆனந்தப்பரவசர்களாகி அவரை வணங்கித் துதித்தார்கள். ஸுசாந்தை, நாங்கள் பகவானுக்குச் செய்த அபசாரத்திற்கு பரிஹாரமாக நமது பெண்ணை "ரமா" என்பவளை கல்கிக்குக் கொடுத்து விவாஹம் செய்து வைக்க வேண்டுமென தன் பதியை வேண்டினான். அவருமதை ஏற்றார். யுத்தரங்கத்தில் உள்ள மரு தேவாபி விசாகபூபன் முதலிய அனைவரையும் போரை நிறுத்தி வரும்படியழைத்து அவர்களுடனும் புது மனைவியுடனும் பல்லாட நகரம் வந்தார். அங்கு விதிப்படி விமரிசையாக ரமாதேவிக்கும் கல்கிக்கும் விவாஹம் நடைபெற்றது. பற்பல தேசத்தில் உள்ள அரசர்களும் அந்த விவாஹத்திற்கு வந்து சிறந்த காணிக்கைகளையும் தந்து தம்பதிகளைத் துதித்தார்கள்.

பகவான் நஷுத்திரங்களிடையே சந்திரன் போல் அரசர்களிடையே அதிக ப்ரகாசத்துடன் விளங்கினார்.

த்ருதீயாம்சம் — பதினேறாவது அத்தியாயம்.

அரசர்கள் அனைவரும் ஸுஸாந்தையையும் அவள் பதியான ஸுஸித்வஜனையும் பார்த்து பகவானுக்கு மகையளித்து மாமனார் மாமியாராக ஆகவும் அவரிடம் பக்தி கொள்ளவும் என்ன புண்யம் செய்தீர்கள்? எவரிடமேனுமிதைக்கற்றீர்களா? அல்லது இயற்கையாகவே உண்டானதா? ஸம்ஸாரதுக்கத்தை யகற்றக்கூடிய பகவானுடைய சரிதத்தைக்கூறு என்று வேண்டினார்கள். இதைக்கேட்டு ஸுஸித்வஜன் கூறினான். அரசர்களா! எங்கள் பூர்வசரிதத்தைக் கேளுங்கள். நாங்களிருவர்களும் ஆயிரம் யுகத்திற்குமுன்பு கழுகு தம்பதிகளாகவிருந்தோம். ஒரு மரத்தில் கூடுகட்டிக்கொண்டு ஆங்காங்கு இறை தேடிக் கொண்டு வந்து இரவில் அங்கு தங்குவோம். இறந்தவர்களின் உடலைக்கொத்தி நாங்கள் புசித்து வயிறுவளர்த்தோம். வேடன் ஒருவன் மாம்ஸத்தைக் காட்டினான். அதில் ஆசையுள்ள எங்களை வலையில் சிக்கவைத்தான். அவன் எங்களைப்பிடித்து கழுத்தை முறிக்கும் பொழுது மூக்கால் குத்தி அவனுக்குக்கஷ்டத்தை உண்டுபண்ணினோம். உடனே அவன் கண்டகீரதியில் உள்ள ஒரு கல்லை எடுத்து எங்கள் தலையை நசுக்கிக் கொன்றான். அந்த கல் சாளக்கிராமரிலை ஆனதாலும் அந்நதி கங்காஸம்பந்தமுள்ளது ஆனதாலும் ஜ்யோதிர்மயமான திவ்ய சரீரம் பெற்று திவ்ய விமானத்தில் வைகுண்டம் சென்றோம். ஆங்கு நூறுயுகம் ஸுகத்தையனுபவித்து அங்கிருந்து பிரம்மலோகம் சென்றோம். ஆங்கு ஐநூறுயுகம் பிரம்மலோக ஸுகத்தைப்பெற்று அங்கிருந்து இங்கு அரசுகை வந்தேன்.

நான் முன் யாராக இருந்தேன்? என்ற நினைவும் எனக்கு இருக்கின்றது. இத்தகைய பலனைக் கொடுப்பது ஸாளக்ராம சிலையும், நர்மதாமரணமுமே. இவைகளுக்கே இவ்வளவு சக்தி உண்டென்றால் வாஸுதேவனுக்கு எவ்வளவு சக்தி இருக்கும்? என நாங்கள் ஸதா விஷ்ணு பூஜையில் ஈடுபட்டோம். அவர் ஸன்னதியில் பக்தி பரவஸராகி பாடுவோம். ஆடுவோம். பிரம்மலோகத்திலிருக்கும் பொழுது பகவான் கலியைச்சிஷிக்க

கல்கியாக அவதரிக்கப் போகிறார் எனக்கேட்டோம், அவரைத்தர்சித்துப் பூஜிக்கவே அவருடன் போர் புரிந்தோம் என்றார். அன்றியும் பகவானுக்கு பத்தாயிரம் யானைகளையும் லக்ஷம் குதிரைகளையும் ஆரூயிரம் ரதங்களையும் அறு நூறு தாஸ தாஸிகளையும் விஸையர்ந்த ரதங்களையும் தந்தான். ஸஸித்வஜனது சரிதத்தைக் கேட்டு ஆஸ்சர்யமடைந்த அரசர்கள் அவரை வணங்கி, பக்தியின் லக்ஷணம் பக்தர்களது லக்ஷணம் பக்தனது நிலை செயல் முதலியவைகளை விஸ்தாரமாகக் கூறும்படி வேண்டினார்கள்.

பிரும்ம ஸதஸ்ஸில் தான் நாரதரிடம் கேட்ட இந்த விஷயங்களை சசித்வஜன் கூறினான். நீங்கள் கேட்ட வண்ணம் ஸநகர் நாரதரைப் பார்த்து ஜநந மரணங்களை அகற்றவல்லதான பக்தி எது? என முதலில் கூறுங்கள் என்றார். ஐந்து இந்திரியங்களையும் மந்தையும் அடக்கி முதலில் நமது உடலை குருவிற்கு அர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும். குருப்ரஸன்னமானால் பகவான் அருள் புரிவார். குரு உத்தரவுபடி ஓம் நமஸ்வாஹா - என்பதில் நம ; என்பது பகவத்ஸ்ரூபம் என ஏகாத்ரசித்தமாக த்யானம் செய்ய வேண்டும். பிறகு த்யான ஆவாஹந ஆஸந அர்க்ய பாத்யாதிகளால் பகவானைப் பூஜிக்க வேண்டும். ஏகாத்ரமாக த்யானம் செய்ய வேண்டும். ஁மற்ற தேவர்களெல்லாம் விஷ்ணுவின் அங்க மானவர்கள். விஷ்ணு வினுடைய நாமாக்கள் எண்ணிறந்தவை. அவைகளைக் கொண்டே அவரது அங்கமான தேவர்களையும் அழைக்கின்றோம். கிருஷ்ணன் ஒருவரே ஸேவிக்கத்தக்கவர். மற்றவர்கள் அவரது மாயையால் உண்டானமூர்த்திகள். அவரே உலகஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிலய காரணமாவார்.

நாராயணனை விட வேறு வஸ்து இல்லை. என்றாலும் அவரைப் பூஜிக்கும் போது ஸேவ்யர் ஸேவகர் என்ற தவைதம் தோன்றும். நிஷ்டையில் அமர்ந்தவர் கிருஷ்ணனை த்தவிர வேறேன்றையும் தன்னையுங்கூட காண்பதில்லை. பக்தன் பகவானை ஸ்மரிப்பான். அவர் நாமாக்களைப் பாடுவான். அவரிட்கட்டையான கர்மரக்களைக் காமனையின்றி செய்வான். ஸுகஸ்வரூபியாமி விடுவான். ஆடுவான். பாடுவான். அழுவான். சிரிப்பான். பூயியுல் வீழ்ந்து புரளுவான். இத்தகைய பக்தியே எல்லோரையும் பாவனமாகச் செய்யும்.

வேதத்தில் பக்தி முதலாவது ஸாதநமாகக் கூறப்படுகிறது. அது இயற்கையாய் அநாதியாயுள்ளது. ஸாத்விக பக்தி உள்ளவர் நிர்க்குண பிரம்மத்துடன் சேர்ந்து ஐக்யமாவர். ராஜஸ பக்தியுள்ளவர் விஷய ஆசைகொண்டு திரிவர். தாமஸ பக்தி உள்ளவர் நரகம் செல்வர்.

ஸாத்விக பக்தர் விஷ்ணுவுக்கு நிவேதனமாகி சுத்தமானதை உட்கொள்வார். இந்தரியங்களுக்கு இன்பம் ஊட்டுவதும் சுக்ரசோணிதங்களை விருத்திசெய்வதுமான ராஜஸ உணவு ஆயுளையும் ஆரோக்யத்தையும் மாத்ரம் தரும். பழையதும் மிகக் காரம் புளி உப்பு சேர்ந்ததுமான உணவு தாமஸமாம். ஸாத்விகர் வந்ததிலும் ராஜஸர் க்ராமத்திலும் தாமஸர் குடி, தாஸி, சூதாட்டம் உள்ள இடத்திலும் வஸிப்பர். விஷ்ணு பக்தனுக்கு ஒன்றையும் தருவதில்லை. பக்தன் ஒன்றையும் யாசிப்பது இல்லை, ஆயினும் இருவர்க்குமுள்ள அன்பு ஆச்சர்யமானது. இது போன்ற விஷயங்களைக்கூறி ஸநகர் இந்த்ரலோகம் சென்றார்.

தரிதீயாம்சம்-பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்.

இங்ஙனம் யான் கேட்ட பக்தி பக்தர் லக்ஷணங்களைக் கூறினேன். மேலும் என்ன கூறவேண்டும்? என ஸரித்வஜன் கேட்க அரசர்கள் கூறினார்கள். ராஜன்! தாங்கள் வைஷ்ணவ ஸ்ரேஷ்டர். எல்லோருக்கும் ஹிதமானவர். அத்தகைய நீர் ஹிம்ஸை நிறைந்த யுத்தத்தில் பிரவேசித்தீர். ஸாதுக்கள் பெரும்பாலும், விஷயஸுகத்திலீடுபட்ட ஸகல பிராணிகளுக்கு வாக்காலும் உடலாலும் பொருளாலும் ஹிதம் செய்வர் அல்லவா? தாங்கள் போரில் புகுந்த காரணம் என்ன?

ஸரித்வஜன்: மூன்று குண வடிவமான பிரக்ருதி, பகவான் வேறு. உலகம் வேறு. என்ற த்வைதத்தைக் கல்பித்து உலகையும் வேதத்தையும் படைத்தது. அந்த வேதங்கள் முவ்வுலகிலும் அதர்மத்தை அகற்றி தர்மத்தைச் செய்ய வழி காட்டுகிறது. பக்தியை விளக்குகிறது. உலக இன்பத்தில் ஈடுபட்டவர்களுக்கும் சில விஷயங்களைக் கூறுகிறது. வேதத்தின் கரைகண்ட மறுவாத்ஸ்யாயநர் முதலியவர்கள் பகவானது உத்தரவிற்கிணங்க பலக்ரந்தங்களை இயற்றினார்கள். நான்கு வர்ணங்களுக்கும் தனித்தனியாகச் சில கர்மாக்களை வகுத்தனர்.

அதைக் கைபற்றுபவர்களில் நானும் ஒருவன். வேதத்தின் கருத்திற்கிணங்க கொல்லவருபவர்களைக் கொல்வோம். ஸர்வ வேதார்த்தங்களையும் நன்குணர்ந்த பெரியோர் கை பற்றிய வழி இது. கொல்லத்தகாதவனைக் கொன்றால் எவ்வளவு பாபமோ அவ்வளவுபாபம் கொல்லத்தக்கவனை கொல்லாமல் விட்டால், என ஸகல வேதஸாஸ்த்ரம் உணர்ந்த பகவான் வேதவ்யாஸர் கூறுகிறார். ஸேனையைக் கொல்வது அதர்மமல்ல. அதற்குப் ப்ராயஸ்சித்தமு மில்லை. அதனால் உங்கள் ஸேனையை எதிர்த்துப் போர் புரிந்தேன்.

தர்மம் கிருதம் கல்கி இவர்களை ஜயித்துப் பூஜை செய்வதற்காக இங்கு எடுத்துவந்தேன். வேதஸாஸ்த்ரத்தை அனுசரித்தே கேட்கிறேன். ஸர்வ வியாபியான பகவானை யார் கொல்வது? கொல்லப்படுவது யார்? எல்லாம் விஷ்ணுமயமாக இருக்க யுத்தம் என்ற யாகத்தில் பகைவரைக் கொல்வது வதமாகாது என பதிநான்கு மறுக்களும் முனிவர்களும் காணம்செய்கிறார்கள். ஆதலால் யுத்தத்தாலும் யக்ஞத்தாலும் விஷ்ணு வைப் பூஜிக்கிறேன். பகவானது மாயையைத் தழுவி ஸேவ்ய ஸேவக பாவத்தைக்கொண்டு ஸுகமாக இருக்கிறேன். என்று ஸாஸித்வஜன் கூறியதைக்கேட்ட அரசர்கள் மறு படியும் சில ஸந்தேஹங்களைக் கேட்டனர்.

இக்ஷ்வாகுவின் புத்ரனான நிமி என்ற அரசன் வஸிஷ்டரை வணங்கி தனக்கு ஒரு யாகம் செய்து வைக்க வேண்டுமென ப்ரார்த்தித்தார். வஸிஷ்டர் ஏற்கெனவே இந்திரன் என்னை யாகம் செய்து வைக்க அழைத்தான். அதை ஏற்றுக்கொண்டேன். அதை முடித்தபின் உனக்கு செய்விக்கிறேன் என்றார். அரசன் பதில் கூறுததால் அதற்கு ஸம்மதித்தான் என வஸிஷ்டர் இந்த்ர யாகத்தை செய்யச் சென்றார். அரசன் அதற்குள் வேறு ஒருவரைக் கொண்டு யாகம் செய்தான். அதைக்கண்டு கேரபம் கொண்ட வஸிஷ்டர் அரசனை நீ இவ்வுடலை இழப்பாய் என ஸபித்தார். அரசனும் பொருளாசையால் இந்த்ரனிடம் சென்ற நீரும் உடலில்லாதிருப்பீர் எனச் சபித்தான். தேவர்கள் வந்து இருவர்களையும் ஸமாதானம் செய்து வஸிஷ்டருக்கு மித்ராவருணர் மூலமாக சரீரம் உண்டா குமென வரமளித்து அரசனுக்கும் வரமளிக்க வந்தனர். அரசன் எனக்கு உடல் வேண்டாம். எல்லோருடைய

கண் இமைகளில் வலிக்கிறேன் என்றாள். இந்த விஷயத்தில் ஸந்தேஹம் எங்களுக்கு.

ஸகல ஸுகங்களையும் அநுபவிப்பதற்காக ஏற்பட்ட உடலை நிமி வேண்டாத காரணமென்ன? ஸிஷ்யனது ஸாபத்தால் வலிஷ்டரும் உடலை விட்டு வேறு உடலைப் பெற்றாரே? பக்தனுக்கு மறுபிறவி இல்லை என்பது எப்படி? பகவானது மாயை இந்த்ரஜாலம் போல் அறிய முடியாததாக இருக்கின்றது. க்ருானிகளைக்கூட ஏமாற்றுகின்றதே. பக்தன் எப்படி மாயையை ஜயிப்பது? என்று கேட்க; ஸாஸித்வஜன் பதிலளித்தான். பலபிறவிகளுக்குப்பின் தீர்த்த ஷேத்ராடனம் முதலிய புண்யங்களால் தெய்வச்செயலால் சிலருக்கே ஸாது ஸங்கம் ஏற்படும். ஸத்ஸங்கத்தால் பகவானைத் தர்சிக்கும் பாக்யம் கிட்டும். அதனால் வைகுண்டம் சென்று பல்லாண்டு பரம ஸுகத்தை அநுபவித்து பூமியில் பக்தனாகப் பிறக்கிறான். அதில் ரஜோகுணமுள்ளவர் கர்மா ஹரிபூஜை நாம ஸங்கீர்த்தனம் பகவத்யாநம் அவதார திந விரதம் முதலியவைகளால் பரமாநந்தம் அடைகின்றனர்.

இந்த ஆனந்தத்திலீடுபட்டவர் பகவானுடன் இரண்டற ஒன்றாகக் கலக்கும் இன்பத்தை விரும்புவதில்லை. பகவானைப்பாடி பூஜிக்க பல பிறவிகளை விரும்புகின்றனர். அவர்கள் பகவானது உருவங்களே ஆவர். ஷேத்ர தீர்த்தாடநாதிகளால் தங்களையும் பாவமாக்கி தீர்த்தங்களையும் பாவனமாக்குகின்றனர். பகவத் ஸ்வரூபத்தை விளக்கும் பக்தர்களாகப் பிறக்கின்றனர். க்ருஷ்ணனது அவதார லீலைபோல் தனக்கு உடல் வேண்டாமென்ற நிமி எல்லோருடைய கண் இமைகளிலிருந்து வருகிறார். முக்தரும் பக்தருமான வலிஷ்டர் பகவத்பக்தி செய்வதற்காகவே வேறொரு உடல் எடுத்தார். வியாஸர் முதலிய பல முனிவர்களும் பற்பல சாஸ்த்ரங்களில் நிபுணர்களாக இருந்தும் க்ருஷ்ணபக்தி எனும் நவீதத்தையே அன்புடன் கைக்கொண்டனர். க்ருஷ்ணபக்தி காமம் கோபம் முதலியவைகளை அகற்றும். ஸர்வ இந்த்ரியங்களுக்கும் ஆனந்தமளிக்கும். ஜநந மரண துன்பத்தை அகற்றும். முடிவில் முக்தியைத்தரும்.

த்ருதீயாம்சம்-பதிமுன்றும் அத்யாயம்.

இங்ஙனம் தனது சரிதத்தைக்கூறி அஞ்ஜலி பந்தத்துடன் பகவானான கல்கியைப்பார்த்துக் கூறினார். நாத! நீ

தரிலோகேசன். இவ்வரசர்கள் உம்மைச் சார்ந்தவர்கள். நானும் உமது சிங்கரனே ஆவேன். முனிவர்களுக்குப் பிரியமான ஹரித்வாரத்திற்குத் தவம் செய்யச் செல்கிறேன். எனது புத்ர பௌத்ரர்களைக் காத்தருளும். த்விவிதன் ஜாம் பவான் இவர்களைப் போல் நானும் உடலை விட்டு உமது திருவடியை அடையவேண்டும் என்றான் அரசன். இதைக் கேட்ட பகவான் ஒன்றும் கூறாமல் தலைகுனிந்தவண்ண மிருந்தார். அருகிலுள்ள அரசர் அனைவரும் பகவானை வணங்கி ப்ரபோ! அரசன் என்ன கூறினான்? தாங்கள் ஏன் தலைகுனிந்து மௌனமாக இருக்கிறீர்? என்று வினவினர். அரசர்களே! என்னிடம் ஆழ்ந்த பக்தியுள்ளவனும் க்ரூனியுமான அவ்வரசனையே கேளுங்கள் என்றார் கல்கி. அங்ஙனமே அனைவரும் அவரைக்கேட்க ருரி த்வஜன் கூறினான்.

முன்னர் பகவான் ராமனாக அவதரித்தபோது லக்ஷ்மணன் இந்த்ரஜித்தை நிகும்பிலா யாகத்தில் கொன்றார் அல்லவா? இந்த்ரஜித் பிரம்மணன் யாகசாலையிலுள்ள அவரைக் கொன்றதால் அந்த பாபம் ஏகான்னிகஜ்வரம் என்ற நோயாகி லக்ஷ்மணனை மிகவும் பீடித்தது. இதை அறிந்த அஸ்வினி புத்ரரான த்விவிதன் யூ ராமநாமாவை ஒரு பத்ரத்தில் எழுதி மேலிருந்த வண்ணம் லக்ஷ்மணனிடம் காண்பித்தார். அதைக்கண்டவுடன் ஜ்வரம் அகன்று விட்டது. அதனால் ஸந்தோஷமடைந்த லக்ஷ்மணன் உளக்கென்ன வரம் வேண்டுமெனக் கேட்டார். த்விவிதன் ஸ்வாமின் உமது கையால் யான் மரிக்கவேண்டும். குரங்கு ஜன்மம் அகலவேண்டுமென்று கேட்டார். இப் பிறனியில் அதுவேண்டாம். நான் க்ருஷ்ணவதாரத்தில் உன்னைக் கொல்கிறேன் என்றார். அப்படியே அவன் துவாபர யுகத்தில் பகவானான பலராமனால் அடித்துக் கொல்லப்பட்டான். குரங்கு ஜன்மாவும் அகன்றது. திவ்ய சரீரம் பெற்று வைகுண்டம் சென்றான்.

ஸமுத்ரஸ் யோத்தரே தீரே த்விவிதோ நாம வநா |

ஐகாஹிகம் ஜ்வரம் ஹந்தி லிகிதம் யஸ்து பர்யத ||

என்ற சுலோகத்தைப் பனை ஓலையில் எழுதி வாசற் படியில் கட்டி அதைப் பார்த்தால் ஒருநாளஜ்வரமகலும். லோமகர்ஷண ஸூதரும் பகவான் மூலமாக மரணம் வேண்டுமென வரங்கேட்டு ஷேத்ரயாதரைக்குச் சென்ற

பலராமரால் கொல்லப்பட்டு நான்காம் வர்ண ஜன்மாவை விட்டு நற்கதிப் பெற்றார். பகவான் த்ரிவிக்ரமாவதாரம் செய்தபோது பிறும்மாம்ஸமான ஜாம்பவான் வாயுவேகத்துடன் மேலே கிளம்பி மூன்றாவது பாதத்தை ப்ரதக்ஷிணம் செய்தார். அதனால் ஸந்தோஷமடைந்த பகவான் உனக்கு என்னவரம் வேண்டுமென்றார்? தங்களது சக்ரத்தால் அடிபட்டு யான் இறக்க வேண்டும். இவ்வுடல் அகன்று நற்கதி வேண்டுமென்றார். பகவான் க்ருஷ்ணனாகத் தோன்றிய போது ஸரித்வஜனூனான் ஸத்ராஜித் என்ற பெயருடன் இருந்தேன். ஸூர்யன் அருளால் எனக்குக் கிடைத்த ஸ்யமந்தகமணியை க்ருஷ்ணன் அபஹரித்தார். என்று யான் அபவாதத்தைக் கூறியபோது பகவான் உண்மையை விளக்கி ஸத்ராஜித்தின் தம்பி பிரஸேநன் என்பவன் அம்மணியை எடுத்துச் சென்றதையும் அவனை ஒரு ஸிம்மம் கொண்டு மணியை எடுத்துச் சென்றதையும் அந்த ஸிம்மத்தைக் கொண்டு ஜாம்பவான் அந்த மணியுடன் குஹைக்குச் சென்றதையும் காட்டினார். குஹைக்குள் புகுந்து சக்ர ஜ்வாலையால் அவனைக் கொன்றார். ஜாம்பவான் இவர் ஸ்ரீராமர் என உணர்ந்து லக்ஷ்மணனுடன் தனக்கு ராமனாகவே தர்ஸனம் தர வேண்டுமென ப்ரார்த்தித்து மணியையும் ஜாம்பவனியையும் அளித்தார்.

அந்த மணியைப் பகவான் என்னிடமளித்தார். வீணாகப் பழி கூறியோமோ என வெட்கித்து எனது பெண்ணான ஸத்யபாமையை அவருக்கு அளித்தேன். அவளை மணந்து பகவான் அஸ்தினுபுரம் சென்றிருந்தபோது ஸததன்வா என்ற அரசன் என்னைக் கொண்டு மணியை எடுத்துச் சென்றான். நான் இது முதலிய பூர்வ ஜன்மவிஷயத்தை நன்கறிந்தவன். ஆதலால் பகவான் மீது வீணாகப் பழிசுமத்திய பாபமகல அவரே என்னை இப்போது சக்ரத்தால் கொல்ல வேண்டுமென போரில் ஜயித்து கல்கியை வீட்டிற்கு அழைத்து வந்தேன். அந்த ஸத்தியபாமையே எனது பெண்ணான ரமா என்பவளாகத்தோன்ற அவளைப் பகவானுக்கு அளித்தேன். அவர் மாமனார், என்னை எப்படிக் கொல்வது? என்று வெட்கத்தினாலும் தர்மபயத்தினாலும் தலைகுனிந்து நிற்கிறார் என்றான் ஸரித்வஜராஜன். ஆஸ்ரயமான இதைக்கேட்டு மஹரிஷிகளும் அரசர்களும் ஆந்தபரவசரானார்கள். இந்த சரிதத்தை

ஸ்ரத்தையுடன் கேட்பவர் இம்மையில் ஆயுஸ் கீர்த்தி ஸுகம் தநம் முதலியவைகளைப் பெற்று முடிவில் மோக்ஷத்தை அடைவர்.

ந்ருதீயாம்சம்-பதிநான்கு, பதினைந்தாமத்யாயம்.

கல்கி ஸ்ரீதவஜனுக்கு வரமளித்து அனைவரிடமும் விடைபெற்று ரமா எனும் புதுமனைவியுடன் புறப்பட்டுச் சென்றார். அரசன் புத்ரனிடம் ராஜ்யத்தை அளித்து மாயாதேவியைப் பூஜித்து மாயா பந்தத்திலிருந்து விடுபட்டு தவம் செய்ய வநம் சென்றான். கல்கி தனது ஸேனைகளுடன் காஞ்சநீபுரீ என்ற இடத்திற்குக் கிளம்பினார். அது மிகக்ருரமான் விஷப் பாம்புகள் சூழ்ந்த இடம். பலவகை மணிமயமான சித்ரங்கள் உள்ளது. அழகான நாககன்யகைகளால் சூழப்பட்டது. ஹரி சந்தந மரங்கள் அடர்ந்தது. மரித பூண்டே இல்லாதது. அதைக்கண்ட பகவான் அரசர்களைப்பார்த்து, ஓ மன்னர்களே! கண்டவுடன் நரர் நடுங்கும்படியான நகரம் இது. நாககன்யகைகள் கூட்டம் கூட்டமாக உள்ள இந்நகரத்திற்குள் எப்படிச் செல்வது? என்று கேட்டார். அரசர்களும் அங்கு போவதா வேண்டாமா என்று ஒன்றும் புரியாமல் பேசாதிருந்தனர். அச்சமயம் ஆகாசத்திலிருந்து ஒரு சப்தம் வந்தது. ஓ பகவன்! கொடிய விஷகன்யகைகள் உள்ளவிடத்திற்குச் செல்ல வேண்டாம். சென்றால் உம்மைத்தவிர அனைவரும் இறப்பர்.

இதைக்கேட்ட பகவான் உடன் வந்த ஸேனையை அங்கேயே நிறுத்தி விட்டு தான் மாத்ரம் சிவன் தந்த கத்தியைக் கரத்திலேந்தி கிளியுடன் குதிரை மீதேறிச் சென்றார். எத்தகைய தீரையும் தைர்யத்தை இழக்கும் படிச் செய்யும் அற்புதமான விஷகன்யகையைக் கண்டார். அவளும் ஒப்பற்ற ரூப லாவண்யம் வாய்ந்த பகவானைப்பார்த்து, "எனது கண்களைக் கண்டவுடன் எத்தனை வீரக்ஷத்ரியர்கள் மாண்டனர்! தேவாலூர நரர்களில் எந்த புருஷரையும் கண்ணால் காணும் பாக்ய மில்லாத பரம தீனையான என் கண்ணுக்கு அமிருதத்தை அள்ளிப்பூசி ஆநந்தமளிக்கும் உமக்கு நமஸ்காரம். விஷக்கண்ணுடைய நான் எங்கே அமிருதக்கண் படைத்த தாங்கள் எங்கே? ஏதோ ஒரு பெரிய தவத்தின் பயனே உம்மைக் காண்பது என்றாள். கல்கி, பெண்ணை நீயார்? எதனால் உனக்கு இந்த கதி? எந்த கர்மாவால் விஷ

நேத்ரமுள்ளவளானாய் கூறு! என்றார்! விஷகன்யகை, கூறினாள். ஸ்வாமின்! நான் சித்ரகீர்வன் என்ற கந்தர்வனது மனைவி! ஸுலோசநா என்பது என் பெயர். பதிக்கு இஷ்டமானபடி நடந்து இன்பமளித்து வந்தேன். ஒருநாள் நான் பதியுடன் விமாநத்திலேறிச் சென்று கந்தமாதந குறையிலும் அருகிலுள்ள குஞ்சுங்களிலும் கணவனுடன் சிருங்காரமாக ரமித்துக்கொண்டிருந்தேன். அங்கே யக்ஷமுநி ஒருவர் என்கண்ணில் பட்டார். அவர் மிக விகாரமான உருவம் உள்ளவர். தூர்குணமுமுள்ளவர். ரூப யௌவன கர்வத்தால் அவரைக் கடாக்ஷத்தினால் பார்த்து பரிஹாஸத்துடன் சிரித்து இப்படியும் ஒரு உருவா? என்றேன். இதைக்கேட்ட முநிவர் கோபங் கொண்டார். நீ விஷ நேத்ரமுள்ளவளாக வேண்டும். தேவாஸூர நரர் இல்லாத காஞ்சநபுரியில் வஸிப்பாய். உனது பதியே வேறெந்த தெய்வமோ உன்னைக்காணமுடியாது. உனது கண்பார்வை பட்டவுடன் எதுரில் உள்ளவர் பற்றி எறிவர். என என்னைச் சபித்து ஸர்ப்ப நகரத்தில் தள்ளினார். என்ன புண்யத்தாலோ உமது கடாக்ஷம் விழுந்தது இப் பாபியீது. இனி எனக்கு நற்கதி உண்டாகுமென்பதில் ஐயமில்லை. தங்களைத் தர்ஸிக்கும்படியான பாக்கியத்தைப் பெற்றேன். அத்தகைய மஹான் களுடைய ஸாபமும் கூட பிரஸாதமேயாகும். இல்லை யேல் எனக்கேது இந்த பாக்க்யம்? என்று கூறி பகவானை நமஸ்கரித்து திவ்ய விமாநத்திலேறி ஸ்வர்க்கம் சென்றாள். பகவான் தன்னைச்சார்ந்த மஹாமதி என்பவனை அத்த நகரத்தில் அரசனாக்கினார். அந்நாடு நல்ல நாடாயிற்று. மஹாமதியின் புத்ரன் அமர்ஷன். அவனிடமிருந்து தீமான் ஸஹஸ்ரன் அஸி என அந்தவம்ஸஸந்தி பெருகிற்று. பிருஹன் நல அரசர் வம்சத்தில் உதித்த மநு என்பவனை அயோத்யையில் அரசனாக்கி கல்கி மதுரா நகரம் சென்றார். ஸூர்யகேது என்பவரை அங்கு அரசனாக்கி வாரணாவதமென்ற நகரத்தில் தேவாபியைப் ப்ரதிஷ்டை செய்தார். அரிஸ்தலம் விருகஸ்தலம் மாகந்தம் கஜம் என்ற நாடுகளுக்கும் தேவாபியையே அரசனாக்கினார். அதனால் அவனுக்கு பஞ்சதேசேச்வரன் என்ற பெயர் உண்டாயிற்று.

சம்பள நகரத்திற்கு வந்து ஸௌம்பம் பெளண்ட்ரம் புலிந்தம் ஸுராஷ்ட்ரம் மகதம் என்ற தேசங்களைத் தனது ஸஹோதரர்களான கவி, ப்ராக்குன், ஸுமந்த்ரன்முதலிய

வர்களுக்குத் தந்தார். கீகடம் மத்யகர்ணடம் ஆந்த்ரம் ஒண்ட்ரம் கலிங்கம் அங்கம் வங்கம் ஆகிய இத் தேசங்களில் தனது கோத்ரத்தில் தோன்றியவர்களை அரசர்களாகப் ப்ரதிஷ்டை செய்தார். மஹாப்ரதாபமுள்ள கல்கி தான் ஸம்பள நகரத்திலிருந்து கங்கம் கலாபம் என்ற நாடுகளை விஸாகயூபனுக்களித்தார். த்வாரகாதேசத்தின் நடுவினுள்ள சோல ப்ரபர, கர்ப முதலிய தேசங்களைக் க்ருதவர்மா முதலிய தனது புத்ரர்களுக்கு அளித்தார். த்நதைக்குத்தான் ஜயித்த நாடுகளிலிருந்து கொண்டு வந்த உயர்ந்த ரத்நங்களை அளித்தார். குடிகளை ஸந்தோஷப் படுத்தி பத்மா, ரமா என்ற மனைவிகளுடன் ஸுகமாக வாழ்ந்தார். மூன்று லோகங்களும் ஸந்தோஷமடைந்தன. க்ருதயுகம் நான்கு காலுள்ள தர்மத்துடன் உலகில் பறவிற்று.

தேவர்கள் உலகிற்கு முன்போல் மழை முதலியவைகளைத் தந்து மாநவர் அளிக்கும் யாகத்தால் ஸந்தோஷமடைந்தனர். பூமியில் பயிர்கள் செவ்வனே விகாய ஜனங்கள் புஷ்டியாக வாழ்ந்தனர். ஆதி வ்யாதிகளும் பொய் திருடு முதலியவைகளும் அடியோடு அகன்றன. பிராம்மணர்கள் வேதமோதி விதிப்படி கர்மாக்களைச் செய்தனர். ஸ்த்ரீகள் கற்புடன் பதி பக்தி செய்தனர். வ்ரதம் பூஜை ஹோமம் யோகம் யாகம் முதலியவைகள் வளர்ந்தன. ஶூத்ரியர் வைஸ்யர் மற்றவர் ஆகியவர் தன் தன் கர்மாவில் ஈடுபட்டனர். எங்கும் விஷ்ணு கதையும் பூஜையும் நடைபெற்றன.

த்ருதீயாம்சம் - பதினாரும் அத்யாயம்.

கல்கி அரசாளும்பொழுது வேதமும் தர்மமும் க்ருத யுகமும் தேவரும் சராசரமான ஸமஸ்த பிராணிகளும் ஸந்தோஷமாக இருந்தன. கலியுகத்தில் தேவ பூஜை செய்பவர்கள் பற்பல தேவ விக்ரஹங்களை அமைத்து ஆடை ஆபரணங்களால் அலங்கரித்து இந்த்ர ஜாலக் காரணப்போல் நடித்தார்கள். கல்கி ஆளுகையில் ஸாத்விக பக்தி நிறைந்திருந்தது. ஒருவர் கூட மாயைக்கும் மோஹத்திற்கும் வசப்படவில்லை. பாஷண்டியாக இல்லை. ஸாது வஞ்சகரில்லை. நெற்றிக்கிடாதவரில்லை. சம்பள நகரில் இரு மனைவிகளுடனும் ஸுகமாக வஸிக்கும் பகவானை நோக்கி அவர் த்நதை விஷ்ணு யஸஸ் புத்ரன் ஒரு யாகம் செய்யவேண்டுமென கூறினார்.

தந்தையின் விருப்பப்படி கல்கி ராஜஸூயம் வராஜபேயம் அஸ்வமேதம் முதலிய யக்ஞங்களால் பகவானை ஆராதித்தார். கிருபர் பரஸூராமர் வஸிஷ்டர் வியாஸர் தெளம்யர் அக்ருதவ்ரணர் அஸ்வத்தாமா மதுச் சந்தஸ் மந்தபாலர் முதலிய மஹர்ஷிகளைக் கொண்டு கங்கா யமுனைகளிடையே யாகம் செய்து அவப்ருதஸ்நாநம் செய்தார். ஸகல வேத சாஸ்த்ரங்களையும் நன்குணர்ந்த வேதியர்களுக்கு பக்ஷ்யபோஜ்யங்களுடன் அன்னதாநம் செய்தார்.

அந்த யாகத்தில் அக்நி பகவானே சமயல் செய்தார். வருணனே தீர்த்தமளித்தார். வாயுதேவர் பரிமாறினார். பற்பல வாத்யங்கள் கோஷித்தன. ஸந்தோஷ மடைந்த கல்கி சிறுவர் வருத்தர் ஸ்திரீகள் முதலிய எல்லோருக்கும் அபரிமிதமான ஆடை ஆபரணங்களையும் ரத்னங்களையும் அள்ளி அளித்தார். ரம்பை ஆட நந்தி தாளம் போட ஹூஹூ பாடினாள். தந்தையின் உத்திரவுபடி சிறிது நாள் கங்கா தீரத்தில் வஸித்தார். பிராம்மணர்கள் புராண இதிஹாஸங்களையும் பண்டைய அரசர்களின் சரிதத்தையும் ஸபையில் கூறிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஒருநாள் நாரத ரிஷி தும்புருவுடன் வர விஷ்ணுயஸஸ்தக்கபடி அவரை வரவேற்று பூஜித்து எனது பாக்யமே பாக்யம்! நூறு பிறவிகளில் செய்த புண்யங்களால் தான் தங்கள் தர்ஸநம் கிடைத்தது. தங்கள் தர்ஸனமே மோக்ஷந்தரும். உம்மைத் தர்ஸித்து பூஜித்ததால் நான் செய்த கர்மா ஸபல மாயிற்று. தேவர்களும் பித்ருக்களும் ஸந்தோஷ மடைந்தனர்.

உம்மைப் பூஜித்தால் விஷ்ணு பூஜை செய்ததாகும். உமது தர்ஸனம் பாபங்களைத் தொலைக்கும். உம்மை ஸ்பர்சித்தால் ஸகல பாக்யங்களுமுண்டாகும். ஸத்ஸங்கத்தின் பெருமை வர்ணிக்க முடியாதது. ஸாதுக்களின் ஹ்ருதயமே தர்மம். வாக்குகள் ஸநாதந தர்மம். கர்மாக் களேரா பாபகர்மக்ஷயமாம். ஸாதுக்கள் ரூபமாகயிருப்பவர் விஷ்ணு. பக்தர்களது தேஹமே விஷ்ணு. அதர்மத்தை அகற்றி தர்மத்தை நிலைநாட்ட அவனியில் அவதரித்த பகவானுடைய உடலைப்போல் திவ்ய தேஹமாம். பஞ்ச பூதங்களாலாகிய ப்ராக்ருத உடலல்ல என எண்ணுகிறேன். மாயாமயமான ஸம்ஸாரக் கடலின் கரையை விஷ்ணு பக்தி எனும் தோணியால் கடந்தவர் நீர். யாதனை எனும்

நரகத்தில் விழாமல் எந்த கர்மாவால் நான் விடுபட்டு
ஸுகம் பெறுவேனோ அந்த கர்மாவைக் கூறுங்கள் என
விஷ்ணு யஸஸ் நாரதரை வேண்டினார்.

நாரதர், அஹோ! ஆர்ச்சர்யம்! ஸர்வ ஆர்ச்சர்யகர
மானது மாயை! அது எல்லோரையும் ஆட்டி வைக்
கின்றது. பகவானுடைய தாய் தந்தைகளையும் விடவில்
லையே! பூர்ணான மஹாவிஷ்ணுவே புத்ரனாகத்தோன்றி
இருக்கும் பொழுது கூட, அவரைவிட்டு முக்திக்கு மார்க்
கம் என்னைக் கேட்கிறாரே விஷ்ணுயஸஸ்! என்று தனக்
குள் யோசித்து; பிரம்மயஸஸ்ஸின் புத்ரரான விஷ்ணு
யஸஸ்ஸை ஏகாந்தத்தில் அழைத்து, பிரம்ம ஸம்பத்
விருத்தியாகும்படியான விஷயத்தைக் கூறினார். தேஹம்
அழிந்தபின் மற்றொரு தேஹத்தை எடுக்கும் ஜீவனைப்
பார்த்து என்ன செய்வதென மாயை கூறுகிறது. அதைக்
கேள். விர்த்ய மலையில் மாயை அழகான பெண் உரு
வெடுத்து ஜீவனைப் பார்த்து ஓ! ஜீவனே! நான் மாயை!
என்னை விட்டு விட்டு நீ எப்படி ஜீவிக்க விரும்புகிறாய்?

ஜீவன்: ஓ மாயே! ஜீவனுக்கு ஆர்ச்சயமான இந்த
உடலால் நான் ஜீவிக்கவில்லை. உடலில்லாவிடில் நான்
என்ற புத்தி எப்படி ஏற்படும்? அதற்காகவே இந்த உடல்
எனக்கு.

மாயா: தேஹபந்தத்தில் எப்படி எனது என்ற பற்
றே. அப்படியே மந்திலும் என் மனம் என பற்றுண்டா
கிறது. மாயா ஸம்பந்தமில்லாமல் எப்படி நீ கர்மாவைச்
செய்வாய்?

ஜீவன்: மாயே! நானில்லாமல் உடலுக்கு மாத்ரம்
எப்படி விஷயங்களில் ஆசை உண்டாகும்?

மாயா: மந்திதன் மாயையால் தான் ஜீவிக்கிறான்.
அறிவை இழந்து மாயையால் தான் சேஷடை செய்கி
றான். மாயையால் தான், யானைவிழுங்கிய விளாம்பழத்தை
அது உடையாமல் பூர்ணபலம் போலிருப்பதால் பழம்
என்றே எண்ணுவது போல் ஸாரயில்லாத பொருள்களை
எல்லாம் ஸாரமுள்ளதாக உலகம் நினைக்கின்றது. அது
என்னுடைய ஸக்தி யல்லவா?

ஜீவன்: எனது சேர்க்கையால் தான் நீ பலவகை நாம
ரூப முள்ளவளாக உலகை உண்டாக்குகிறாய்! துஷ்ட

ஸ்தீர் தன் பதியை நிந்திப்பதுபோல் முடையான நீ என்னை யே நிந்திக்கிறாய். ஸூர்யன் உதித்தால் இருள் அகலுவது போல் ஞானம் வந்தால் நீ அழிவாய். நான் இல்லையேல் நீ எங்கே? மேகம் ஸூர்யனை மறைப்பது போல் நீ என்னை மறைக்கிறாய்! உலக வடிவமாகத் தோன்றிய மாயையே! உனக்கு ஆதியுமில்லை! அந்தமுமில்லை! இடையிலே தோன்றி இந்தர ஜாலக்காரனைப் போல் பல லீலைகளைச் செய்கிறாய்.

ஜீவனும் மாயையும் கூறியபடி விஷயத்தில் ஈடுபடாததும் நித்யமும் மனோ வ்யாபார மில்லாததும் பூத ஸம்பந்தமில்லாததுமான ஜீவன் சரீரத்தை விட்டது. மாயையும் கைவிட்டான் அதை. கோபமுள்ள மாயை, கட்டை போலும் சுவர்போலும் உணர்ச்சி இல்லாதவனே! நான் இல்லாவிடில் உலகில் நீ வாழமாட்டாய்! என ஜீவனுக்குச் சாபமளித்தான். ஹே விஷ்ணுயஸலே மாயை, யும் ஜீவனும் ஸகல உலக வடிவஞ்சிருக்கின்ற உனது புத்ரனைச் சார்ந்தவைகளே. அதை அறிந்து அந்த பகவானையே ஸதா நினைத்துக்கொண்டு உலகில் ஸஞ்சாரம் செய்! அந்த மாயையை ஜயித்து முக்தி பெறுவாய். ஆசையை அகற்று. என்னுடையது இது, என்ற நினைவை விட்டொழி. உலகில் பற்று வைக்காதே. ஸார்த்தக இரு. உலகெல்லாம் விஷ்ணுவினிடம் இருக்கிறது. விஷ்ணு உலகிலே வளிக்கிறார் என்று எண்ணு. எனக் கூறி நாரதரும் தும்புருவும் கல்கியை ப்ரதக்ஷிணம் செய்து நமஸ்காரம் செய்து கபிலாஸ்ரமம் சென்றார்கள். விஷ்ணு யஸஸ்ஸும் தனது புத்ரகை உள்ளவர் ஜகன்னுதனான விஷ்ணுவே என்று எண்ணி அவரை நியாநம் செய்ய வநம் சென்றார். பதரிகாரணயம் சென்று கடுந்தவம் புரிந்து பூதஉடலை உதறித்தள்ளி பிறும்ம ஸ்வரூபத்தில் லயமானார். ஸுமதி பதியின் உடலைத்தீயிவிட்டுத் தானும் தீக்குளித்தான். முனிவர் மூலம் பெற்றோர் உடலை விட்டதைக்கேட்டு கல்கி கண்ணீர் விட்டு விதிப்படி அவர்களுக்குப் பரலோக கார்யத்தைச் செய்தார். பின்னர் தேவர்களும் " நாமும் இவர் இராஜ்யத்தில் ஒரு குடியாக வாமு மாட்டோமா " என்று விரும்பும்படி நீதி தவறாமல் செய்வனே ராஜ்ய புரம் செய்தார் கல்கி.

புண்ய தீர்த்தங்களைப் புண்யமாகச் செய்யும் பரசுராமர் மஹேந்திர மலையிலிருந்து தீர்த்தயாத்ரைக்குச்

சென்று வழியில் சம்பள நகரில் கல்கியைத் தர்சிக்க வந்தார். அவரைக் கண்டவுடன் ஆநந்த பரவசராகி கல்கி மனைவிகளுடன் கூட மஹர்ஷியைச் சிறந்த முறையில் பூஜித்தார். ஷட்ரஸத்தூடன் அன்னமளித்து மிருதுவான விலையுயர்ந்த சயனத்தில் படுக்கவைத்தார். அவரது காலை தனது கரங்களால் பிடித்துக் கொண்டே அவரைப் பார்த்துக் கூறினார். ஸத்ருரோ! உமது அருளால் ஸகல கார்யங்களும் பூர்த்தியாயின. சசித்வஜ புத்ரியான எனது மனைவியின் ப்ரார்த்தனையைக் கேட்டு அருள் புரியுங்கள் என்றார். ரமா தேவியும் குருவின் திருவடியை வணங்கி ப்ரபோ! எந்த வ்ரத நியமங்களால் பதியைப்போன்ற ஸுதன் எனக்கு உண்டாவான்? என வேண்டினாள்.

ந்ருதீயாம்சம்—பதினேழாம் அத்தியாயம்.

ரமா தேவியின் பிரார்த்தனையைக் கேட்டு கல்கியின் அபிப்பிராயத்தையும் உணர்ந்து பரசுராமர் ருக்மிணீ வ்ர தத்தைச் செய்யும்படி உபதேசித்தார். அந்த வ்ரதத்தினால் அவள் புத்ரனையும் ஸகல விதமான போகபாக்யங்களையும் நித்ய யௌவநத்தையும் பெற்றாள். அந்த வ்ரதத்தையார் எப்படி அநுஷ்டித்ததென்பதையும் விளக்கினார். முன்னர் வ்ருஷ பர்வா என்பவரின் பெண்ணை ஸர்மிஷ்டா என்பவள் தோழிகளுடன் ஸரஸ்ஸில் ஸ்நானம் செய்து கொண்டிருக்கும் போது பார்வதீ பரமேஸ்வரர்கள் அவ் வழியாக மேலே செல்வதைத் தர்ஸித்தாள். பகவானது எதிரில் அபசாரம் செய்யக் கூடாதென கரையில் வந்து வஸ்த்ரமணிய ஆரம்பித்தாள். அச்சமயம் வ்ருஷபர்வாஸுரன் புரோஹிதரான ஸுக்ராசாரியரின் மகள் தேவயானி ஸர்மிஷ்டையின் புடவையைக் கட்டிக்கொண்டாள். இதைக் கண்டு கோபங்கொண்ட ஸர்மிஷ்டை ஏ, பிச்சக்காரி! தேவயானீ! எனது புடவையை நீ எப்படி கட்டிக் கொண்டாய்? என்று அங்கை வஸ்த்ரத்தால் கட்டி கிணற்றில் தள்ளிவிட்டு வீட்டிற்குச் சென்றாள். தற்செயலாக அங்கு நீர் அருந்துவதற்காக வந்து நீரில் கையை வைத்த யயாதியின் கரத்தில் தேவயானியின் உடல் அகப்பட்டது. உடனே அவளைக் கரையேற்றி அரசன் அவளது வ்ருத் தாந்தத்தைக் கேட்டு அவளிஷ்டபடி அவளை மணப்பதாகவும் கூறிச் சென்றான். தேவயானி தந்தையினிடம் சென்று நடந்தவற்றைக்கூறி அவ்வரசனை விட்டு வேறிடம் செல்லலாம் என்றாள். சுக்ரரும் அதன்படி புரோஹிதர் பதவி

தனக்கு வேண்டாமெனக் கூறி அரசனை விடைக்கேட்டார். விருஷ பர்வா அவரைப் பணிந்து குற்றத்திற்கேற்றபடி தன்னையும் தன் மகளையும் சிஷித்துத் தன்னை விட்டு அகலா திருக்கும்படி வேண்டினான்.

ராஜன் ! எனது தந்தை உம்மிடம் இருக்கவேண்டுமானால் உமது புத்ரி ஸர்மிஷ்டை எனக்கு அடிமையாக இருக்கவேண்டும் என்றான் தேவயாதி. விருஷ பர்வா புரோஹிதரைவிட மமில்லாமல் புத்ரியை தேவயானிக்கு அடிமை யாக்கினான். சுகர் தனது மகளின் விருப்பப்படியயாதி மன்னனுக்கு அவளை யளித்து மணம் செய்வித்தான். வேந்தே ! ஸர்மிஷ்டையை நீ காமத்துடன் தீண்டினால் உடனே கிழவனாவாய் எனவும் கூறினார். யயாதி நூற்றுக்கணக்கான தானிகளுடன் தேவயானிக்குப் பணி விடை செய்யும் ஸர்மிஷ்டையைக் கண்ணெடுத்துப் பாராமல் இருந்தார். ஸர்மிஷ்டை தனது நிலையை நினைத்து வருந்தி ஒரு நாள் வநம்சென்று கங்கா தீரத்தில் எண்ணிறந்த பெண்களுக்கு விரதத்தைச் செய்து வைக்கும் விச்வாமித்ரரைக் கண்டாள்.

எட்டுதள பத்மத்தில் ருக்மிணீ தேவியை க்ருஷ்ணனுடன் ஆவாஹநம் செய்து நாலுபுறமும் வாழைக்கட்டி மேலே பட்டினால் பந்தலமைத்து திவ்ய பரிமள கந்தம் வீசும் புஷ்பங்களால் தூப தீப நிவேத்தியங்களுடன் பூஜை செய்தார். பிராம்மணர் வேத பாராயணம் செய்ய புருஷஸூக்தத்தைக் கூறி பஞ்சாமிருதம் பஞ்சகவ்யம் முதலியவைகளால் அபிஷேகம் செய்தார். பத்ரபீடத்தில் ஷோடஸோபசார பூஜை நடந்தது. வழி நடந்த ஸ்ரமம் அகல பாத்யம் முதலியவைகளை அளித்தார். தூர்வை சந்தந கந்தம் நிறைந்த அர்க்யத்தை ஏற்றுக் கொள் ருக்மிணீ நாத ! என அர்க்ய மளித்தார். அதே போல் ஆசமநீயம் கந்தம் வஸ்த்ரம் புஷ்பம் யக்ஞோபவீதம் ஆபரணம் அத்புதமான பக்ஷ்ய போஜ்யங்கள் தூபம் தீபம் முதலியவைகளையும் அளித்து நமஸ்காரம் செய்து பிரார்த்தித்தார். இதைக்கண்டு பேரானந்தமடைந்த ஸர்மிஷ்டை அந்த ஸ்த்ரீகளை அணுகி ஒ ! தேவிகளே ! ராஜ புத்ரியாகப் பிறந்து பரம தெளர்பாக்யத்தை அடைந்து உங்களைச் சரணமடைந்த என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்.

இதைக் கேட்டு அவளிடம் பஸ்சாதாபம் கொண்ட ஸ்த்ரீகள் பூஜைக்கு வேண்டிய பொருள்களைத் தந்து

அவளையும் அந்த வரதம் செய்யும்படி கூறினார்கள். ஸர்மிஷ்டை அந்த விரதத்தைச் செய்ததால் யயாதியின் மனம் இளகி கிழவனாவோம் என்பதையும் மறந்து ஸர்மிஷ்டையை மணந்தார். குழந்தைகளும் உண்டாயின. ஸ்திரமான யௌவனத்தையும் பெற்றாள். அஸோக வந்ததில் ஸரமையின் ஸஹாயத்தால் ஸீதாதேவி இந்த ருக்மிணீ வரதத்தைச் செய்தாள். அதனால் ஸ்ரீராமன் ராக்ஷஸர்களைக் கொண்டு ஸீதையை அழைத்துச் சென்றார். திரௌபதீ தேவி பிருஹதஸ்வர் என்பவர் மூலமாக இந்த ருக்மிணீ வரதத்தை அநுஷ்டித்து துக்கத்திலிருந்து விடுபட்டு ஸகல பாக்யங்களையும் பெற்றாள். ஸத்புத்ரர்களையும் அடைந்தாள். இவைகளைக்கேட்டு ரமா பரசுராமரிடம் இந்த விரதத்தை உபதேசம் பெற்று வைராக ஸூக்ல த்வாதசியில் ஆரம்பித்து நான்கு வர்ஷங்கள் ஸ்ரத்தையுடன் செய்தாள். கையில் பட்டுக்கயறு கட்டிக்கொண்டு பிராம்மணர்களுக்கு அன்னதானம் செய்து நிரம்ப தக்ஷிணை தந்து பதியுடன் பாலன்னமுண்டாள். அதனால் மேகமாலன் பலாஹகன் என்ற இரு புத்ரர்களைப் பெற்றாள். அவர்கள் யக்ஞம் தானம் தபஸ் முதலியவைகளால் தேவர்களுக்குப் பரம ஸந்தோஷத்தைத் தந்தனர். மிக்க உதஸாக முள்ளவர்களாகவும் மஹா வீர்யவான்களாகவும் பெற்றோருக்குப் பேரின்பமளிப்பவர்களாகவும் இருந்தனர். இது சிறந்த விரதமென்றுணர்ந்து ஸகல சம்பத்துகளையும் தருமென்று நம்பிக்கையுடன் ஸ்ரத்தையாக இதை அநுஷ்டிப்பவர் இவ்வுலகில் பெறக்கூடிய ஸகல பாக்யங்களையும் பெற்று முடிவில் பரம யோகிகளுக்கும் கிட்டாத சிறந்த கதியைப் பெறுவர்.

த்ருதீயாம்சம்--பதினெட்டாம் அத்தியாயம்.

ஸம்பள நகரத்தில் பகவான் தனது ஸஹோதரன் புத்ரன் க்ரோதி பந்து முதலியவர்களுடன் ஆயிரம் ஆண்டுகள் ஸுகமாக வாழ்ந்தார். அந்த நகரம் அமராவதி போலிருந்தது. பவித்ரமான பகவானது பாதார விந்தத்திலிருந்து அறுபத்தெட்டு புண்ய தீர்த்தங்கள் உண்டாயின. அது முக்தியைத் தரும் நகரமாக இருந்தது. ரமையுடனும் பத்மையுடனும் சேர்ந்து இந்தரனளித்த இஷ்டப்படி செல்லும் விமானத்திலேறி சிறந்த மலை வனம் நதி குஞ்ஜம் முதலிய இடங்களுக்குச் சென்று இன்பம் அனுபவித்தார். நீலமலையிலுள்ள விசித்ரமான குஹையில்

நுழைந்து ஆயிரக்கணக்கான தோழிகளுடன் கூட ரமைக்கும் பத்மாவிற் கும் இன்பமளித்தார். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் பகவான் திடீரென லீலையாக மறைந்தார். ரமாவும் பத்மாவும் பதியைக் காணாத துக்கத்தால் கதறினர். விரஹவேதனையால் விம்மி விம்மி அழுதனர், மைகலந்த தம் கண்ணீரால் கல்கியைப்போலும் அவரது கிளியைப்போலும் சித்ரமெழுதி அதற்கு ஸகல ஆபரணங்களையும் அளித்து அதை ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டனர்.

திக்கு திக்காகத் தேடினர். பகவான் திடீரென அவர்கள் முன்னே தோன்றினார். அளவுகடந்த ஸந்தோஷமடைந்த அனைவரும் பகவானை, ஆவலுடன் வரவேற்றுப் பூஜித்தனர். சூழ்ந்து நின்று இமை கொட்டாமல் முதல் முறைக் காண்பது போல் அவர்மீது வைத்த கண்ணை எடுக்காமல் தர்சித்தனர். வைப்ராஜிகம் சைத்ரரதம் நந்தநவநம் முதலிய இடங்களுக்கு விமான மூலமாக அனைவர்களுடனும் சென்று ஆநந்த மளித்தார். ஸ்ருங்கார ஸாஸ்த்ரமறிந்த கல்கியும் ஸ்த்ரீகளும் பல்வகையான லீலைகளைச் செய்து களைத்து ஸரஸ்ஸில் இறங்கி சிறிது நேரம் ஜலக்ரீடை செய்தார்கள். இப்படி பகவான் செய்த லீலையைப் பக்தியுடன் கேட்பவர்களும் படிப்பவர்களும் ஸம்ஸார துன்பத்தைக் கடந்து பேராநந்தப் பெருங்கடலிலீ புருவர்.

த்ருதீயாம்சம்—பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்.

தேவர்களும் கந்தர்வ கின்னரர்களும் மஹர்ஷிகளும் பிராம்மணோத்தமர்களும் பகவானைத் தர்சிக்க ஒரு ஸமயம் ஸம்பள நகரம் வந்தார்கள். ஸபையில் ஸரணாகதி அடைந்தவர்க்கு அபய ப்ரதான மளிக்கும் தேஜோராரியான பகவானைத் தர்ஸித்தார்கள். கருத்த திருமேனி உள்ளவரும் பருத்து நீண்ட கைகள் உள்ளவரும் மின்னல்போல் பிரகாஸிக்கும் கிரீடமுள்ளவரும் ஸூர்யனைப்போல் ஜ்வலிக்கும் குண்டலங்களை அணிந்தவரும் புன்னகையுடன் பக்தர்களிடம் ஸரஸ ஸல்லாபம் செய்பவரும் கண் பார்வையாலேயே பகைவர்களையும் வசப் படுத்துபவரும் கருணைக் கடாசூத்தால் ஸகல தாபங்களையும் போக்குபவரும் முக்தாஹாரம் சந்த்ர காந்த மணி பதக்க மிவைகளைத் தரித்திருப்பவரும் பீதாம்பர மணிந்தவரும் ஸர்வ வகையான ஆநந்தங்களும் ஒன்றுகூடி உட லெடுத்தது

போன்றவரும் இயற்கையாலும் ஆடை ஆபரணங்களாலும் தேஜோமயமாய் பிரகாசிப்பவருமான பகவான் கல்கியை அனைவரும் வணங்கித் துதித்தனர்.

ஸமஸ்த க்லேசங்களையும் போக்குபவரே! ஸர்வ ப்ராணிகளுக்கும் நாயகரே! தங்களை நினைப்பவரின் தாபங்களை அகற்றி ஸாரூப்யமுக்தி அளிப்பவரே! மேகம் போன்ற திருமேனி உள்ளவரே! கௌஸ்துப மணியால் உலக இருளை நீக்குபவரே! மனைவி மக்களுடன் உமது திருவடியைச் சரணமடைந்தோம். எங்கள் விருப்பப்படி பூமியில் அவதரித்து துன்பமளிக்கும் துஷ்டர்களையும் தர்மத்தைக் கெடுக்கும் அதர்மிகர்களையும் அழித்தீர். தர்மம் நான்கு பாதங்களுடன் ஒங்கி வளரச்செய்தீர். ஸகல உலகும் இன்புற்று சுகமாக வாழ்ந்து தங்களை வாழ்த்துகின்றது. பூமியில் ஸகல கார்யமும் முடிந்த தால் தாங்கள் வைகுண்டம் வரவேண்டும் என வேண்டினர். இதைக் கேட்டு பகவான் வைகுண்டம் செல்லத் தீர்மானித்தார். தனது புத்ரர்களை அழைத்து முடி சூட்டி ராஜ்யத்தை நீதியுடன் பரிபாலனம் செய்யும்படிக்கூறினார். பிரஜைகளை அழைத்துத் தனது பிரயாணத்தைப் பற்றிக் கூறினார். எல்லோரும் அதைக் கேட்டு தந்தையை விட்டுப் பிரியும் தயார்போலும் தாயைவிட்டுப் பிரியும் கன்று போலும் கதறினார்கள். ஓ நாத! தர்மக்ஞ! எங்களைக் கைவிடக் கூடாது. தாங்கள் உள்ள இடத்தில் நாங்களும் இருப்போம். குடும்பத்திலுள்ளவரை, பிரியமான வீடு பிள்ளைகள் பொருள் எல்லாம் இங்கிருந்தாலும் எங்களது மனமும் பிராணனும் தங்களுடன் கூடவே கிளம்புகிறது. தாங்கள் யக்ஞ புருஷன். உங்களுடன் இருந்தால்தான் எங்கள் மனம் ஸாந்தி பெறும் என்றனர். அதைக் கேட்ட பகவான் அவர்களுக்கு ஆறுதல் கூறி மனைவிகளுடன் கூட வளஞ்சென்றார். முனிகணங்களுடன் கூட மநதிற்கு மிகப் பிரியமான ஹிமாலயம் சென்றார். தேவகணங்கள் சூழ கங்கா தீரத்தில் கொஞ்ச காலம் வலித்து தனது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை நினைத்தார். உடனே சங்க சக்ர கதாபாணியும் பீதாம்பர தாரியும் கிரீட குண்டலதாரியுமான திவ்ய தேஹம் தோன்றிற்று. தேவர்கள் அனைவரும் புஷ்பமாரி பொழிந்து போற்றினர்.

தேவ துந்துபி முழங்கிற்று, திவ்யரூபியான பரமனைக் கண்டு ஆச்சர்யமடைந்து ஸ்தோத்ரம் செய்தார்கள். ரமையும் பத்மாவும் தங்கள் உடலைத் தீயிலிட்டு

பகவானை அடைந்தார்கள். தர்மமும் கிருதயுகமும் பகவதார்களுயால் பயமின்றி பூமியில் ஸஞ்சரித்தன. தேவாபியும் மருவும் கல்கியின் கட்டளைப்படி தர்மநீதியுடன் பிரஜைகளைப் பரிபாலனம் செய்தனர். விசாகபூபன் பகவான் வைகுண்டம் சென்றதைக் கேட்டு புத்ரனிடம் ராஜ்யத்தைத் தந்து தபோவநம் சென்றார். மற்ற மன்னர்களும் கல்கியின் விரஹத்தால் வருந்தி ராஜ்யசுகத்தில் வெறுப்புக் கொண்டனர். இங்ஙனம் பகவானுடைய சரிதத்தைக் கூறிவிட்டு ஸுகாசார்யர் நரநாராயணஸ்ரமம் சென்றார். மார்க்கண்டேயர் முதலிய முனிவர்கள் கல்கியின் மஹிமையைக் கேட்டு அவரை த்யானம் செய்து துதித்தார்கள்.

கல்கியின் ஆளுகையால் பூமியில் அதர்மிஷ்டர்களோ அல்பாயுஸ் உள்ளவர்களோ தரித்திரர்களோ நாஸ்திகர்களோ காரணம் கேட்பவர்களோ ஆதிவ்யாதி க்லேஸங்களோ கிடையாது. பொருமை உள்ளவரோ கபடமுள்ளவரோ இல்லை. எல்லோரும் ஆநந்தமுள்ளவர்களாகவே இருந்தனர். கல்கியின் சரிதம் மிகப் பாவனமானது. ஸகல பாபங்களையும் அகற்றி ஸகல ஸம்பத்துகளையும் தரும். கலியால் ஏற்படும் தாபம் சோகம் அதர்மம் கவலை முதலியவைகளை அறவே அகற்றும். மௌநப்ருகுமுநி இதைக் கேட்டு மிக ஸந்தோஷமடைந்து மற்ற மஹர்ஷிகளுடன் கூடி ஸுதபுராணிகரைப் பூஜித்தார்.

த்ருதீயாம்சம்—இருபதாமத்தியாயம்.

ஸுதரே! மஹர்ஷிகள் கங்கையை ஸ்துதிசெய்து பகவானைத் தர்சிக்க வந்தார்கள் என்றீர்களே! அந்த கங்கா ஸ்துதியை விரிவாகக் கூறுங்கள், என்று வினவ ஸுத புராணிகர் கூறினார். பெரிய விருத்தங்களாலாகிய எட்டு சுலோகங்களின் கருத்து:—இந்த கங்காதேவி நமது ஸம்ஸாரக் கடலைக் கடக்கும் தோணி—விஷ்ணு பாதத்திலிருந்து கிளம்பியவள். ஸுமேருமலை சிகரத்திலிருந்து பூமிக்கு வந்தவள். பாபத்தை அகற்றுபவள். பவபயத்தை விரட்டுபவள். பகீரதனைத் தொடர்ந்து வந்தவள். ஐராவத்தின் கொழுப்பை அடக்கியவள். சிவனுக்கு மகுடமானவள். இமயமலைக்கு வெண்கொடி போன்றவள். பிறும்மாதி தேவர்களால் போற்றப்படுபவள். மோக்ஷ பலனை அளிப்பவள். பிறும்மாவின் கமண்டலுவிருந்து புறப்பட்டவள். முக்தி விதையிலிருந்து வந்த கொடி.

ஸ்ருதி ஸ்மிருதி கணங்களால் துதிக்கப்படுபவள். பிராம்மண ஸேவை எனும் பாத்தியுள்ளவள். முவ்வுலகிலும் பெருகி வந்தவள். ஸுகமெனும் பழமளிப்பவள். ஸகர புத்ரர்களுக்கு முக்தி தந்தவள். ஐந்து முதியின் புத்ரியானவள். மந்தாகினீ எனப் பெயர் பெற்றவள். விமலமான தீர்த்தமுள்ளவள். கங்கே என பெயரைக் கூறினாலும் நீராடினாலும் ஸகல பாபங்களையும் அகற்றுபவள்.

சந்தநு மனைவியாகி பீஷ்மனைப் பெற்றவள். ஸமுத்ரகாமினியானவள். கல கல என ஸப்தமுள்ளவள் ஜல ஐந்து நிறைந்தவள். முகிவர்களாலும் அநந்தனாலும் அர்ச்சிக்கப்பட்டவள் வேகமாக ஓடும் ப்ரவாஹமுள்ளவள். அத்தகைய கங்கையை வணங்குபவனே ஸமர்த்தன். கங்கே என ஐர்ப்பவன் தபோநிதி. கங்கையை ஸ்மரிப்பவன் புருஷோத்தமன். கங்கையை ஸேவிப்பவனே ஜயமுள்ள ப்ரபு ஆவான். ஓ கங்கே! உனது புண்ய ஜலத்தில் ஸ்நாநம் செய்து அந்த புண்யத்தால் தேவசீரம் பெற்று தேவர்களால் கொண்டாடப்படும் காலமெனக்குக்கிடைக்குமா? உனது கரையில் வாஸம், நிர்மலமான உனது நீரில் ஸ்நாநம்! உன்னைத் தர்ஸிப்பது! உன் நாமாவை ஸ்மரிப்பது! பனித்ரமான உனது உற்பத்தியைப்பற்றிப் பேசுவது. இப்படி ஸதா உனது ஸேவையிலீடுபட்டு சுத்தகை எப்போது பூமியில் ஸஞ்சரிப்பேன்?

இப்படி மஹர்ஷிகள் துதித்த இதைப் படிப்பவர் ஸர்வ பாபங்களும் அகல ஸர்வ ஸம்பத்தையும் பெறுவர். மூன்று வேளைகளிலும் இதைப் பக்தியுடன் பாராயணம் செய்தால் கங்கா தேவி ப்ரத்யக்ஷமாவாள். இங்ஙனம் சுகர் பார்க்கவாநிகளுக்குக் கூறியதை உங்களுக்குக் கூறினேன் என்றார் ஸலிதபுராணிகர்.

தரிதீயாம்சம்—இருபத்தோராமத்யாயம்.

ஸ்ரீ கல்கி புராணத்தில் கூறப்பட்ட விஷயங்கள் எது எது என சுருக்கமாகக் கூறப்படுகிறது. இதில் மார்க்கண்டேயருடன் சுகர் பேசுதல், அதர்ம வம்சம், கலியின் ஸ்வரூபம், பூமியுடன் தேவர் பிரும்மலோகம் செல்லுதல், பிரும்மாவின் பிரார்த்தனைப்படி மகாவிஷ்ணு விஷ்ணு யஸஸலின் புத்ரனாகப் பிறந்தது, சம்பள நகரத்தில் ஸுமதியிடம் நான்கு புத்ரர்களாக விஷ்ணு அம்ஸம் தோன்றுதல், உபநயநம் பற்றி புத்ரன் பிதாவை வினவுதல், உபநயநம், வேதமோதல், பரசுராமரிடம் ஸஸ்த்ர

அஸ்த்ரங்களைக் கற்றது, சிவதர்ஸநம், ஸ்துதி வரம்பெறல், குதிரை, கிளி முதலியன பெறுதல், ஸம்பளத்திற்குத் திரும்பல், விஸாகயூபனது சரிதம், ஸுகர் வருவது, கல்கி சுக ஸம்வாதம், ஸிம்மல விருத்தாந்தம், சிவன் பத்மா வுக்கு வரமளித்தல், அதனால் ஸ்வயம்வரத்திற்கு வந்த அரசர்கள் பெண்களானது, பத்மையின் துக்கம், கல்கிக்கு விவாஹ யோசனை; சுகத்தை பத்மாவிடம் தூதகை அனுப்பியது, ஸிம்ஹலத்தில் சுகம் பத்மாவைத் தர்சித் துப் பேசுதல், விஷ்ணுவை அவள் அர்சித்தல், பகவானைப் பாதாதி கேசாந்தம் வர்ணித்தல், கிளிக்கு ஆடை ஆப ரணம் ஆதித்யம், சுகம் பகவானிடம் பத்மாவைப்பற்றிக் கூறி ஸிம்மலத்திற்கு அழைத்து வரல், கல்கி பத்மா விவாஹம், பெண்ணாயிருந்த அரசர்கள் மறுபடி புருஷர் களாதல், அநந்தர் வருதல், ராஜாக்களுக்குத் தனது சரிதத் தைக் கூறல், தான் நபும்ஸககை இருந்தது, சிவ ஸ்துதி, பெற்றோர் மரணம், விஷ்ணு க்ஷேத்திரத்தில் மாயா தர் சநம், அநந்தர் சரிதம், அரசர்கள் பிரயாணம், கல்கி பத்மாவுடன் சம்பளம் வருதல், விஸ்வகர்மா கல்கிக்குப் புதிய நகரம் அரண்மனைகளை அமைத்தல், க்ஞாதி பந்து லேனைகளுடன் புத்த ஜைநர்களை ஜயித்தல், பெளத்தாதி களின் ஸ்த்ரீகள் யுத்தத்திற்கு வருதல், வாலகில்யர்களது விக்ஞாபநம், குதோதரியையும் அவள் புத்ரனையும் வதம் செய்தல், ஹரித்வாரத்தில் ரிஷிகள் கல்கியை ஸந்தித்தல், சந்த்ர ஸூர்ய வம்ஸவர்ணநம், ஸ்ரீராம சரிதம், தேவாபி யும் மருவும் கல்கியிடம் வருதல்.

திக்ஷியம், கோக விகோகர்கள் வதம், பல்லாட தேச யாத்ரை, சய்யாகர்ணாதி களுடன் போர், சசித்வஜ னுடன் யுத்தம், ஸுஸாந்தையின் பக்தி, கல்கியை லீட் டிற்குத் தூக்கிச் செல்லல், தர்மமும் கிருதயுகமும் அங்கு வருதல், ரமா கல்கி விவாஹம், சசித்வஜன் முற்பிறவியில் தான் கழுகாக இருந்ததைக் கூறல், சசித்வஜனுக்கு மோக்ஷமளித்தல், விஷ கன்யகையை மீட்டல், அரசர் களுக்கு ராஜ்யம் வகுத்துப் பட்டாபிஷேகம் செய்தல், மாயா ஸ்தோத்ரம், சம்பள நகரில் பற்பல யாகம், நாரதர் விஷ்ணு யஸஸ்ஸிற்கு மோக்ஷமார்க்கம் கூறுதல். க்ருத மும் தர்மமும் உலகில் பரவுதல், ருக்மிணி வ்ரதாநுஷ்டாநம், பகவானது லீலை, தேவர்களது பிரார்த்தனை, வைகுண்டம் செல்லுதல், ஸுகர் செல்லுதல், கங்கா ஸ்தோத்ரம் இங்ஙனம் ஐந்து புராண லக்ஷணங்களுடன்

கல்கி புராணம் ஆரூயிரத்து நூறு சுலோகங்களால் அமைந்தது.

விதிப்படி ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டு பாராயணம் செய்தாலும் கதையாகக் கேட்டாலும் விரும்பிய பலனைத் தரும். ஸர்வ ஸாஸ்த்ரார்த்தங்களும் இதில் இருக்கின்றன. ப்ரளயத்தின் முடிவில் பகவானது முகத்திலிருந்து கிளம்பியது. வ்யாஸர் பரமரத்புதமான இந்த கல்கி புராணத்தை இயற்றினார். பக்தியுடன் கல்கி புராணத்தைப் புண்புணிய தீர்த்தக்கரையில் ஸாதுக்களது ஸதஸ்ஸில் நல்ல க்ஷேத்ரத்தில் படிக்கச் செய்து, பெளராணிகருக்கு கோஸுவர்ணம் வஸ்த்ரம் முதலியவைகளைத் தந்து ஸ்ரவணம் செய்பவர் ஜீவன்முக்தராகி முடிவில் கைவல்யத்தைப் பெறுவர். விதிப்படி கேட்கும் பிராம்மணர் வேத பாரங்கதராவர். க்ஷத்ரியன் பூமிபதியாவான். வைர்யன் செல்வவாஸகவும் மற்றவர் மஹாகவும் ஆவர்.

இங்ஙனம் கூறி முறிவர்களிடம் விடைபெற்று ஸூத புராணிகர் தீர்த்தயாத்திரைக்குச் சென்றார். செளநகாதி முறிவர்களும் திவ்ய கதா ஸ்ரவணத்தால் பகவானை த்யானம் செய்து பிரும்ம ஸ்வரூபத்தைப் பெற்றனர். ஸர்வ சாஸ்த்ரங்களையும் அலசி பலமுறை விசாரித்துப் பார்த்தால் நாராயணனை ஸதா த்யானம் செய்யவேண்டுமென்பதே நிச்சயமான முடிவாகும்.

வேதத்திலும் ராமாயணத்திலும் பாரதத்திலும் ஆரம்பத்திலும் இடையிலும் முடிவிலும் பகவானே கூறப்படுகிறார். நீர்கொண்ட மேகம்போல் திருமேனி யுள்ளவரும் காற்றுபோல் பறக்கும் குதிரை வாஹந முள்ளவரும் கையில் கத்தி ஏந்தியவரும் ஸர்வ லோகங்களையும் காப்பவரும் கலி எனும் வநத்தை அழிப்பவரும் ஸத்ய தர்மங்களை ஆதரித்தவரும் கல்கி ரூபியான அரசன் பகவான் நமக்கு க்ஷேமத்தை அளிக்கட்டும்.

सजल जलदेहो वात वेगक वाहः

करधृत करवालः सर्वलोकैकपालः ।

कलिकुल वन हन्ता सत्यधर्मप्रणेता

कलयतु कुशलं वः कल्किरूपः स भूपः ॥

ஸ்ரீ வேதவ்யாஸாய நமः

ஸ்ரீ கல்கி புராணம் முற்றிற்று.